(Escandallant absurdament el buit abans de caure-hi.)

(Parany per a Piranyes. Volum Cinquè.)

de *Carles Reig*.

(*Escandallant absurdament el buit abans de caure-hi*.)

Vaig escriure mes darreres paraules en un paperet qualsevol dels que sempre duia a la butxaca.

«*Hom trobava divertit d'haver escrit/ No havent fet res altre de profit/ Amb allò ja anava ben servit*.»

I fou llavors on l'esperat — viure i esperar van de bracet; ni un ni l'altre no poden viure sols i xorcs — l'esperat atac al cervell tingué lloc.

Teixos i xiprers, ja em perdonareu si vinc a profanar — amb el meu podrimener esperem que no gaire durador — la vostra harmònica sublim solemnitat (de vegades àdhuc meravellosament nevada).

Bona nit.

(...)

(*A la fi feliç*.)

—Sí, home, fes-me cas. Només els morts som feliços.

Cap angoixa d'allò que vindrà.

Ja ha vingut. I au, collonut.

)...(

(*Les rialles del mort rialler*.)

Just Grendell, a qui el cor se li migpartí pel septe, morí rient. I enriolat el sebolliren. Mes ses rialles mai no han cessades. Tothom les sent, les rialles del mort Just Grendell, sobretot abans també ell (és a dir, el qui les sent) no es mor. Li toca de morir. Ben tost és la seua hora.

De sentir-les, doncs (les rialles), no és gens de bon averany. A partir de llavors, cal mirar-s'hi. Cal mirar-s'hi fort. Cal mirar-s'hi un colló. Car la mort és a l'aguait, la mort se t'atansa, la mort la tens a tocar de mà, la mort pràcticament ja et té!

En Just se'n riu de tu mentre et mors, i no ho saps. O ho saps — si fas cas (com prou n'hauries de fer) de les rialles que sents. O et sembla sentir.

Para compte, para molt de compte.

Aquest és mon consell. El consell d'un mort qui hi ha passat. I ara rau content, enriolat — i àdhuc rient, afigurant-se el dilecte espectacle.

«*—Saps què et dic?*»

Al Reialme de les Ombres, només hi volem els riallers. És a dir, els qui ens hem morts rient. Ara ho has comprès? Només et cal aplicar-ho. Veurem si te'n sortiràs. Sort!

)...(

(*Com tothom se'n riu del mort, també tothom se'n riu ben mort*.)

Biològicament molt succints, els petarrells qui emergiren del bòlid caigut al meu hortet anaven vestidets amb una mortalla no gens esparracada, ans sedosa i resplendent. Amb gran amorositat trobaren d'allò més entretingut el paradís de mon hortet. A tall de tèrmits qui construïssin ràpidament un de llurs nius cònics, plantaren un tòtem amb calaixos. Allò, aquella estàtua tumescent de fusta o marbre (no ho sé), em recordava una miqueta en Dalí.

A cascun dels calaixos, que es mig obriren, aviat hi devien raure una mena de diguéssim deus amagades que rajaven una saba de color d'albergínia, on eixams d'abelles se sentiren, immediatament, vingudes d'enlloc, fortament atretes. Atretes, com dic, amb una força incontenible, com ara rabides, raptades — ostatges d'un estrany esperit totpoderós. Per a elles, supòs que tot plegat una mena de secret malson fixat en ambre.

A l'horitzó, un llostre rosa i cian, meravellosament pintat per la natura. L'esguard se m'hi perdia, extasiat.

I de sobte els vespers entremesclats qui emergien a llur torn d'aquell enderroc de vèrtebres malmeses que havia esdevingut el tòtem. Quina transformació! Allò eren vespes de mida inversemblant, de qui el parrupeig escabrós ressonava amb ferotgia. Una vociferació contínua d'udols que esclataven com llamps damunt els vidres de la finestra de la cuina.

Un diluvi de trivialitats em venien a l'esment. Records de tantes de fins del món fraudulents i infundades. Tants de cops, causades per ments malaltes de dogmàtics, les prediccions de la fi del món qui acollonia les parroquianes.

Quan tornaven de l'església, completament escagarrinades, tanmateix em deien que tenien massa de pressa aquell dia clamorós.

Que saps què? Que ja ho trobaríem demà. Que afegís la vàlua de les hortalisses a llur compte. Que no patís. Que demà segur que pagaven.

Tret que avui era la fi del món, és clar. Ridícules clientes.

Cap dels vidres de cap de les finestres, tot i espetegar amb els sorolls de les col·lisions, no s'asclaren ni esquerdaren mica. Abans els eixams de vespes boges al cap d'estoneta no s'esvaïssin, ja me n'adonava amb glaçada claredat que les armes dels petarrells, per molt cofois que es presentessin, pobrissons, eren fetes per a personatges semblants, és a dir, barrufets, patufets, adorables manyaguets com ells.

Hi hagué un moment de molta de calma. Hem pensava que els homenets se'n cansaven, de trobar-se embarrancats en lloc tan monòton, on només ells semblaven ficar animació a l'indret adormit, i tot d'una, impel·lit per una necessitat indeturable, eixia a l'hort, directe a la comuna.

«—Ja em perdonareu, nois, però haig de cagar. No sé pas si també teniu la mateixa dita allà dalt al vostre poblet, però nosaltres som ben clars en la qüestió: *—Menja bé, i caga fort, i fot-te'n de la mort*, diem. Altament terapèutic, vós. Així que...»

Tanmateix, per comptes de lleixar-me arribar a la comuna, els cinc o sis qui eren fora se m'arraïmaven i fregaven per les cames com ara gosses en llur temps de passió luxuriosa, i allò no em feia gens de gràcia, sobretot ran unes punxadetes com ara de xinxetes que sentia a llur contacte, d'on que de sobte em vingués la memòria d'un llibre que voltava per casa quan era petit, i era sobre els animals més letals amb llurs verins, i n'hi havia uns qui et clavaven uns viratons que et lleixaven ert (i ben mort) tot d'una. Es deien '*cons geogràfics*' i eren si fa no fa cònics caragols marítims qui es veu que havien adaptades algunes de llurs dents per a llençar-les en forma de dard o virató, com dic, amb una mena de canyeta que projectaven enllà de llur conquilla.

Ara tot d'una ben esfereït, pleguí de part de terra una petita falç i comencí de segar arran, com un altre molt heroic defensor de la

terra. (Ah, peà per a ells, els herois anònims del catalanisme immarcescible! Fidelitat la llur que em fa llagrimejar d'emoció tendra. Tants d'anys on els catalans fórem emmudits terminalment pel repulsiu feixisme imperant, i tanmateix, amb silenci i en el silenci, suràrem. Suràrem. I no serà pas ara que els invasors ens negaran.)

Tant se val. Els caps dels invasors, petits com cigronets, rodolaren avall. Llurs cossos, sense fer cap paper (ni moms ni mims, impàvids, letàrgics, com adés llurs caps), esdevingueren rebregada cel·lofana, certament combustible, car cremaren instantanis, sense jaquir darrere ni fum ni estalzí ni cendra.

La nau s'obrí com un paraigua, o pus tost com les umbel·líferes, i s'enlairà. Aviat no en romania re. El cel del capvespre se l'empassava net, com boll encès aspirat pel ventijol, o volva de neu, o bombolla fosa, o circellet eixut...

Quant als cigronets, els vaig plantar per a veure quin potencial vegetatiu no servaven.

I prou què hi pensava. Si el meu veí Just Grendell encar fos viu, segur que em demanava, «*—I com moriren, xeic? Moriren rient?*»

On per a fer-lo feliç li diria, tot i que no fos veritat, que sí, que i tant. Rient a tot estrop, perdent els estreps i tot. Com folls d'una altra esfèrula.

Amb allò, li restava l'esperança i la il·lusió intactes, pobre, de trobar-se'ls també al seu Reialme de les Ombres. I així tothom content.

Els cigronets no produïren re. I l'indret on aterraren els petarrells, cap diferència. Com si tot hagués estat fantasia d'un vespre delicadament penetrat d'un firmament particularment prometedor.

)...(

(*Eidòlons desprens pou avall continus i inexhauribles*.)

Arreu on vaig, quanta, tanta, de gent em confon amb algú altre — dec fer tot plegat un posat i un vult d'allò més vulgarots — no sé doncs per què m'hauria mai de pensar únic — tanta por de morir i per molt que em morís d'altres 'eus' — o 'jos', si voleu — es passejarien pel món impertèrrits, anant acomplint les mateixes capdeconyades que no aclompleixc ara. I en realitat, què?

Res. Anar fent. Fer-se fotre.

Cert que et neguiteja a hores mortes, la qüestió: «Quina repetició de tu, quin eidòlon, quin impostor, més o menys aldelfòfag, quin avatar qui camina prop teu — tret que amagat — no t'al·lucina...? És ell qui, eidètic, no t'imagina...?»

I com dic, cal afegir-hi el reguitzell d'imitacions i reencarnacions... Figuracions de mi mateix, emmirallades, i qui se'm presenten, si fa no fa espontànies (catòptriques doncs), per arreu i a la babalà per les ascles i esquerdes de l'existència.

Mants d'avatars, avatars rai — mosquits, mamuts, muricecs... — qui no se m'assemblen físicament gens, mes — ep! — qui pensen exactament com eu! Un animal més.

Tret que, pel mateix camí — tret que en aquest cas de tornada — què et creus qui ets sinó una altra tardana declinació de quin element de tanta de fauna fòssil? I què volia que fossis aqueixa incògnita que representes...? Què fa que facis...? En teranyines de multituds, a tu et triava...? Per quin motiu obscur...?

Totes aquestes osques als membres oscats, tota aquesta vulnerabilitat de la fisiologia, tota la història de la teua biologia

marcada per guerres que no has fetes, qui ni per què te les causava...?

I és ell (ella) (allò) el teu mecenes...? Venen d'ell els rèdits dels quals vius...?

Car com tots els qui han passada fam, i saben com és de dificultós i de penós trobar teca dia rere dia, és natural que t'arrapis ferotgement i àdhuc coratjosa a la teua font de subsistència. Collons, tu, t'hi va la vida present. Tot tu depens del que mengis.

Un cos, un cos qui depèn, qui no és autònom com potser s'enganyaria de creure's qualque instant autoesquediàstic d'eufòrica inspiració.

Un animal qualsevol, qui viu, respira, pensa, fa. Una unitat... Un element orgànic, nat de l'inorgànic, que, per la malaltia apellada 'vida' ha esdevingut viu — sotmès de més a més a una forma o altra, arbitrària, espontània — mai triada, volguda.

Fins que la trajectòria imposada per la duració no fineixi de cop-sobte. En sec.

«*Al tractament guaridor del temps sucumbeix la malaltia que és viure.*» Això ho diu en Henry James.

Tard o d'hora la malaltia del viure sucumbeix a l'inexorable pas de les hores — i en acabat tot torna a la pau. (I les pragmàtiques sancions del temps són, és clar, inapel·lables. (No et fotessis pas il·lusions.)

(...)

I sense il·lusions, quins pensaments més eixuts, sense inspiració, ca? Depressius, torniolant en la buidor. Saps què...? I si...? Fes això. Escull les millors engrunes entre les pellucalles i esporguies acumulades als femers filosòfics de les idees d'altri, idees no gaire diferents al capdavall de les les teues pròpies idees, guspires

fonamentals nascudes a la capsa màgica, o bressol químic d'un enteniment al capdavall força semblant.

Cert. Llargs anys de ma vida privada, m'atansí il·lusionat als qui trobí els més adequats filòsofs qui anc no foren. No me n'adonava que, com més me'ls estudiava, més ruc no em tornava.

Més tard, vull dir, ara mateix, mentre penetr abruptament la zona pel·lúcida que és el tel cromàticament complex que ha esdevinguda la frontera de la mort, me n'adon encar que no em serviren sinó d'efímer entreteniment.

I m'ho retrec. Què en trauràs de fotre el nas a les astoradores entropies de l'abís perpetu, carallot? Res no en justifica la vana intromissió. Què hi pots ensumar altre que l'horror infinita de la situació on som ficats?

Víctima constant del neguit i la por (la tanatofòbia), tothora ocupat en la catàbasi, en la davallada a l'inframon. De tal faisó que, a la fi i a pleret, t'hi trobes a pler i tot. Això.

(...)

Extàtic, fulminat i encès en una erupció d'humilitat, em trobava pelegrí. En l'aglomeració de fètids penitents als esglaons (els esglaons del '*ghat*', l'ampla escala que duu al riu), me n'adonava que m'havien sostrets els quatre pistrincs que duia per a ficar si de cas al plateret.

Vora el riu sacre, era allò de dalt un temple qualsevol, d'aspecte si fa no fa clàssic.

Arreu tants de filòsofs trastocats, tenallats per la bogeria, en un univers de caòtica horror, qui es ficaven finalment a recontar fàtues '*Historietes d'Amor*', me'ls escoltava alhora tots i no cap.

Encantat, encepegava sovint amb dones dures i belles com cariàtides. Apsares carismàtiques. Me n'enamorava com un babau.

(Un cas, el meu, com un altre d'idiotisme agalmatofílic — l'agalmatofília és el fetitxisme on l'objecte desitjat són les estàtues, els ninots, els maniquins, les figures més o menys sòlides, inclosos els espantaocells!) (Ah, vós, oi, l'embruix dels mots obscurs — amb poders màgics et duen a illes novelles!)

Elles, les empedreïdes deesses dominants, se m'esguardaven enigmàtiques. Enigmàtiques com els mateixos crocs amb enze o esquer que m'han penjats davant, intermitentment, d'un cel ara blau adés escabrós.

I hi gruaràs debades.

«*—Prou de vegades assagí de....?*
—I hi reeixires...
—Ca! Gens gens gens.»)

Fent abstracció dels sovintejats incidents amb els monstruosos vehicles divinals (els panjandrums de les grans patums) que aixafaven paràsits i fanàtics, m'afegia també a les velles d'església qui adoraven qualque força queixaluda ídola de pedra astorament prolífica, i del cony de la qual una font aparentment no gotejava — rajolí màgic.

Aquell era si fa no fa el prec que calia plantejar-li, a la verge hercúlia i durament armada: «*—Pixa-te-m'hi bellíssima, a l'esclop/ Adelitat m'ho empàs glop a glop./*»

M'havia mudat adequadament. Anava tan ben clenxinat, amb doble clenxa, com n'anaven els sits gorjablancs.

Hi havia un moixó a l'angle de mon desfici i un altre al de l'edifici. Un ocell acolorit a l'estil del puput qui caminava i dansava com una molt elegant i galana gitana. I un altre de negre lluent, fimbrant com el corb quan camina damunt tous de neu flonja.

Retrunyien, entre les estranyes carenes enantiomorfes (com ara emmirallades) dels voltants, els remorosos olifants.

I aleshores algunes de les dones de pedra, de les quals més no me n'havia, esmeperdudament i sense esperança, enamorat, se'm bellugaven, i enraonaven i se'n reien. De cop-sobte, amb l'esglai, avií un crit que ressonà per les valls i les pires enceses.

Tot seguit n'esdevinguí mut. L'aüc féu que uns flequers qui cremàvem clofoll al forn per a coure-hi coquetes, i uns botiguers de tendeta qui servien bacallà estopenc i arròs covat, agreujat per la intrusió, a tall d'almiralls, ordenessin tothom entre llurs elements que es situessin en posicions de combat.

Un anòmalament calidoscòpic agró qui era a la vora, pescant o somiant, al seu torn en sortia cridant esglaiat.

Uns camàlics del soc, o firal, qui, vinclant l'espinada, amunt i avall per esglaons despenjats, o fimbrant entre aglomeracions de dones molt grasses, de flonjors malfadades, anaven tot carregats de tota mena d'andròmines — àncores, àmfores, astràgals, asfòdels sencers cargolats en corones per als morts — abocaren els onerosos embalums que transportaven.

Els ois dels marmessors qui escrivien per als analfabets s'exprimiren molt emprenyadament.

Tothom, tret eu, badoc, es veu que sabien que tot el decorat — temple, escultures... — era fet de cartró-pedra. I que així mateix els tiranosaures, les balenes, els elefants, les oques grasses, havien esdevingudes massives, no pas com més massiva no havia esdevinguda la teca, on, així, amb la massa massiva esdevenien més intocables, ans tècnics els havien engreixats amb fato esponjós pitjat de valent en escaients uniformes plàstics que prenien les formes idònies per a l'espècie. Per exemple.

Era allò un rodatge de pel·lícula...? L'assaig d'una òpera a l'aire lliure...?

A tots ops, cap xerreta — ço és, cap delator — no me n'havia fet avinent. Ni cinc cèntims.

L'únic ignorant del plató. I ara quin ridícul no hi feia! M'encomana

als drapaires ctònics, infernals, qui tot ho netegen a base de foc. Gairebé que enfonsava el cap i tot a cap de les mantes fogueres.

Entrí en remordiment, en recança, en greu dubte i rau-rau. Deguí haver feta de tant en tant una malifeta o altra, car sovint record que em fotien a la porta, enmig de l'hivern i tot, i em deien que a casa no hi tornés mai més. Àdhuc em deien: «*Ets com en Macot. I en faràs la fi.*»

Amb allò, esguardava arrupidament girientorn. No veia la dona enlloc, la de carn i ossos, la muller. Sabia que se n'havia anat a comprar peix amb el noruec enorme, i ho havia volgut aprofitar. Per això me'n record que gosava sortir al carrer, amb la sana intenció de potser comprar-li a bon preu sedes i samitells virolats del país. Quines bones peces de llenceria fina per a putarretes extremades! Allò ens convenia, tant a ella com al noruec, com a mi sobretot.

Em torna a la memòria que tornaren amb quatre tonyines de vint quilos cascuna pel cap baix. I endevineu en acabat qui les haurà de netejar i preparar, i coure i servir, per a ells dos i llurs amics...?

Tant se val. No em ficaré pas ara a engreixar, dialèctic, les lloances envers les banyes — com tothom sap, font de cohesió agònica entre parelles.

Als honests ens atribola la pútrida menyspreança de la lògica veritat. Tothom sembla estimar-se més l'absurda nyepa, monçònega. Si, damunt, t'enganyes tu mateix, vius enganyat per un engany afegit, un engany de massa. Car si tot ja ho és prou, més val doncs sostraure'n. Aprimar-ne la càrrega.

Damunt el brut aiguabarreig de vanes opinions i de malicioses maquinacions, et vols únic desarrelat pòtol, esteta ferotgement tràgic en sa simplicitat, qui es vol totalment orfe de noses. Ull fit a la realitat més nua, cruel, despietada.

Saps què...? Les de les dones, i totes les altres infidelitats, rai.

La sola infidelitat imperdonable és quan el teu altre cedeix al més repel·lent dels seductors — la mort.

Com te'n defenses...? No el retràs ni rembràs mai més (el teu altre), se t'ha perdut pou avall eternament.

Ni quan tu mateix no hi caiguis. Car caigut, què hi voldries fer? Escolta, prou rucades, saps?

)...(

(*Com parlar amb un hom qui fot cara de mirall?*)

Per etivocació... Per etivocació, o parapraxi de savi desorientat o de geni entotsolat, anava a ca n'un amic, i vet ací ara que havia trucat a la porta del costat.

Se m'apareixia com aparició benaurada una apareguda apsara, *nyam-nyam*, dona amatent qui (somiant truites, veient-la com ara nua rere el translúcid samitell) ja et cardaves a lloc i d'immediat.

—*Hello*; sóc el famós escriptor — li dic.

—Famós?

—A cada casa on vaig, els meus llibres sempre hi són — tots, vós, i als llocs d'honor del preeminent prestatge.

—Ah.

—Són cases d'amics, coneguts i familiars — els llibres els els donava

jo.

—Això s'hi val?

—Us hi jugueu re que a ca vostra també hi són?

—A ca nostra? Llibres vostres? Ni un!

—Ni un? Ni sabeu com em dic!

—Us dieu el Christopher Marlowe, el John Keats, el Georg Büchner, el Mikhail Suixkov, l'Isidore Ducasse, el Joan Barceló...?

—Sí, tots, tots, i també el Rimbau Morè, el més malaguanyat dels jovencells.

—Calleu! El Rimbau Morè? El qui escrigué '*Fruit Morè*', aquell llibret ultra-escandalós?

—*Yes ma'am*.

—Doncs teníeu raó que el tenim, i tant que el tenim! I tant jo com les meues quatre filles, mans amb ungles ben rostades perquè els dits s'endinsin finament als orificis, ens la pelem llegint-lo, no pas menys sovint cascuna, d'un cop per setmana. És el llibre més brut de secrecions '*vulvàcies*' de tots els que guardem.

—Ho veieu?

—Hi té dibuixos del vostre matràs morè. Marededéu, gegantí! Petri, com se'n diu? Colossal... Codolenc! Ciclopi! Obelisc! Monument! Ens en féu dentetes!

—Dentetes... Gaire esmoladetes?

—Voleu passar? Un tast de serrall...? Les meues quatre filles i jo ensems al mateix llit demostrant-vos si ens l'hem llegit de bé i rebé, el vostre llibrot per naltres tan colt?

—Cinc fufes ensems? Tan bé em rebeu, i no sóc encar ni al rebedor?

I llavors... No sé pas si sabré ésser a l'alçada de les circumstàncies, si veieu que vull dir. Tan de sobte. Una mica esveradet, ca?

—«*Amb què tremp...? Em demaneu, capsigranys. Us dic: Doncs amb gairebé tot! Mes sobretot amb allò sacríleg, amb allò més criminal. "La creu dels quatre bisbes — serveix per a quatre monges alhora." Prohibiu-me, prohibiu-me (desgraciats!), i que la trempamenta se m'enfili (saps?) encar pus, a cims inoïts!*»

—Això em fa l'efecte que no és pas el primer cop que la meua bona orella ho ou.

—Home, citava fil per randa un passatge que em tinc après del vostre llibretó!

—Ah, doncs...

—No trobeu prou criminal cardar-vos alhora amb el vostre celebrat fruit morè cinc membres d'una mateixa fornada...? Amb pans ben colrats com el meu, mes n'hi ha que encar prou blanquets i tovets... Com qui diu acabats de pastar... i amb prou feines empalats i encofurnats a les primeres escalfors del forn... Si em voleu comprendre...

—*Hum*. Sabeu què? En realitat sóc mormó i us volia engalipar no fos cas que us em volguéssiu fer àngel... O àngela, és clar! Només cal que us m'apunteu al llibre dels socis 'salvats' i 'emparadisats' d'espetec, com coet afuat al cul del planeta edèn.

—No sou en Rimbau?

—Em fan una por sensacional les apsares, senyora, senyoreta... Sobretot les apsares amb cathalpes (amb capsetes). M'abelleix prou veure-les per un foradet, com qui diu, com obren i tanquen els calaixets; ara, davant per davant, urta a urta, malament rai. *La vergonyeta!* Trob pertot arreu, i sobretot als temples hindús, les dones massa agressives! I cinc apsares tot d'una... ja em perdonareu... són massa... Massa apsara.

—Cagat.

—Sí senyor. Tampoc no soc cap d'aquells famosos col·leccionistes de conys, pobres desgraciats.

—*Cagat!* — va cridar.

Per què, amb por que m'aviés el gos, me n'anava corrents. Fins a la casa de la vora, on trucava esbalaït. El veí de l'apareguda, mon amic Quiró McCott, em veu tot esbufegat. Es malicia que potser soc a frec de parir qualque aneurisma, o trombe o atac — de cor, de freixura, de cama, de cap...

—Rimbau!

—*Buf, buf...!*

—Què tens? *Talk to me! Are you dying?*

—No, carallot, que he vingut corrents, i no n'estic gens acostumat. Per això m'esbufeg, per això els esbufecs.

—Ah! Ja anava a cridar l'ambulància. Quin esglai, vós!

—És el dia de les pors. Durant el jorn, no fa gaire, ho entomes... encar com aquell. Ara, la nit, ai, que s'atansa fatalment i infausta, segurament pitjor.

I queia doncs el vespre i s'instal·lava, precoç, la foscor. I se'ns filtrava ominosament per cada escletxa...

—I això hem durat — li dic.

—Te'm mors! *No te'm mòriguis!*

—Una lenta llarga calda nit... entre cucuts... grills... granotes... cuïcs...

—Els grills, les granotes, els cactus, els cucuts...?

—Durant la llarga calda nit, McCott... Tota mena de vida hi passa... Tot surt de la mateixa nit. Tots som microcosmos del macrocosmos. Fets de la mateixa matèria malalta. Cascú de naltres un microsistema, en diferents graus compost de tots els altres microsistemes existents. Dels més arcaics arqueus als ciborgs més sobrehumans. Som plàstics i de plàstics pastats.

—Relaxa't. Xavàçana, noi; fes-te el mort; segurament massa excitat per la presència espectral del nu femella.

—Un nu sensacional, només les teòlogues com cal i sense taüls esquírries sabrien de què parl.

—Delires, doncs? És la ranera! Són al·lucinacions de l'ultrapàs...?

—Tot i que no n'aprovem gens les primes, i que només les voldríem prou gerdes i grassonetes, ai, llas, tot s'hi val, tot s'hi barreja...

—Delires agònic, ja et dic. Et creus arquitecte piramidal, t'hi reveus, fi escultor de murs de temple hindú, segurament feinejant a la teua prèvia vida, on s'escau que pecares encar pus, i per això, d'avatar descendent en avatar descendent, en aquesta d'ara fores el que fores — prou cassigall i merdoset, un desastre, dissortat de tu!

—Tinc tarja libel·làtica per a triar amb qui colc o qui colc.

—Re, home. T'etivoques de temple.

—*Am! Am!* — dic, efusiu. I afectat de la mania molt sana del ligi cul-i-petoneig, i gens elegíac, m'atans de quatre potes rosses a l'estàtua de carn... A besar-li, *hò*, l'anell d'on cada do no se'n desix...

—Do? D'on surt el do? De llampada et desguarneix de vernissos la tèrbola guiadora cap a territoris de perill extrem. Pobre de tu! Hi vas nu i cru, esgarrapat, esparracat, i espellat, mig descarnat... Per bagasser i massa conyarrí, et castiga... T'enfonsa l'urpa als nítols... Treu del teu melic — borda porta d'infern — el personatge qui seràs

després… Encar més ínfim ni miseriós, en pots estar segur. Potser seràs home d'ordre — potser ja no pas venut poeta — potser bòfia o administratiu, potser diputat o jutge, potser dogmàtic, potser apostoli — quin flagell per als mesquins pampanes humans, ja t'ho jur per tots els déus de tots els olimps!

M'havia ajagut damunt l'arnada catifa que en McCott té al menjador. Em trobava una mica esventat. I marejat. Mes, per comptes de dar'm un conyac, el feixuc m'omplia les orelles de fang. Però com parles amb algú qui fot cara de mirall? T'hi perds al fons intemporal.

—Para compte a morir-te'm ara. No tenim capellà en avinentesa. Vols que et confessi, Rimbau?

—McCott, collons, la meua dignitat! Sóc ateu.

—Només t'ho deia per si de cas la narració, el reconeixement de tant de tort comès… t'apaivagava. M'entens… perquè t'aquietessis… Potser el cor se t'embala massa…

—Això rai; imagina't si tornava d'una nit de disbauxa…

—Nit de disbauxa…? T'has begut el senderi? En el teu estat?

—Nit de disbauxa, *míster McCott, believe it or not*… Cinc o sis femelles contra meu… Sis o set femelles… Del gènere lleugerament granat al gènere encar mai no encetat… si veus què dic… M'hi convidava la teua veïna… molt escultural dona hindú… D'aquelles qui et cardaves ipsofacte, a tomb de barretina fulva, tu… M'ha dut a l'esment aquelles deesses en relleu als temples de la Índia… Les fantàstiques, sucoses, llaminadures… Les llépoles, vull dir, molt 'llepables' apsares… Diu: «V*ine a llepar'ns lo cony, i a tu ambtant et torturem la xil·la com només la torturen les 'àngeles' en paradís de moro o mormó…*» Mes llavors m'he repensat… Em dic, '*Cada apsara duu una capseta, noi… Una capseta a l'entrecuix… La capseta de Pandora!*'

—No sé ni què ens dius, petit Vixnu. Veïna hindú? Ídoles amb caixetes, capsetes? Apsares amb calaixos? No som a can Dalí. Estàtues-armaris. Conys... Vull dir, escrinys ciliats amb els robins rodons a dins...? *Matràfola, mandangues!*

—No ho he somiat pas! Em vols ensarronar. Por que m'hi barregi. Ja et deu anar bé. No vols competència.

—Et dic que veïnes hindús no en tenim cap. Les dues cases dels veïns del costat... Americans blancs i mediocres, i sobre, per a més martiri, voten republicà... Els d'un costat són buròcrates retirats, ja vells, d'Idaho. A l'altre costat el marit fou metge antiavortista, també retirat, la dona malalta, força ancians, i d'Iowa. Tots plegats moribunds, a les últimes, encarcarats com mòmies...

—Com mòmies... No em diràs que ho he somiat! És ofenós que em pressuposis ara mateix aital destarotat sensori.

—Els de la casa del davant encar menys. Són de Beta Pictoris o de South Dakota, tant se val, i pobra gent, l'enfarfec! Malauradament no, res d'obscè (d'obscè pel cantó bo) al veïnatge, com ara una hindú que et convida a massiva letal cardera. Si de cas, l'única obscenitat és llur crassa ignorància. La dels veïns de debò. No pas els imaginats pel teu magí trastocat. Són molt de missa i venen sabates, o són molt de sabata i venen misses, tant se val, tant se val. Home, i essent de South Dakota, no fotis, dius, és clar: 'Indis' prou, encar com aquell, però mai 'hindús', no. La diferència. El malentès. Tot això teu són oníriques aparicions d'entre-son agònic, i...

—Doncs... Potser la minyona? O la dona de les feines.

—Eh?

—La minyona, dic! La qui mig despulladeta potser m'obria la porta i m'aixecava la camisa.

—Minyona? En aquesta hora? No. No hi ha minyona que valgui. Allò que dius haver vist és una al·lucinació mística... Manifestació espiritual del més enllà... Indelebles dimonis... No els mataries ni amb bala d'argent... Són les terrors de la mort personificades...

—Només de molt marrec creia en tals falòrnies, McCott.

—Mes oi que hi tornes a creure ara, a l'hora on l'esquerpa Seca és a frec d'endur-se't al clot?

—Quina Seca? Ah, la mort — l'esquelet vestit de negre…

—No; dona grassoneta vestida en un groc lleig, fulv, de pallasso; i, de cara i de posat, s'assembla molt a na Peggy Lee quan ja se li penjaven massa els anys… A la Peggy Lee… o potser, millor, a en Xavier Cugat.

—Ui! Me la pintava d'un to alabastrí. I amb cara emprenyada, empiulada, enfellonida, a frec d'eixorament, com si era ta mare, i et deia que a la mínima et queia un bolet…

—Un bolet? Molt pitjor! Et fa plegar un bolet i ets en posició perfecta, just com et vol, com si li deies: 'Embeineu-vos-la, bon albardà, en recte elàstic, *míster Death…*'

—Què m'hi embeina…? La forca…?

—Quina forca ni fitora, carallot? *La dalla!*

—Collons! Per quin cantó?

—Hi has rumiat? Potser les aparicions qui veus són, rapsòdic, les altres apsares — les qui travessen murs! Són les mortes qui 'mortrires' a les teues sacrílegues èpoques d'assassí lectiu, vull dir, literari, lletraferidot. Són les teues mortes… rejovenides… pel contacte amb l'etern diàfan… Els bells esperits de carn qui adés has morts, iconogràfic arquitecte en texts massa gràfics. A la llum voluptuosa del verb revelat, et cardares la mort! Te la cardares, la mort, la mort — l'estuprares a mort. Potser la mort, a tornajornals, no se't voldrà endur mai pus, no et deslliurarà de tanta de delusió merdosa, mòrbida, morbosa, i què ho sé jo, d'altres epidèmics trops de brutalitat sobirana, i de litúrgies o caritats, i de mants de sacrificis xorcs, bords, com és ara l'acte de viure.

—Vols dir que no eren monges? Apsares pervertides pel cretinisme, frenèticament tetanitzades, a frec de vertigen, relleus censurats a caire de caure, figures de pedra de temple sotragat pel terratrèmol darrer?

A la llum de la nua bombeta al trebol, la cambra era tota d'ocre i ambre — de sang i de pell — de vida, doncs. A la mateixa llum, feia uns anys... Rememorava...

En Quiró McCott fotia cara de mirall. Li vaig dir, tranquil:

—A la mateixa llum, ara fa un pilot d'anys... La trobava tornant de les meues abominables expedicions nocturnes. En carreró fosc, gens lluny de la barraca. La prenc i me l'enduc, i ve sense gemegar, amb un somriure i tot, tot cusc, als llavis prims, segons em sembla albirar en la foscor. Damunt el llit, a la llum que en el contrast ens apareix aitan voluptuosament ferotge que els ulls ens ompl de llefiscoses secrecions, la tinc de quatre negres potes.

—*Ah, very inneresting!* La confessió d'un tabú rot i romput en dolorós escruix! Dolorós escruix de creu!

—Sí. Tens raó. Tant se val. Llavors la desminyoní. Sang aigualida a la punta dels meus dits, a la punta de la fava la lleterada espellifada. Buit. Buit i esvaït. I aquells ulls seus d'amor que embafa. L'haig de dur a la porta, haig de vèncer la seua reluctància a anar-se'n. Ni a recules no es bellugava. L'empenyia doncs amb perseverança. I ara roman fora, tanmateix rere la porta, aviant sanglotets tan fins que sovint em sembla ni oir'ls. Encar que els oiré fins l'instant on em mori, si mai m'haig de morir de debò, ai. I allò, terriblement neguitejador, fins que no m'adormia, enfonsat en pou pregon sense escletxa ni xap, i, passat migdia, no m'aixecava, i trec el nas per la porta, i em deia una altra donota bruta qui davallava les escales que es veu que hi havia hagut rere la meua porta una bestiola qui ella, recta i 'com-calera', havia haguda d'ostar a maleïts cops d'escombra. Li dic que no em vingui amb falòrnies, que prou feina tinc, que encar no he dinat, ni menys esmorzava, ni recordí haver anit sopat.

Ni re. Massa enfeinat la nit sencera en les meues molt coltes tasques literàries. O que per què no se'n va a pelar faves amb cap altre malfeiner. Esvaït i buit. Llavors petites llavors entre queixals de saburral regust. Corquim de guix, llord com serradures de bordell, al padellàs de rovellada llicorella on el meu cervell no volia esborrar definitivament la llunàtica il·lunada relliscada. Saps? Volia ésser assassí. Volia tindre, com ells, com els déus dels quals t'empatolles sovint, volia tindre'n la mateix prerrogativa de déu. Volia ésser 'immatable' i maligne — matar arbitràriament i a l'engròs, i mai no haver de pagar pel tort i pel nyap i l'injust... Tret que qui volia matar era els qui mataven en nom del maligne déu, el déu del possessor qui dicta mort al desposseït en mil formes i a la babalà. Des dels anys més tendres ençà, la meua vocació sempre fou la mateixa: d'ésser assassí — però havia acabat, llas, de merdoset literat, com dius — un merdoset literat més, doncs! — afegiu-ne al femer! — sí, ves, omplint el món d'imaginades esdevinences balderes, ficcions i il·lusions, bagatel·les, cuites i recuites farinetes (no pas la crua i escrua veritat), perquè desvagadament quatre ximples les llegeixin o hi bavegin i s'hi torquin el moc — sí, ves, què hi farem — les malaurades circumstàncies ho han volgut — de petit anava escrivint i tothom m'ho vantava — collons el bé que ho faig! T'hi podries guanyar forceta bé les garrofes, sense matar-t'hi gens. Prou pots, mocós! — Mes no! Malament! — Volia ésser pla anònim assassí, d'aquells qui als còmics i a les historietes sempre rebien i morien en massa — i reben i moren ara encar a la televisió, bombardejats per bombes massives — reben i moren en maleïda massa, com si fossin pugó o ves a saber quina altra mena d'ínfim paràsit — a mans dels fastigosos justiciers, els botxins, escorxadors i carnissers, els bavosos sanguinaris capellans, els ridículs herois nacionals, els repel·lents policies i militars massa betzols, a sou del privilegi (ço és, a sou dels lladres d'antany, o pus tost dels qui n'heretaven els profits, i a sou dels lladres actuals de més ambició — els de curta ambició, sense prou prestigi, els fiquen sovint a la presó)... No! Jo seré, em deia, aquell qui revenjarà tots els qui aquells marietes culcagats assassinen — amb tots els diners darrere i totes les màquines de guerra que el lladre privilegi ha comprades — els bou-assassinen, sense mirar gens de prim, en massa, i en defensa d'idiotades perverses com ara la propietat, la religió, l'estat, els conys de les damisel·les putes qui han de cagar en llocs especials... No! Jo defensaré els pobres, els ateus i els 'infidels', els anàrquics,

els sempre trepitjats sota el xivarri fanàtic de la plebs ignara. Seré un assassí incessant! Les onades incessants d'éssers inútils trobaran aquest escull meravellós on s'estavellaran potser per a repensar-s'hi. Tant de bo! Tothom qui mata en nom d'avarícies vanes, de propietats, honors, religions i pàtries, potser no té el perdó assegurat, potser la punició també li cau damunt, sense pietat. I immediata! No pas esperant que es morin o es fotin vells. Per sort se n'han adonades les editorials, totes en mans del privilegi — és a dir, dels diners dels lladres d'ara i dels dels lladres d'abans — que tot allò que escric és assassí i no m'han volgut treure mai més cap llibre — ni que es vengués prou bé. Ara em puc dedicar doncs a la meua vocació, al meu ofici preferit, d'assassí fefaent. La darrera vegada... L'escriptor del costat, un home qui es desfeia, s'esllavissava tot sol, amb molt estripats pudents vestits de mòmia, i cos com dic llefiscós, repodrit... Se m'adreçava... «*Només baixa l'ascensor de l'esquerra — el de la dreta no puja mai — estrany — un s'hi va morir — vull pujar — amb el meu manuscrit — un pergamí antic — dalt de tot hi diu '(M!)'. Crec que és l'oficina del qui decideix de veritat. La del senyor Mort? El senyor Mortreix? El senyor Mossega...? A poc a poc, massa esperar, massa esperar, el manuscrit, el palimpsest al pergamí, l'he anat ratant — és bo — gust de cotna de pernil que rosegues i rosegues...*» I llavors el llum de l'escala s'apagà. El gratacels trontollava. Castell de cartes que es dissol. La mòmia encengué son manuscrit. El greix hi espetegava, hi espeternegava, xàldigues disparades. «*Encès, aquest llum us farà claror. Ja deveu saber que els millors texts del món no existeixen. Tots cremats per fanocs cagots, datspelcul, dogmàtics, repressors i hipòcrites, negrers i xarnecs... Actes de fe, rai... Milions. Fogueres infernals on crema la crema del pensament lliure humà... Només en sobreviu la femta esclava de les falòrnies apreses, ensenyades per pecs malignes envejosos... La merdegada platònica, els deliris dels adoradors d'ídols sanguinaris i pallussos com ells... Verdet de gàrgola... rovell de canonada per on la mesquita s'escolaria si doncs no estigués tot plegat embussat... Sobretot llurs sinapsis... axons, dendrites... neurones... gaures, obstacles, empallecs... Quin garbuix... tumors d'idees preconcebudes que aturen les deduccions lògiques i com cal... El consir sense cormes... La gent ben pensant només pensa en merda. Corrector, per què no em corregeixes (normalitzes, conformes) la pixa torta...? Concagats ignorants repetidors de bíblies, els correctaires, els correctors (i d'estil — t'ho*

porten tot de l'estil del teu estilet que esqueixa el vel de la mentida a l'estil del pinzell gros sucat de la merda de la rectitud, és a dir, del tort que tot ho embruta), són éssers insignificants i tanmateix d'allò més sobergs. Superflus com els soròpegs o els taütaires, és a dir, els faedors de fèretres en país de pires! I qui els famolencs maleïts et fan dir pràcticament sempre exactament el contrari del que havies dit...! Mestre-tites de la incoherència i del carrincló invent infantil per a enganyar banaus — tot el que diuen, mefítiques deletèries assassines erupcions, llur cap capulla, punta de fava o mont Pelat qui amb un sol rot, d'un cop de baf, t'anihila trenta mil persones...»

El vellet, de tan indignat, es trencava. Regurgitava mocs antics.

Me'l veia al magí, adés — a quina de ses prehistòries? — tot enfaristolat, i posaire, i ninot cassigall, ballant amb relliscosa mocosa llefiscosa sensacional apsara, il·lustre fetitxe, beutat fonamental, llambresca i escàpola, i ell, pres d'enamorament instantani, de sobtada amor, rapsòdic, oratori, retòric, amb erudicions d'enamorat oblidós, sense 'tesotòrgics' neguits, tot i que de reüll escaujant infructuós les seues possibilitats d'autonomia, i entravancant-se de continu en les rels vives de la cariàtide, se sabia (savi!) esclau, sempre mig a frec d'eixir del somni teratològic, sense però assolir mai la fita, mentre en l'altra realitat (la bona!) la dona assassina, amb la qui pretens de ballar, lentament et petrifica i t'esclafa (t'esmicola) entre sos cuixes de pedra.

En la mítica teranyina on la mort t'enxampa, hi han també, enganxifats, els monstres de l'entre-mort — tot et vibra, et vibra el tot, amb els darrers parpelleigs d'agonia — els monstres llepissosos (els mig desfets mollerics amb cames, braços, urpes i dents) se't fan més evidents (pel joc de llums estroboscòpics de la frenètica angúnia de les parpelles esbojarrades), llambreigs i gambuixos inter-candents — i tots els espectres horrorosos qui suraven a la teranyina adés invisible se't fan doncs visibles amb la teranyina elèctrica on t'atrapa la mort.

On és dels hierofantes l'hermeneuta singular qui t'ho aclareix tot i

‘retot’ d’una vegada...? On és el megalòman pilostròfic (l’obre-portes, l’uixer del tabernacle on es desen els misteris) qui, com bon metal·lúrgic versat en el secret de les hermètiques mandales, reïra, guaita-te’l, lla dalt, quin ritme no es duu! Cosmòcrata alat, anant mig a recules, com els crancs i les grues, criatura enigmàtica com les mateixes làmies adoratrius, cal·ligràfic escarneix entre, els alguers intricadament dibuixats, els hàbils xamans de qui la suor, per sacra, recollim amb flascons nets. Parlant del tabernacle, oi? El mot mateix, petita taverna, em fa veure a l’esment, asseguda, arrepapada a la poltrona, la imatge de la Mort, en la seua posició preferida de putarra molt voluptuosa, i això al seu torn em duu a la memòria els temples amb enormes altars dedicats a les imperials empíries deesses, generatrius de vida, és a dir, de mort. Són altars, els fonaments dels quals els formen laberints faraònics, vers prodigis de l’arquitectura mística, on al centre inassolible del laberint el tabernacle no rau, amb, dintre, tots els planificats secrets de la futura construcció de l’univers propvinent. I en Xavier Cugat i en Salvador Dalí hi són de sacerdots; hi presideixen, aspergint èters i fenols a ritme de maraques, i fent onejar els xurrimpàmpols, les carrinclones cerimònies. Empatolls i repapieigs, això rai. I, de sacrifici, els supliciats amb el punxó roent cul amunt. Fins que tot no fa figa, i, com sempre, res no vol dir re. Els visitants qui duu el garbí, expectants, ens n’amorrem, a les deus màgiques que ragen pels suspectes traus a les teles bastes. Panxarruts bacants, esclaus d’adés i d’enjondre, hi venim per als calfreds i els esglais, els episòdics tremolins, i els sobtats clatellots que ningú no sap d’on venen, com a les firetes, tribulets si fa no fa qui, amb les brusques impressions, amb les fictes pors, aviat canusim, o qui, ja canuts i de tornada, ni el nacre enllunat que banya el súcube, ni la barbuda homenera gormanda de formatges de prepucis, ni els diversos esclatants ectoplasmes, ni els pastorets d’ombres, qui, amb llurs ereccions, que són fletxetes de carn que assenyalen on rauen les generacions esdevenidores, reconeixem que tampoc avui no se’ns menjaran de viu en viu, ens assegurem erròniament que no hi ha perill. Que ja no vivim a les jungles salvatges d’antany. Que quina sort. I ens increpem, i «*Ep, podríeu exultar, això el mínim, capsdecony!*»

Exultar, com podries? Ets conscient que tot allò vist, dins i fora, no són sinó eròtiques aparicions d’avantmort, d’agònic destarotament

del sensori, per les escletxes del qual la veritat del monstruós món espiritual, per subtil vidriol de trepanació, et terebreix, et penetra.

I tot d'una t'hi surten cinc odalisques i un talòs qui ets tu, espectacle virtuós que se'n diu, qui sap si gaire encertadament: «*Traumartige scene zwischen fünf apsaras und meine spitzende sperma*.»

I escolteu. Hi ululen al rerefons oboès bufats per estòlids senils ataronjats frares, ressuscitats de les necròpolis, on rere els ors marmoris, la malastruga bonior foscant de bruts moscams tothora hi pul·lula misteriosament.

I mentre allò havia lloc, més ençà, reflectides als miralls (dels ulls d'en McCott?), les clarors de la finestra representaven el temple que en deien 'txaïtia', amb el stupa o esferoidal cenotafi dins, i amb, al voltant, enjòlit, com falenes, els àngels musicals, o 'gandharves' i 'kinnares' qui se les cardaven, aeris, dúctils, eteris, sense penes, les apsares i 'surasundaris'. On, flegmàtic cortesà, espellifadament fantàstic, jaquies dir ni fer. Al capdavall, oi que ho tens tot tan vist!

Altrament, què hi pintes? No hi pintes gaire re. Hi ets, ja ho saps, un de tants al parc d'atraccions. Amb tots els negocis fallits, et veies reduït a caçar mosques per a nodrir granotes qui més tard vendries, amb onírica sort, als nyèbits mocosos dels repel·lentment encotillats funcionaris, alguns dels quals, gosaven, obscens, de trametre't a dida. «*Tot això t'ho confites, botiguer sacarí!*»

Precoç, a mig emergir, epilèptic, regurgites, llavors, sísmic, hialins gargalls qui com amebes mostren formacions embriòniques dels nous gegantins, titànics, precursors. T'has tornat, es veu, morint-te, un altre déu al firmament rutilant. Malaurat, ai, llas. Sí ves. No tothom l'acompanya la sort.

)...(

(*El niu del cucut*.)

Diu la vella coneguda dita, «*No volà el foll ni cap a ponent ni cap a llevant/ Ans damunt el niu del cucut passà volant*».

El niu del cucut és INEXISTENT.

És el niu d'altri, el niu que el cucut mai no féu, el niu que el cucut envaí.

I troba que l'ENVAÏT és l'INVASOR.

)...(

Diu el cucut:

«—*Tots els camins em duen a casa.*
Tot niu és mon niu.

—On em trob estrany, em demanes?
Ara t'ho dic.

—Enlloc.»

)...(

[*Dues lliçons de filosofia elemental*.]

1. (*Tot*.)

«*Tot molta de façada*
I, rere, re.»

2. (*Zero*.)

«*Tot surt de zero*
I tot torna a zero.»

)...(

(*Per això tots sos apunts, tots ses 'merditacions a conysciència' s'acaben en punxa*.)

De tot això me n'assabentava un vell muntanyer.

Mon pare mor a la casa on s'ha exiliat carregat de toms i volums de tots els filosops. Ell i la cabreta, sols, entre vents i neus. Cert que no pot acabar de llegir mai cap dels llibres cabdals que parlen del sentit de la vida i d'absurditats semblants. Car llibre que comença de llegir i lleixa damunt la taula per a més tard, quan no hi veu de cap ull de mareig o de son, llibre que la querrina, d'esquitllentetes, se li cruspeix.

Les mamelletes de la cabreta produeixen llet, llet que mon pare popa per a son bon nodriment. És com ara si els llibres i llurs lletres i mots, i pregones nocions, es tornessin a l'organisme de l'animalet llet que mon pare nodreix i informa.

Mor mon pare a la casa on tan delitosament no s'ha encadenat. La teulada amb la neu s'ha esbalçada. Ell ha romàs colgat amb el romanent de llibres, la querrina amb ell, ambdós (o diguem-ne tots, si hi incloem els llibres així supliciats) esclafats per la neu, com ara per llau ingerit, o pitjor, per glacera...

Ara comprenia per què tots sos escrits (ses '*merditacions a conysciència'* com en deia ell amb tota la raó) s'acabaven en punxa. No podia mon pare arribar mai a la resolució o conclusió de l'argument. Sols aprés no hagués perit (confosa l'essència del seu ens amb l'essència de l'ens de la querrina qui s'empassà per sistema els darrers fulls dels densos tractats filosòfics), no ho hauria pogut fer. Aqueix fou llur destí — savis acomplerts just aprés llur extinció — com el meu (destí) és de recontar-ho, fer-ho avinent a tothom, com si fos cap abrupta revelació que valgués mica la pena.

En fi, tant se val. Per força, tots els qui ens morim hem abans viscut. I allò que hem de debò viscut sols ho podem capir nosaltres.

Així, diré que certes coses que n'espigol, ran de rellegir-me les escasses lletres que em trameté mentre em trobava presoner, d'allò que mon pare estudiava o havia escatides com a certes, puc copiar-les ací, sense redactar-les gaire, amb lleugers retocs i prou, (car mon pare no era pas tan primmirat, ni sobretot tan pedant com soc*).

[*Ací faré un incís i diré fermament que: «Em vull pedant. I com més pedant, més desembarassat de la meua tanatofòbia. Car la por de la mort és la por del mai més. I la coneixença de mots i conceptes, si més no, és una sòlida certitud on tanmateix et pots sostenir, per molt que l'abís sens fi no se't vagi encar obrint, vast i fosc, a frec d'hàl·luxs».]

(...)

«Els tres episodis (de molts) tot fent cap pels corriols estretíssims per on roques queien avall fàcilment, i en acabat pels congosts una mica més amples, i ara per les comelles i, passada la carena, pel secà...

El motor que no se'ns engegava, i havíem, ella i jo, d'empènyer el vehicle fins a un imaginari pàrquing desert, i llavors, ara sense el motor, el fèiem rodolar tot sol, com si portéssim un asenet, qui al capdavall d'un bastó o coble rígid, volenterament ens segueix. I damunt, darrere nostre, el motor aparcat, enyoradís, s'ha anat desmanegant, i un o altre de les peces i dels coixinets engreixinats, corr joiosament i ens enxampa, i àdhuc gosen enjogassadament de saltironar davant nostre, fins que no s'esbufeguen, pobrissons, i ara, ai, descansen per les voretes, i les hem d'anar replegant i acunçar dins les beaces, i si mai arribem sans i estalvis a la cabana, ja assajarem de ficar-les si fa no fa com cal, de tal faisó que formin un tot congruent...»

(...)

«O entrat l'endemà en vila per als papers, i al canfelip públic, enmig l'avinguda, a uns pixadors gairebé exposats, amb unes immenses ganes de pixar, i tanmateix via fora, car hi ha ja plantat, davant el mur on cal pixar perquè el canalet d'aigua corrent al peu del mur se'ls endugui (els pixats) a la claveguera, un xiquet de set o vuit anys, i saps que hi és allí fotent d'esquer de la podrida bòfia, i així i tot, et cal prou pixar, i t'allunyes tant com pots del marrec, t'arracones, com qui diu, i tractes de poder pixar — impossible — massa por que no t'entrin de sobte els repressors i t'estavellin al mur i t'acusin de pedòfil i de marieta, de pervertit, de maleït, d'infame, de criminal, i de carda-cabres, i de seductor de menors, i merdes d'aqueixes, i tot i el desig immens de pixar — doncs, de la pixera que t'ofega — que no puguis, i no puguis, i no puguis, no, de

cap mena ni faisó — anguniosament l'estona s'escola, i al capdavall el vailet fot el camp i, ara que et pensaves que podries descarregar, fa cap, a lloc de l'altre, un homenot rude, d'aspecte brutal, salvatjot, i tu continues ben arrupidet al teu racó, i diries que potser pots pixar, i pixar, i pixar — i pixes, a la fi pixes, i ai, perdó!

Li has escatxigat amb pixats un vèrtex, la punta triangular, de la gavardina. El bestial carallot se't tomba amb ulls de foc, i ara un raig de pixats teus se li estampa encara millor a l'ala de la gavardina beix que sembla voler venir volant a fer-se batejar pels teus pixats.

Quin emprenyament del bestiota. Sort que es troba a mitja pixarrada, allò t'afavoreix, car tu ja n'ets a les escorrialles, i tot i que goteges del mànec encara, malgrat que la bufeta encara no se't buidava del tot, tant se val, endavant, ja toques pirandó, cagant llets, no fos cas que fos un bòfia — prou en té el posat i en fot la cara, el malparit de merda.
És a mig pixar i no pot fer res, mentre tu, com dic, pires esperitat, i tot i que de fet no has ben bé acabat del tot, mes què hi farem.»

(...)

«Ah, i pitjor — l'episodi de la pudor.

Totes les pudors, i la impossibilitat de despertar-se — malson angoixós, voldries eixir-ne, i no pots, no pots, no pots. I d'on ve aqueixa pudor extrema? Estic podrit per dins...?

I aleshores me n'adon que ma germana és asseguda damunt meu, a tall de feixuc follet maligne, mena d'aligot deseixit i murriet, tot i que sembla part de fora lleugeret i jove i escarransit.

Feia desenes d'anys que no ens vèiem, a ma germana, qui creia morta i tot, i ens saludem, i tractem de rememorar esdeveniments de la nostra jovenesa — tret que ara que s'ha tombat envers meu, la pudor!

La pudor irrespirable ve de la seua boca, i els seus ulls són buits! I

ara s'inclina cap al meu coll, i me'l vol mossegar, me'l vol devorar — i no ho vull i no ho vull — i em dic que això és massa horrible, que cal que això sigui un malson, que em vull despertar, que vull despertar-me'n, que no puc, que no puc, que és massa horrorós, i ella continua assajant de fotre'm mossada al coll, i la seua pudor de mort i els seus ulls que no hi són, i no em puc despertar, i sé que allò serà ara per sempre, per sempre…

Això és un malson, un malson que em fa molta de por, una por que no puc resistir, una por que em matarà, i no he pogut, i no he pogut, perquè no era un somni, no era cap malson, era la veritat, era la realitat. M'atacava verament una podrida morta. M'ho estudiaré, m'ho estudiaré. Si sobrevisc m'ho estudiaré. Cal una explicació lògica, filosòfica, autèntica.

Aflat, aflat! — Alè letal. Què hi faig, ficat arbitràriament i sobtada a aqueix altre infern…?

«*Mai més no m'hi despertareu, d'aqueix malson angoixosament repetitiu…!*» Cridava, malgrat els esforços de la meua flairosa cabreta Rumília, qui m'insuflava sentors restauratius de vida…

(…)

«En realitat, el déu dels cretins era una mosca.

Una mosca infinita.
I quan et mories
La mosca-déu et demanava:

—Quantes n'has mortes?

I tu deies: *—Què?*

I el déu moscallut que fot:

—Collons, de mosques!
De fills meus, divinals acròbates!

Un fill de déu, cada mosca!
Si n'has mortes de quatre cap avall
Mil anys d'infern per a tu
En pagament de cascuna
Si n'has mortes més de quatre
Infern Etern! Etern! Etern!»

(...)

«—Que qui am?

—Am de vegades, en l'amarga vellúria, el tribunal correccional on bucòlics els ursins creixen com bolets, de qui la insistent odissea immòbil em té fascinat.

A la gàbia dels acusats, els àrbitres embordonits els veus arraïmats en falanges paral·leles, com si es trobaven al reialme consternadorament ridícul dels diplomàtics.

A la faisó dels nihilistes, amb subtilitat de pet muetzí dalt minaret tentinejaire, es demanaven on fos anada llur gerdor de ça enrere, on es llevaven de bon matí i només l'espill se'ls alçava en despietat enemic.

Car hi guipaven l'altre 'jo' llur, qui era monstre de lletjor i de decrepitud, i d'aixafament i d'esfigassada.

Assassins togats amb molta de prosàpia ni prosopopeia, mes en realitat bords i podrits del pinyol amunt...»

«—Xoriguers, esparvers, astors, tots venien a devorar els ulls i els fetges dels penjants...»

(...)

«Mentrestant, els gregaris espectadors d'aquell egregi tort què

gosaren fotre? Ni buf.

El xipòtol qui explicava pel·lícules, n'explicava de noves, cantant-les amb un guitarró fet d'una carbassa i dues cordes que feia dringar amb el plectre cariat d'una dent.

L'infantó qui xutava pollets enduts pel vent de la tempesta, en xutava de nous.

Els constipats qui feien fluctuacions al buit, per a veure si llur femta no es decidia a la fi al descens, en feien encar.

El delicat color de rovell, com ara d'espinel·la, a les galtes de les sedoses minyones es tornava policrom, si pares gelosos i barroers engegaven estirabots en folla preança de la virginitat («*No hi ha res més sagrat!*»), i llavors, sibil·lins i sibilants, insidiosos i irritats, en veus baixes en continuaven engegant.

Els qui s'havien suara tolts els ous en signe de sacrifici, i se'n torcaven en acabat els vescs traumatonàstics, i se'n cauteritzaven la nafra amb un ferro roent de la foguera, i qui doncs després, naturalment, havien perdut molt agraïdament el coneixement i tot, no havien pas aturat de clapar, ensangonats fastigosament a qualsevol racó.

Els homes bestials qui xarrupaven cucs crus semblants a fal·lus destrempats, no se n'estaven pas d'anar xarrupant.

Les llengües colposcòpiques que atiaven oòlits a les orelles d'homes-cuc, tornats, per l'esglai de sentir-se dir el que hom els deia, com ara empedreïts monòlits, vibraven com sempre.

Les hèlixs dels vaixells avarats a la badia rodaven pausadament, i els productes de llurs nòlits n'esdevenien agres.

Els mutilats insòlits, no pas a causa de cap incoherent sacrifici, saurs de pell, i traient fum pels monyons, els veies crònicament 'paredres', és a dir, al costat només de qualque figura auto-important, qui, obtusa, rosegava pinyols alhora d'oliva i cirera.

Hi havia així mateix, és clar, els histèrics, els homèrics, els hermètics, els titànics, els emblemàtics, i no cal dir els homòfobs, embarumats amb massa perfums ni cosmètics.»

(...)

«Ah, i els 'farandulaires' — tots albardans sapastres i amb furóncols.

L'home del 'toc' (com en diu del seu tenderol on despatxa nassos), magnífic mascle, malauradament també homosexual, anem a dinar entre esparracats rai, on les taules es barregen amb les comunes.

I més tard hi he perdut el meu homosexual magnífic i no sé què hi faig, no hi vinc ni a cagar ni a prendre-hi cap entrepà, l'única solució es trobar l'eixida, ara.

On són els eixos que pels biaixos que calgui duguin a l'eixida? Dels queixos m'ixen, a feixos, bleixos, i l'abjecte instrument (el corriol fressat) de l'alliberament em manca. A qui imputarem tal angoixant aporia?

No imputis cap dels déus fantasmes als cels inexistents, t'ho recoman. Mai no se sap. Encomana't pus tost, tan ple de calfreds com calgui, a n'Stercuci — déu de les comunes — doncs.

(*I belleu a na Rumília — deessa dels mugrons — oi, querrina?*), dic, popant-hi assedegadament.

Sense més aversions ni escarnis, espectre llisquent, trobava, esporàdic, quan ja ni el cercava, i m'havia escoixengut el genoll al vèrtex arestut de cap cantonada, l'uix que duia al carrer, on riscs novells no m'esperaven.

Car al firal hi manca llum. La nit se'ns ha estimbada de sobte. Les llavors, letàrgiques, latents, s'atenden fins l'estona del toc — el so metent que crida a l'arma.

Tot esdevé per a mi conegut malson. Com deia ma mare: *—És la por, pobrissó. Es que és molt poner. Cavà cavanet que ets molt poneret? Oi que tens molta poreta?*

—Sí, sí, mama, sí. Mama! Mama!

Totalment esglaiat, esfereït.

M'acompanyaven els bòfies que em calmés a l'ergàstul.»

(...)

«De mon pou o cau il·lusionadament envers el teatret, bo i passant per viaranys mai encetats (?) enmig del majúscul abocador de mai no acabar, i viceversa, de retorn, mai de dol, ans obedientment i amb quina bombollejant plenitud, reomplert d'una mà de sensacions a mans besades, devers mon clot o niu de serps, o humil i estreteta lludriguera.

Expedició quotidiana, sòlita, zonal, zènica, escènica, emocionalment apaivagadora, portadora de tota pau ni equilibri ni benaurança ultraterrenal. Entre podrimeners de fems incendiats, com fumet flairós, extàtic pel cel t'hi passejares.

Amb els milers d'ulleres trencades que em trob llavors, més o menys aparellades amb restes de cintes adhesives, sempre hi veig diferent...

Vist tot amb nous vidres, les metamorfosis s'imposen, de cop i volta. Cada vegada, lla davant, la visió anterior es veu estroncada, perquè se me n'hi inauguri, alterada, cap de nova...

Infants qui desconec se m'aboquen corrent. Es volen meus.

Meus...? Com...? Amb què...? Quan..?

Que jo sàpiga, llavors tangibles mai no se me n'han despreses d'aqueix cos xorc.

Són aqueixa canalla doncs generacions espontànies...? Mentals...? Tot és sempre tan estrany. Els meus ulls lleven el vernís de la façana que cascú es deu haver empastifat damunt, perquè sí, sense cap raó, i llavors només hi veig rovells i verdets de desconeguts, d'incognoscibles novelles màsqueres.

Bleixos d'ombres inexistents, d'éssers sense cos, els quals, geomètricament i mitjançant una mà prodigiosa de teoremes i passa-passes, em retreuen de no haver fetes prou equitables les particions per als meus hereus inexistents, em xiulen a les orelles i m'omplen de tremolins.

I dic, «*Quines heures ni hores, ni quins herois heretges? Quins hereus (hò!), quins hereus? Quins béns a repartir? Amb què se m'empatollen, ombres folles? Res no em pertany. Poc puc aleshores parcel·lar re del que no hec pas!*»

Progenitor de zeros i prou. Fora! Que s'ofengui i s'ofegui tothom, com se m'ofèn i se m'ofega la tita cada cop que vol mig trempar. Ma fimosi és hermètica, collons! Eina inútil, cuquet pitjor que molt ensopidet, albat de totes totes, traspassat ans de néixer i tot, litopedi qui al contacte amb l'aire es tornava pols...

Cap femella de cap espècie no m'ha feta mai l'aleta, molt viltenible ocellet, amb un piuet que donariaa un rampeu al del pardalet més escanyolidet. Saben intuïtivament (i a tots ops es veu d'una hora lluny!) que no soc gens del gènere genitori. La titoleta no me l'eixoriveixes ni duríssimament fuetejant-me-la amb vit de bou. De fet, si amb prou feines mai m'ha servit per a pixar uns pocs estossecs de rajolins ínfims...»

Etc. (Amb brutalitat, mon pare s'afegeix deficiències inversemblants. Segurament per 'apotropaïsme' no cau en la temptació de vantar-se mai de re. Lúcidament s'avesa a tractar-se d'allò que és, un feix feixuc i aixafat de matèria orgànica de precària existència i d'horitzons tancats. La pupil·la interior del seu enteniment no el traeix. Gaudeix de tota mena de mals, com pertany a cada cos fadat a la imminent putrescència. Amb desafiament palès acara tot símptoma de desferra, joguina qui és, gratuïta, dels caòtics

mecanismes biològics.)

(...)

«Mentre d'altres, n'hi ha qui poques paraules, ells, a la mínima, per no re, cop de xi (car cada quili duu son xuri, son xi), i endavant!

Com ara l'àrbitre Petroni, joiosament enraonant per a no dir re. No pas un no ningú professional com jo, covard a pus no púguer, conill qui aixeca les orelles i tantost ensuma cap perill, cames ajudeu-me, tu, jotfot. Plogués, nevés, o vent fotés, tant se val, cap a les muntanyes!

Dels criminals, el més humil, el menys ambiciós. Cagadet, cagadet a l'enèsima potència, cagadet totalment. I, ai, essent com soc dissortat masoquista, tothora, interrogat, m'autoinculpava. D'ací que no manqui mai de plevir ni d'invocar el cinquè (el cinquè apedaçament a la nostra constitució, l'ideal heroic de nyèbits i trinxeraires, brètols, galifardeus, i assassins variats, tota la bona gent de debò debonet, on ningú no pot fer altre que negar tot crim, car això del crim és, com tothom hauria de sabre, una empescada molt repel·lent dels més bruts puritans)...»

)...(

(*Siau, bombolla!*)

M'acomiadava de l'univers — o l'acomiadava — tant se val, li deia d'adeu abans no esclatés.
Qui...?
Ell, ell.

—Bé; siau, bombolla.

—Oh, passeu-ho bé, estigueu bonet.
—Re, home, re.
—*Puf!*
—Fes-te fotre.

)...(

(*Amb el company Rupertí.*)

—Rupertí, ja saps amb qui et mullereràs?

—Amb una dona o altra.

—Ben fet. Veig que ets dels qui saben triar — tot és una sort; en un mot, astrugança o malastrugança.

—El temps dirà.

—Per força. Tard o d’hora...

—Tothom qui no és pec sap on tornem...

—Tornem al polsim d’on són fets els estels.

—I els estels on tornen?

—Tornen al polsim d’on són fets.

—I el polsim on torna?

—El polsim torna a l’enlloc on fou fet.

—I l’enlloc on torna?

—L’enlloc torna enlloc, és a dir (no cal que m’ho demanis), tornar enlloc i no tornar-hi és tot el mateix. El temps es reverteix — i la reversió del temps es reverteix al seu torn. I tot torna, sense que re no torni, és clar.

—És clar.

—Tot allò que romania al llunyà remot futur aviat roman en un llunyà remot passat.

—És a dir, tant se val allò que s’esdevingui, no s’esdevé mai re.

—Tot és recent d’ara mateix — la mort de l’univers pràcticament coincideix amb sa naixença.

—Admirable.

—No fa?

—Immundícies i meduses, i les blandícies de les muses — tantes d’inútils cavallots qui ens cavalquen, sempre obnubilades, maleïdes per les passions de les inútils cobejances — passant com buf infecund de mefítica ventegada…

—«*I tal dia fotrà un any.*»

—Tot trau a re.

—Som-hi.

)…(

—Saps allò que de debò em fastigueja? La profusió de verges que els pecs troben pertot arreu.

—De verges? Encar en fan?

—I tant! Encar hi som. No ens lliurarem mai. Em sembla que n'arriben de noves i tot. Saps què et dic? Omplíssim de cadenats els plecs del cony de les partenogenètiques femelles — llurs horribles finestres de baix sobreïxen de criatures infectes. No hi ha putes més putes que les verges! Terror de la terra! No hi ha pitjor ni més prodigiós flagell! Ni la decència de metre-s'hi avall cap cigaleta no han! Res no els cal, satàniques! Traguéssim dels calaixos les tisores d'esporgar, i cap que els en surti, *nyac!* Ens hi abalancem sobre, *i nyac, nyac, nyac!* Sacsegéssim el jou! Mastegot al plexe! No ens esguerraran pas mai més la grua! I amaguéssim sobretot la teca! D'on trauen l'energia? Endrapen descaradament, a escarada, amb ardor! Extingim-ne el foc! Cadenat els caldria així mateix al cony de la cara? Tot plegat, verges monstruoses, indesitjables laboratoris somàtics, massa abstrusos, plens de larves prestes a l'eclosió, com panses en panadons que, quan els anaves a fotre mossegada, et ressuscitessin al nas, de sobte transformades en parres enormes que escandallessin en desesperació pertot, amb circells que ens penetressin pels ullerols del cos, de tal faisó que esdeveníem posseïts! Perquè ens exorcitzi aleshores qui...? Quin altre predicador de falòrnies...? I perquè en acabat de sentir-ne les bestieses el poble pec ens lapidi...? No se n'adonen que llavors els màrtirs som nosaltres, és a dir, nosaltres els dignes d'adoració...? Quin món de ximpleries, maleïdes verges de merda! Per a nosaltres l'esglai del moltó davant la insolència del sacrifici! Per a ells la imbecil·litat indesarrelable. Amb formulària ordinarietat, prenguéssim per comptes el recalcitrant viratge devers on les xiripesques escumes dels sèmens d'heroiques cigaletes no s'afeixuguen i gens no s'aigualeixen, i al rabeig de llurs llimerols, enyoréssim els escolats temps d'adés, on les truges fragants ens aferrissàvem (tractant de mastegar-les fins llurs rels) les bergants albergínies gegantines, i tot sexe era eròticament molt èpic — cosa meravellosa ara perduda, llas, sense remei, amb l'adveniment de les maleïdes verges, on no els calen sèmens de cap altra mena, portant-ne a betzef ja d'horrorosament incorporats. Monstres abortius, cossos invasors de ves a sabre quines galàxies mortíferes, els molt malbons biaixos pèrfids de les quals ens duen al cataclisme definitiu. Hauríem de prendre l'arriscada iniciativa, deseixir'ns de les plúmbies

espellifades mortalles on ens han embolicats, sobreviure a l'estrany fenomen criminal. No podem pas continuar exhibint tal paràlisi. Prou és hora d'agafar les pedres nosaltres i de començar a gitar-les contra l'enemic. Que cap verge no romangui viva. Al contrari, embarumar-les cal amb llenços de complexa flatulència i llavors apedregar-les amb ciclopis carreus com aviciats meucarres qui bastíssim les novelles autènticament bones catedrals de la nostra redempció com a lliures humans retrobats, sense les balbes febleses dels tarannàs d'abans! Homes renascuts qui fotem guitzes com galifardeus qui no ens jaquim acollonir. I vigiléssim llavors d'empertostemps, no fos cas que tornéssim mai a sentir tremolar la terra, potser només sotraguejada per subterranis torniols intangibles, no fos cas que les ultra-sebollides verges no volguessin fotre llur malaurada aparició una segona vegada. Si la primera vinguda ja havia estada un desastre gairebé total, amb la castració a l'engròs per la qual, calvari nostre, no transitàrem llongues centúries, imagineu-vos la segona! Assegurem-nos que la rebuda els sigui, maleïdes verges, l'anorreament i l'oblit del 'no hi ha tornada que valgui, malparides!'

—I au.

—Amb cada insignificant esgarrapada de verí o de vaccí, els neixien lletges pudents flictenes de pèmfig, i dels cràters de les flictenes se n'esvaïen petits torterols d'evanescent fumet que tanmateix ens feia patir, ens fotia a parir, i ens agafava el traïdorenc vertigen sempre tan temut, i ens vèiem (te'n recordes?) de bell nou davallant (vers quin altre abís infernal?) les estretes escales helicoidals (és a dir, en tornavís), i sense baranes, on els pusil·lànimes sempre ens hem cagats i ens cagarem abans d'hora. Per això crec que fem bé de no voler ficar-nos-hi mai més. No volem cercar ni trobar tèrbols, massa torbadors, mareigs. Mai pus! No hi mai pus davallarem pas. Més val una unça de prevenció… que l'estavellament que segur ens trencava com ninotet de putxinel·lis. La frugalitat del titella ens és recomanada per la lògica i el seny que ens regeix. Hom jau al jaç apaivagador de la llonguíssima trigança. I que ens advingui allò que calgui, mes que ens agafi ben tranquil·lets, Rupertí, ben tranquil·lets.

)…(

(*Tota cosa nada és immensament malaurada*.)

Tots els qui som, és a dir, tots els qui no fotem ni serem, només podem esperar la mort. Cap altra esperança no ens pot ésser dada. Com tota cosa nada, som cosa malaurada.

Ni ocells ni arbres ni re; res no és salva de la mort esperada.

Com l'atroç paquiderm, trepitgem feixugament la pols de les múltiples edats on no es transforma sense repòs el repetit univers.

I la miqueta de merdeta d'on no n'esdevenim testimonis, totalment incapaços de pintar-hi re, és de repulsius il·lusos enamorar-se'n gens. Durarà exactament allò que duréssim, és a dir, no re.

Els qui, molt idiotament apofènics, veuen, en les erupcions i cataclismes i estavellaments estel·lars, en el desastre continu del firmament, cap mena d'espectacle exuberant que potser vol dir quelcom o altre, amb causes i efectes, i amb totes les elucubracions si fa no fot lògiques i assenyades (de les boges dels qui veuen visions 'religioses' no val la pena de fer-ne esment), només pretenen comprendre-hi re. Car no hi ha re a comprendre.

Tot s'esdevé per desenvolupament anàrquic d'un cel sense rumb, sense timó ni rem, a mercè dels ciclons atzarosos dels daus de la matèria infinita eixida d'enlloc.

Els qui som d'enlloc, enlloc tornem. La matèria mateixa deu haver de tornar a fondre's en el no re. Els qui som nats només podem especular-hi ridículament. Perdent-hi l'estona. Com ara mateix no faig.

No cal pensar-hi. Tot és massa monstruós.

Això rai. L'univers ell mateix ja és la foguera de les vanitats (de l'entera matèria i tot). No cal doncs dir que cal cremar-ho tot. Una mica de paciència (no gaire) i prou aviat (tard o d'horeta) tot es cremarà tot sol.

Cap consol, és clar. Mes què voleu?

)...(

(*Netejant les clavegueres del massa sollat enteniment*.)

—On creieu que s'amaga el fastigós déu dels crèduls cretins?

—De tots els personatges inexistents, el més repulsiu és sempre el déu del moment, el déu dels rics, és a dir, el dels lladres i assassins.

—De tots els personatges inexistents...

—El més repulsiu...

—El més repulsiu...

—És sempre el déu del moment.

—Entès, entès.

—Un dels darrers avatars de tants i tants de déus criminals utilitzats pels elements més malignes i avariciosos de la humanitat per a 'justificar' (amb la seua aprovació o benedicció sempre adquirides a la bestreta per 'raó d'estat'), per a 'justificar' (per si de cas calia)

llurs esfereïdores malifetes de destrucció i mort, s’escau d’ésser, en aquest moment de l’acceleradament gradual destrucció de l’esfèrula, el fastigós déu dels crèduls cretins, el qual...

—... personatge inexistent...

—... el trobareu tothora darrere les hordes qui perpetren les atrocitats, les crueltats, les matances, les depredacions i depravacions més... els anorreaments més... les ostentoses opulències, les insultants perversions, les supèrflues agressions més... les injustícies i bogeries i desraons més...

—Però què collons hi fot, allí darrere, com un maleït estaquirot?

—... més escandaloses. Què hi fa? Hi atia, com un datpelcul molt puteta, els seus botxins que esdevinguin encar més enfollits en llur goludam de sang i foc. Afamegat de tortures i cadàvers, mai prou tip...

—Caldria desemmascarar’l i trepitjar’l com molt verinosa cuca. Com és que costa tant d’obliterar?

—Massa d’interessos creats amb la seua imaginària presència. Darrere totes les destruccions, hi ha els qui se n’aprofiten, els qui se n’omplen les butxaques. Cascú una altra abominació vivent, com els estrepsípters, criminals paràsits. Són els seus devots més criminals. Els mateixos qui l’inventaren, els qui se n’empescaren la seua molt desgraciada ubiqua il·lusa presència, perquè presidís totes les situacions, si doncs no desesperades, si més no que començaven (a llurs ulls de cobejança boja) d’esdevenir crítiques, i on calia doncs omplir de bell nou l’escorxador, d’on els vençuts de sempre són reduïts a tot allò que es pugui aprofitar per a fer-se més ric.

—Que costi d’obliterar, però, no vol pas dir que sigui impossible, ca? On ens rauria sinó l’esperança? Sense esperança no es pot viure.

—És l’única esperança que val la pena servar. La de poder anar obliterant les idees malignes. I la del fastigós déu dels crèduls cretins n’és indubtablement una de les pitjors. Això si no és ara com ara la pitjor de totes i tot.

—Així que feina rai.

—Som-hi. Amb pausa, mes sense descans. Amb un magnífic esdevenidor, el nostre, de neteja contínua.

—Els heroics escombriaires del l’asfixiadament embrutit univers.

—Campions.

—Fins a la gloriosa mort.

—Tot i que...

—Què...?

—Que àdhuc si mai reeixíem a obliterar’l, al capdavall què fèiem? Només eliminàvem una de llurs excuses — la més important durant èpoques i èpoques — però això tampoc vol dir que els qui neixen malignes no en trobarien sempre d’altres, si fa no fa de tan malparides. Com és sabut, sempre en naixeran. Ho veureu amb els qui suren. La merda més buida de cor és sempre la que més sura.

—Si els malignes ja neixen malignes, això vol dir...

—Que no hi ha res de tan maligne com la natura mateixa, de qui l’aparent neutralitat només és parençosa disfressa — en realitat, tot allò que és natura (i no hi ha re que al capdavall de tot no en sigui) mor. I la mort, és a dir, la desaparició total en el no re, és essencialment maligna.

—Ara, què me’n dieu, tanmateix del fet que dels morts en traiem vida. A part del fet que tots venim dels morts, quan algú se’ns mort i continuem vius, sembla com si part de les seues energies ara apagades, se’ns encenen a l’esperit.

—Això és barrejar els llivells d’abstracció. La mort de tot allò que viu, i la morts dels morts qui ens precediren, són morts situades a dos marcs de referència filosòfica que més val no confondre gaire.

—La qüestió doncs és que…

—La qüestió és que ens dediquem a la tasca. Hom, cascú qui es vol benigne, es demana, «Què vull?» i es respon, «Pensar amb llibertat, lluny de tot dogmatisme. Només influït per allò que soc capaç de percebre, sense enganys, sense al·lucinacions. Com qualsevol altre mesquí animalet llençat al món (un món o altre), tractant de sobreviure-hi, de trobar-hi un raconet amable on els enemics no sàpiguen ensumar-lo gens o si més no gaire. No pas influït doncs per allò que ningú altre em mani o em suggereixi de percebre. Per què creure que els sentits d'altri foren millor que no pas els meus? Amb els meus m'he de defensar, no pas amb els seus. Si emprava els seus el defensava, i esdevenia servent seu, és a dir, víctima propiciatòria. És un aprofitat, un maligne. O, si això no, un altre pobre desgraciat psitacista qui s'apuntava al dogma assassí d'una altra destructora falòrnia. Cal vigilar tothora. Qui et suggereix que et venguis a les seues enganyifes, malfia-te'n fort! «Amb urc d'escombriare, me n'ensum l'escorniflaire.» Li dic, «On et fiques? Què hi vols fer, llefardós? Avia! Prou feina tinc. No em vinguis amb la teua». I apa.

—«La meua matèria em basta.»

—«Per força; no en tinc cap altra.»

—Si la natura és maligna, ho és la matèria mateixa?

—La matèria d'on no surt la natura, voleu dir? Deu dependre del fet si és viva o morta. Morta no pot ésser maligna; viva, com la natura mateixa, sí.

—Analitzem-la doncs. Deu ésser viva.

—Per què?

—Tota matèria engendra antimatèria.

—D'on ho heu tret?

—Deducció. Tota força engendra l'anti-força. Tota empenta, la

contra-empenta. Tota construcció, sa destrucció. Tota encesa, sa apagada. Tot atac el contraatac. Tota revolució...

—Entesos. Més val no engendra re, doncs?

—Per poc que ens poguéssim estar, potser més valdria.

—Sabeu què? Em sembla que teniu tota la raó. En un món de perfecció. Tret que tot serà sempre imperfecte. Tot allò viu es mor. Només allò que no és n'és — perfecte.

—Bé. Hora de tornar a pencar.

—No us sembla? Tot l'escombrim és sempre tan eloqüent! Per definició, s'explica tot sol. El closquim, el corquim. I el borrim. I el verrim... El moquim... I així anar fent... Tot va contant, pel nom mateix, darrere seu, la seua història. I nosaltres els qui en sabem tots els secrets.

—Com qui no vol la cosa, esdevenim els únics savis... Els únics qui en toquem de debò el fons, de tota qüestió...

—On la matèria es declara, sense tapabruts, nua.

—Nua. Per això ens enamora amb tanta facilitat. No es maquilla ni es disfressa. No s'omple d'aparatosa façana que amaga tot el podrimener.

—Font prístina.

—Això.

)...(

(*Em cau al cau la cua*)

Era si cau no cau ma cua a son cau
I hi dubtava car potser m'havia dit
Que son cau era verge i jo havia entès
Que li agradaven força els espàrrecs.

Potser allò seu era una velada referència
A ma cua primeta com cua de pansa
I llarga com la del gat de l'illa de Man.

I li dic que no pas que no me'n fes càrrec
I aleshores *Sí o No?* que li deman
Vols ma cua al cau ara que hi és si cau no cau?
I em respon *Babau Baubau ets tan Babau!*

I té raó.

)...(

(*Tots mos escrits veig que s'exhaureixen tantost*.)

Exhaurits en una hora o menys tots mos escrits.
L'hora que pren d'esperar que el foc no cali prou i fotre'ls dins.

No calent-me llavors altre que desitjar'ls, a les flames, bon profit.

)...(

(*Amb d'altres pedantesques esdevinences quotidianes*.)

La farsa s'esmorteix fins a l'estroncament complet.

Comiat doncs a tantes de peces impecables i subtils que garanteixen sistemàticament una sanguinària arrossegada de nus collons pels carrerons i per d'altres arbitràries miserioses marrades, entrellucats una matinada boirosa on et duen, desassossegats, a executar-te sense més ajornaments ni d'altres 'jurídiques' datpelculades.

Amb mortífera brutalitat, t'ataquen bo i defensant llurs poca-soltades, llurs carrinclones badomies, llurs fúnebres fumeres de cervell cremat — cremat pels irrisoris dogmes que els encolomen pel cul els embuts dels enfaldillats fanàtics.

Els ignorants cagaires (tots marietes, horroritzats per les dones) qui afaiçonaren les faules aplegades al llibre (fet i fet força, què dic? no! totalment, maligne) apellat la 'bíblia', se'n fotrien creus si veiessin ara els milions de datspelcul qui s'empassen, santificats crèduls imbècils, les maleïdes cagarrines que s'empescaren tot cagant, segurament de per riure, o perquè n'hi havia qui de debò anaven massa pets, i àdhuc en devia haver prou qui eren boigs de solemnitat i tot, i les guixaren perquè sí, com els sortiren, com la merda que eren a trenc de cagar aleshores.

)...(

Això de 'déu', quina mòrbida idea!

Només els més malignes i cruels podien inventar aquell déu. Els calia segurament una excusa per a l'odi i l'exterminació dels qui volien alhora posseir i doncs desposseir.

)…(

Saps què? Lleixeu-vos de cretinades que només us demanen martiris i sacrificis (per als altres!) per a assolir, tantost morts (vosaltres!), un cel del tot molt limitat i exclusiu, on només t'hi trobaries éssers totalment repugnants, com ara molt maleïts feixistes i molt fastigoses monges. Més et valdria voler-te metempsicòtic, tu!

Us imagineu esdevinguts guineus!

Us imagineu esdevinguts voltors!

Magnífics éssers gloriosos en llur gloriosa trajectòria!

Tanta d'aventura assegurada al llarg de les vertiginoses eternitats!

)…(

Quantes de vegades, sebollint qualque animal o altre, t'has dit, «La mateixa carn. Els mateixos ossos. Aquest podria ésser jo per comptes d'ell».

I continues lluitant, i et dius, «Saps què? Que mori l'enemic. I au.
«El sebollirem.
«O em sebolliran.
«O re.
«Què hi fa?»

)…(

(*Troime zind Xoime. Und eixraiben izt Xaiça*.)

Els abominables indígenes xarnecs, és a dir, els qui pertanyíem al ram del ramat, ens han ficats, vigilats pel panòptic, al anomenat paradís dels irredimibles orfes, on hem de produir sense arrest i sense paga. Amb això, però, els dignitaris entre els abominables indígenes, esdevinguts botiflers còmplices, els han embacinats que fotessin vida a la cilíndrica bombolla blava del far al capdamunt del panòptic, on, segons els asseguraven, monçonegaires de mena, el confort era cinquanta milions de vegades més a l'abast que no pas entre els vassalls d'avall, com podien fàcilment verificar bo i esguardant, amb els vidres que allarguen la vista, vers el continent inferior, com si ells són els escollits al cel purificat entretinguts a escopinar als condemnats del perenne infern. Amb allò ells, els de dalt, doncs contents i satisfets rai. Tant se val, que passin uns quants d'anys i de panys, i tant els ells com els pencaires eternals, re, home, au, prou, extingits per causes de múltiples impotències.

A la bestreta, havien preparats els enemics per a les femelles somnis predeterminants. Fins que qualsevol nit no han, molt idiotament inspirades, moltes d'elles al mateix temps, la superstició de la premonició que als mascles el sisè flagell els ix per la punta de la fava, i és clar que a ningú no li lleurà de cardar-hi mai pus. Car quin fàstic, vós.

Sempre mut i absent, al capdavall, com cuc fi i nocturn, em filtrava enllà per cap esquerda o trenc.

Presències insolents m'apedregaven part darrere. Amb urc n'entomva els aürts, i només quan els còdols furients m'espetegaven de ple al clatell, trontollava lleugerament, si caic no caic, i era llavors on la corretja a la medul·la se'm tensava i em sostenia, i la virior se'm declarava a tot nervi, i on romania, en la meua solitud de campió de 'cross country', ferm i cada cop més lluny de tots llurs

altaveus mentiders i de totes llurs cridòries d'odi.

Abruptes policromes neuràlgies se m'abaten més tard, i els correligionaris anacrònics, enderiats a heure'm la pell, llurs trets patològics se'm desdibuixen a l'esment ara que assolia alçades importants, enlluernat a Sol naixent per muntanyes regalades, el reialme hedonista del silenci.

Els nyeu-nyeus propendeixen a esdevenir 'estratègics' tantost com la rovina no els empallega tot moviment, i han perdut l'aup (o flat; o solc; o empremta) (la flaire, diguéssim) de l'empaitat qui creuava tot nedant el riu. Ni els maleïts gossos qui duen no fan sinó noure'ls, talment com nosa supèrflua de poixeule vesper.

Travessava el flum gairebé glaçat, bracejant d'esquena entre nàiades, goges i paitides molt manyagues, i molt barils en llurs virolats mínims biquinis, i allò, llur afecte, m'escalfava tanmateix tot essent prou cast i verecund.

Com tabalots atabalats es lliuren al desconsol. I llavors a fomentar obsedidament la possibilitat de qualque altre trajecte prospectiu que, molt presumptuosament, creuen que els toldrà l'esplín que els abalteix i els alliberarà de la desolació consubstancial i inherent que se'ls adhereix, i els farà, miraculosament, trobar'm, immòbil, faitís i en avinença, com qualsevol altre llord rebutjall d'afoll llençat per l'hospital.

De part meua, em veig, a l'espill migpartit del magí, enllà, encar més enllà, tot surant, pels baixests muntanyencs, com lleu esperit sense llençols damunt les flairoses mates.

L'esperit és l'alçaprem de la matèria. Sense que l'esperit no l'aixequi, la matèria no pot pas eixir del seu forat fet de foscúria.

Em deia que virior i coratge. Que tot s'aniria personificant, adquirint personalitat i gravidesa, a mesura que m'hi fixés i n'alfarrassés la vàlua o veracitat.

Ranc se'n va dansant com un autòmat mig espatllat el titella al mirall. Un mirall esquerdat de vèrtex a vèrtex per un trenc esbiaixat

de dos llivells fugitius i adversaris.

Sé que l'esfèrula és feta de secretes ereccions de vits que s'anorreen en atènyer dalt de tot el cràter de les esfereïdores erupcions.

Meues eren les radiants ganyotes de la clandestinitat a les més fosques fosques.

La geometria dibuixada als molt higiènics cels negres per la llet puríssima dels llamps em mostraven la presència massa humil d'un paisatge normalment absent.

Seqüencials esclataven totes les rels, i comprenia la potència intuïtiva de la biologia, esborronada sobtadament pels vertígens de tantes d'eternitats promeses.

Recrudescències inharmòniques per les ascles de les quals oiosos eidòlons se n'hi van filtrant. D'on, entre els quals, el meu.

Els oms oblidats esdevingueren ignis i au. S'havia acabada la cosa per a una altra eternitat.

Tanta de paradoxa arreu, n'hi havia per a penjar's. Tantes de baixes entre els soldats; tot hi era una guerra d'atrició fins a l'eliminació total.

De l'àpex al pinacle del cloquer fins ran del nàrtex mateix, la descoberta simultània de molts de savis, no vaticinava re de bo.

Àdhuc el jardiner trobava la saó inanimada, i tota sembrada no gens reeixida.

Ni eixarms ni encants diversos executats a cor-què-vols, ni ollades fètides de brous de bruixa, no menaven aitampoc a cap solta ni volta.

De plius i precs de mals averanys innombrables la situació els n'engargullava. Tremendament trement, avorrien de tota llepolia. Els qui remenaven les cireres, ni una sola ja no se'n cruspien.

Havia pensat que calia fènyer saviesa àdhuc quan no t'has après de cor pas més de tres o quatre incandescents fragments de patètiques tumefactes dites, adés dites per presumptes molt prolífics savis, pertanyents a l'atroç reialme dels més rapaços acadèmics.

Per això m'era permès d'afegir'm a la cua dels sortosos refugiats. Com escarabats, eixivernàvem, ostatges del fred, per les més pregones esquerdes.

A l'hora de l'eixoriviment, impedit per una brossa de carbó a l'ull, la qual em feia un mal molt viu, com ara si volent parpellejar dura aresta de peix se m'hi clavés tothora, em veia desconfit fàcilment per l'enemic qui tenia davant, i trepitjat pel qui venia darrere.

Envides, amb prou feines, sobrevisc al rebombori.

Tret que existeixen els atots i, contra tota versemblança, em veig que els dits del meu eidòlon, tot taujanament, n'esgrimeix un de ben fort. Damunt el llisquent feltre, faust (com en Coppi), assoleix, no pas empudegat per cap angúnia, ni amb cap mena de reguard vers ningú, d'estendre-l'hi, impecable.

Revoltants espinguets dels cobejosos enemics! Incoherents, escarrutxats, es desfan en amenaces d'adventícies revenges, i em diuen que me'n penediré. Però qui em dissuadeix d'arraconar tot allò arramassat, i endur-m'ho lluny, ben lluny, encar més lluny. Qui ha sentit mai de cap heroi qui es desféu d'allò abassegat després d'haver-hi combatut fins a la mort manta vegada?

Me'n record, encar ara escumant les confuses escumes de la nit, que, entre els ridículs 'esculturistes', qui s'esculpien el cos, passava carregat de guanys, i els deia, ben clar, «*Let me through, boys*».

Sentia que, estranyament desconfits, s'agenollaven al meu apitrat passatge i, espargien encens, i pregaven quelcom com ara, «*Anyell de déu qui tolgueres els pecats del món*»...

I que jo hi afegia, com ara ensumant-ne la salivosa flaire, «*I ara, ben rostidet, com no ens atiparàs de ferm! Gràcies, tu, gràcies!*»

Havia despesa la nit al cementiri, i els morts hi eixien i es fotien anheladament a filosofar a la llum tremolosa de la lluna.

Entre el pseudo-suïcidat pel foc a casa i la gelosa piròmana, i entre el pingüí cuguç i el drut babuí, com entre el mansuet moltó i el ferocíssim mastí, crims passionals a betzef. Els morts, massa acostumats, es maten per tan poca cosa!

Sovint em desvetllava, bo i aixafant esmeperdudament ànimes neules convertides en fastigosos molt perillosos petits insectes esbojarrats pel deler de fiblar'm amb llurs cànules l'ànima.

Un dels morts, l'hec dissortadament a la vora. Quin emprenyador xerraire, de qui el doble caràcter, com si fos espectre muntat en dues bèsties alhora, em mareja. La segona aparença se li estergeix (o se li desix) al visatge i a la resta del cos com làmina de plexiglàs, amb tanta de facilitat que ni te n'adones. Home barrejat, quan creies enraonar amb l'un, enraonaves amb l'altre. I viceversa. Aquesta magra nit em parla seriosament d'exorcismes, i doncs de bestieses d'ignorant, i un instant, l'instant necessari per a no alçurar'l, fas veure que te l'escoltes o que li'n fots cap cas, mes en realitat, de tot el que diu, te'n fots com d'un pià, badomies sense solta ni volta, com si s'ha tornat religiós en acabat de condemnat a l'infern del no re. Absurd. Només li mancava això.

Només els incinerats fem bondat. Tots els altres, quina involució! El cementiri sencer és un zoo on eixivernen basiliscs. Les males mirades, els odis, les sinal·lagmàtiques atzagaiades, fan esgarrifaó. Les bananes més magres s'hi engreixen amb tòxiques mortíferes floridures i putrefaccions que entrevenen les rels dels bananers i els altres obriülls qui hi prosperen força estabornidorament.

Alhora totes les atroces crisàlides ens calia passar per l'adreçador. No n'hi havia prou. Qui hagués pogut no (re)néixer!

Més ens hauria valgut, no pas que ens adrecessin per enlloc, ans que ens anihilessin abans no espellíssim. Car, un cop (re)nats, assolíem la invisibilitat i hi tastàvem breument la felicitat. Esdevinguts esclets, prístins, purs, mers, esperits de la negació. Magnífica foscor on xauxinàvem.

I llavors, ah! Encegats per la llum de la comprensió. Érem eterns! No ens despertaríem ni seríem mai revelats! Vivint sense vida fins a sempre... Fins al totjorn tothora inacabat.

En Genís La Rocafuckoff hi fotia aquella nit de dimoni al poder, i observà, amb ulls de foc que et semblaven fitar, o que semblaven fitar tothom ensems, «*La crueltat d'est vailet el qual un dels nostres cònsols tramès a vigilar la patuleia, sever rai, féu perir per haver rebentats els ulls d'una cornella, era, allà baix, un infant tinyós més dolent que la tinya. En acabat, se'l menjava un os vingut de la neu, o s'empassava un os i se n'ofegava quan se li encallava a la gargamella...? Tant se val! El report és confús. De tota faisó, ara és nostre, i d'ací ningú no en fuig. Ací ni les tortures ni la nit no hi han mai fi que valgui un all pudent, a tesa fet malbé. Tothom s'hi ha de fer fotre. Al rabeig. Tothom en ebullició. I això, ai — el mot 'tothom' s'ho porta — ens inclou*».

Per un instant en Genís va caure en melangia, son cap cot al pit, però es sobreposà, sospirà amb un bleix profund, i com ara havent presa salutífera triaga, instantàniament corregit, recollí, com qui recull tiges, unes quantes de gerdes bagasses, i se les endugué al seu matalàs. Els llepava els conyets com jo havia llepat, adés, en vida, el de la capitana de les 'maratons elèctriques'.

)...(

M'havien mort el gat i conxorxaven amb la metgessa l'enverinament gradual de la presidenta de l'hospital.

La metgessa de la qual feia d'infermer (me n'havien donat el títol a l'exèrcit, amb allò sol ja em degradava) em tenia només per a les feines brutes, i, amb la meua cara de ruc, me'n considerava a més no púguer.

L’administradora, amb la qual s’esqueia que fèiem parella, no sabia com desempallegar-me’n. Era massa cruel per a mi.

M’havia dit que el gat me’l mataren durant la instal·lació del nou refrigerador. Diu el gat s’amagava darrere, els instal·ladors han arrambat el refrigerador amb tota la força i l’esclafaven. No ha ganyolat gens.

I jo desesperat, «Però no podíeu portar-lo al veterinari? Potser...»

«El llençàvem a les escombraries, carallot.»

Ningú no m’informa de re. No sabia que instal·laven aquell dia re. L’administradora se’m creu tan idiota que se m’enduu davant la presidenta de l’hospital quan li administra, amb tota mena de cortesies familiars, la beguda on la meua múrria metgessa hi ha barrejat el verí.

No sé com la salvaré, ni si val la pena. Les tres dones prou malparides.

De fet, em tem molt que el meu destí no sigui el del gatet. Me n’hauria d’anar. Però on? A quina feina em voldran? Amb quins papers i amb quines recomanacions?

Sempre som la gent del carrer en poder dels posicionats en condicions de conxorxar les caigudes de llurs superiors. Ningú en aquest món mai no és prou content amb la seua sort.

Com enyor la mort neta i clara, escleta i immediata, del soldat! Això de viure és anar morint fastigosament, degeneradament, putrefacta.

)...(

(‘*Xaiç Traum*’, *o El xoc i l’esglai de la reconeixença de l’horror que és de debò viure*.)

Per què ens vol tant de dolent el bacteri del botulisme i les seues botulines tan àvols i malparides?

Què li hem fet en vida prèvia?

Car no em diràs que tot és conseqüència de l’atzar?

Car a quin món viuríem? Re no hi tindria ni cap ni centener. Semblaria un món fet pel foll més perillós!

I oi que els malignes farsants ens han ensenyat el contrari, que l’univers és melòdic i harmònic i regulat per meravelloses lleis? Un formiguer simfònicament infrangible, amb tot i tothom al seu lloc, sèdulament ocupat?

Vols dir de debò que els estafadors de la falòrnia sempre a frec de bava, ens han mentit tots aqueixos anys i panys?

Escridassa-te’n, pobrissó! Quina coltellada a l’esquena! No pot pas ésser, no, no! Fora massa criminal! Caldria immediatament penjar’ls tots, i escorxar’ls! I cremar’ls i llurs cendres fotre-les infern avall! Els més greus escarments, perquè cap altre no en gosés néixer mai més!

)…(

(*El secret més ben desat*.)

A la pantomima el mim mimava la muda fantasmagoria del destí

dels innombrables capats a urpa de llurs mullers.

L’argument es basava principalment en el gran secret que no es pot mai dir, que els homes de totes les edats hem callat molt obligadament totes les èpoques de la història humanal. I és allò que les femelles ignoren més a llur perjudici, que és, en un mot, que com més ens capin, més no ens hauran d’anar capant, car, com s’esdevé per exemple amb les cues dels llangardaixos, que es regeneren quan les perden, així mateix, se’ns regeneren els collons tolts, i sovint no sols això, ans ens creixen i tot més grossos i ardits que no abans.

Els nous ous de serp són sempre a l’ordre del dia.

Que vigilin doncs les pobres! Car quan més es pensaran que ens tenien més segurament lligats, més podem saltar’ls sobre absolutament deslligats!

És llavors on la lluita final no s’esdevé, en la qual Daviu, el cuguç, desconfeix totalment Goliat, el darrer drut.

I on tot seguit la fementida botiflera dona, en acabat, tota escaldada, i amb les calces totes llordes al garrons, no és exposada públicament per a la riota de tothom.

Retrets i aïrts, tot un lleig engranatge d’ignomínies, deuen davallar-li pel broc gros, car prou és palès que la pèrfida, aparentment compungida i arrupidota, es veu sacsada i àdhuc per aventura apedregada per la salaç multitud.

Que el mim llavors s’arrogui el luxe del captor triomfant, i que, putrefactiu i sensacionalista, no alleri a la víctima un perdó contingent i estupefactiu, tanmateix rebutjat pels més violacis i enfervorits dels maleïts fanocs acusadors, els quals nogensmenys el mut heroi, assumint-se prou complagut, i com qui diu espolsant-se les puces, dissol — i se’n desempallega i se’n desix — amb quatre disruptius mastegots ben encolomats — o si allò no és prou, amb quatre isnelles perforacions de flamígera espasa.

Llagrimosa, carranquejant, la foragitada no sabia pas si podia tornar al niu, i, totalment ensinistrada, i esdevinguda

espontàniament una altra molt complidora llepaculs, hi fora acceptada.

A la fi no féu sinó no anar-hi. Massa por. Romangué pels voltants, pidolant, entre polsegueres, esparracada.

Eixí, poc després, un dia gloriós, ell, encar més gloriós, per la porta del seu castell, i ella, esfereïda, es fongué a l'esbarzerar fragorós.

Impertorbable, el mim dels ous renovellats tallà tot l'enrenou dels insectes qui se la cruspien de viu en viu i ficà el braç a les espines i la tragué, arrossegant-la pels cabells.

Convertit meteòricament en homenàs brutal i sanguinari, amb els marcats trets furibunds i lúbrics del seu molt execrable tarannà veritable eixint-li tots roents i espurnejant-li pel visatge, mentrestant la fleuma, què voleu? Quin calvari!

Quin calvari... Penedida fins als teguments més esqueixats.

I au. L'acte que conclogui doncs aleshores per a la satisfacció general.

Que aplaudeixin els espectadors, ben 'exemplaritzats', i sobretot, és clar, les dones.

Ep, que ja ens coneixem.

)...(

(*La fi de la peça muda*.)

No l'òbrigues mai. La mui, la mui.

Car obres la mui, i tothom et tramet a can tifa.

Qui vol saber re de tu…?

Ara t'ho dic: Ningú.

Abjecta impotència. Ca…? Ni ets!

Ca…? Ni ets! : Конец.

)…(

(*Конец.*)

Quin despietat flagell se'ns enduia totes les jovenelles?

I només ens lleixa les putes missaires, les bubianeses tètriques, les puretes putrefactes!

Pobres de nosaltres! Fotrem goig! Fotrem goig, companys de la carmanyola i la cantimplora!

Sense jovencelles, la poca de joia que hi havia en aquest món tan fastigós n'és fugida.

Ni per a pelar-nos-la no ens roman esme. Com ens pot vindre de gust, a qui li pot abellir gens, sense conyets gerds!

Sense gerds conyets!

Sense conyets, конец!

)...(

(*Més ens val morir?*)

O ens ho prenem a tall de menfotistes. Com els repel·lents gossos de cementiri.

No sols se'n foten dels morts — se'ls foten!

Ben fet, nois; per què altre serviu ni serveixen?

)...(

(*Apàtic et vols*.)

Patir pels altres, no pas!
L'apàtic no pateix pels desoris ni neguits d'altri.

Cascú qui pateixi per a ell mateix. Ja farà prou.

Com si hom no patís ja prou mals de cap!

(No et vulguis somera.)
(La vida al món ja és tan curulla d'incomprensibilitat, i de brutícia i de malesa i sang, per què voldries mai encar omplir-te'n més les beaces?)
(«Estigues-te'n! Estigues-te'n sempre!» Heus del bon estoic la recomanació.)
(No fotessis mai cap cas de les bestieses dels il·luminats. Per què te n'escoltaries mai cap? Qui pretén veure visions de boig és boig. Un boig fa de mal atansar-s'hi. Cal tindre'l com més lluny millor.)

)…(

(*Al cos, Mariannel·la, al cos*.)

—Segons com se t'asseuen al cos les hormones, així "filosofes", és a dir, justifiques les teues accions, les quals trobes "bones" perquè s'escauen de fer-te de bo tantost les feies. Cap altra raó, Mariannel·la. Per exemples, si prediques merdegades religioses és perquè et convé, és a dir, perquè t'aprofiten. Te n'aprofites, no cal dir, pecuniàriament, a costa dels imbècils, qui pertot són legió, mes també per la satisfacció que la teua puta vanitat no troba convencent desgraciats. La filosofia, Mariannel·la, la filosofia no existeix. Només la comprensió lògica (o il·lògica per als crèduls i cretins) de les coses. Així que, au.

)…(

(*Damunt ens queia tota la merda còsmica*.)

Damunt ens queia tota la merda còsmica, i hom anhelava cagar de debò debò.

Era com si la mort anava massa tipa, massa tipa de menjar, i menjar, i menjar, i cagava allò menjat. Cadàvers a betzef.

Sempre m'ho he anat dient, «*Si m'ensenyes un personatge menjant, me l'has d'ensenyar cagant*». Una cosa no pot anar mai sense

l'altra. Tot allò que hi fiques, ho traus. Si fa no fa transformat, ho traus. Si això no, malament rai.

Prop la platja, per llocs amagats, entre cabines pintades d'un gris molt fosc les quals no sé pas si són habitades o buides, i jo anant, amb el cul arrossegant part de terra, cagant-me desastrosament, com ara maleït gos restret, i gemegant, «*Ai, pobret de mi; ai pobret pobret pobret!*»

Cagallonets més o menys rodons, durs, separats, per espoderaments i forces rai; desencadenats, com ara baules de merda totes soltes.

I planyent-me'n, com dic, i bleixant tristament, ai malastruc, bo i dissimulant-me, deposant-ne, a gatameus, en depressions del terreny, enyorant l'aigua del proper oceà, segurament massa freda.

Com qui pon ouets de pasqua, de merda claferts, vaig ponent ponent, doncs, i el cel s'obre i se'ns caga sobre! Ions, matèries negres, aeròlits, desferres, déus triturats, tota la merdegada enorme. Cadàvers en tot estat de destrucció, putrefacció. Ecs.

I hi ha també, miracle, una porta feixuga a collons. I gràvida i ferrada. I més que no pas dura a collons (o a trons) (o a pebrots), dura a torrons. Això, a torrons d'Alacant.

Aquesta porta que grinyola sense badar-se gaire, anirà al cel quan es morirà...? Sempre insistint, ai la bleda, amb el seu credo de: «*Crec! crec! crec!*», com solen a fotre aquells desgraciat cretins qui creuen en aquelles grotesques ximpleries de la pitjor enemiga del castigat gènere humà, la puta religió.

)...(

(*Enxarxeu la fam.*)

No haig sigut jo. No haig pas mort ningú qui ens espiava (a elles a la platja i a mi cagant) rere les roques. Ni tampoc, amb el mac més gros ni adient i avinent que trobava, no li obria el crani.

Mes l'inspector, mossèn Crupié, qui enraonava amb accent gavatx, abans d'interrogar'm, havia expel·lit la següent sentència, «*Enxarxeu la fam*» — (segons vaig comprendre, ep, car enraonava com dic estranyot).

I em demaní, Quina fam hem d'enxarxar…? De quina carpanta no ens garla el carallot…? De la fam que ens pren, de cops, de cardar conys…? La gran cosa!

Car no crec pas que vulgui dir l'altra. La fam-fam. Com si fos un altre doctor Turró, dient-nos que la indignitat de la fam indignament fa sirgar el món. O, més popularment, que els qui, de fam, n'hem passada, més ens hem hagut d'espavilar, i més no comprenem doncs ara, i alhora més comprensibles no som, car «pel fet que no haguérem sopes, prou ens les haguérem de pensar totes».

Tret que, de fet, no crec pas que fos tan fi; crec que, total, l'inspector idiota em volia penjar un mort o altre.

Així que, en aquelles circumstàncies, em calia parar molt de compte.

És clar que es veu que, pobre home, a hores de llavors, ja li pujava la mosca al nas.

Car s'esqueia que fos la segona vegada, en pocs mesos, on l'inspector investigava un cas com un cabàs, on s'esqueia que jo hi era el principal implicat (de casualitat, eh!).

En la primera ocasió, així és com les dues, l'una darrere l'altra, no es mataren, pobrissones. «*Es mataren.*» Això vol dir, amb zero participació meua, no fotéssim, vós.

S'esqueia que llavors vivíem si fa no fot diguem-ne ruralment, en un

casalot impressionant, mes antic i força tronat. Les escales que anaven dels pisos de dalt, on hi fèiem vida, vers els baixos, on hi havia la cuina i els banys, i on s'esqueia que hi fos també el telèfon, eren molt pronunciades, amb esglaons molt alts, com no se'n veien enlloc gaires, amb alçades, diguem-ne, aproximadament de mig metre.

Tant la sogra com la dona, ambdues amb druts corrents i passats, quan sentien tocar el telèfon de baix, com davallaven...!

Com boges, tu, de bòlit, estiguessin prenyades o no, tant se val. No volien que ningú oblidés de... o trigués massa a... respondre, o que qui respongués no rebés resposta, si de cas fos l'amant del moment qui trucava, el qual, sospitós, no es volgués donar a conèixer.

Només si s'esqueia que l'agafava jo, l'amant ja coneixia que era un maleït molt consentit (al contrari, molt complagut, àdhuc còmplice) cuguç de merda, i em deia que em citava la dona (o la sogra, si fos cas, gendre així mateix molt adaptatiu, i per tant de màniga molt ampla) a tal indret i a tal hora.

Doncs bé. De primer la sogra, i al cap d'uns mesos la dona (la segona, doncs, sense haver apresa la lliçó de la primera), ambdues s'escaigué que es trencaren el coll, caient per les immoderades escales, quan davallaven justament tan immoderadament devers l'estrident insistent telèfon.

No volien pas per re del món, conys roents, mancar la cita, pobres noies!

Això del cony, mata arreu molt i molt, com és palès. Només cal esguardar les cròniques. Cony, arma mortífera. Assassina i suïcida. Doble canó.

Ara, si m'haguessin encarregat de respondre la trucada a mi cada vegada, hagués estat jo qui hauria corregut escales avall com un boig, i s'hauria potser trencat el coll (massa poc, oi!), i elles, pobrissonetes, foren encar vives, i joiosament cardant de valent i pels descosits, com totjorn fins llavors.

Així doncs que vigilessin, les pegues autoritats. Que no em vinguessin amb cap sobrepès de bajanades, i encar em fessin emprenyar. I que no m'acusessin gaire de re, ni tan datpelculadament com feia aquell pobre malastruc de bòfia imbècil, ni sobretot de matar dones! Jo!

Al contrari, vós! Salvador i etern redemptor de les femelles...! Ningú al món no les capeix millor. La tràgica maligna natura les ataca de cop-descuit amb espaordidores, esborronadores, esgarrifoses, pruïges de cony. I quan, malauradament, el cony enfurismat els pruu d'aquella horrible faisó no hi veuen de cap ull! Es llencen a totes, anacreòntiques, abusives, temeràries, mòltes. Tant se val! El cony al parallamps! Les dones i la malastrugança, vós, tot va lligat. Dictat per l'elegíaca natura, sempre volent allò pitjor per a cascú, i sobretot cascuna. Gènere maleït, el femellenc, ai, groc i glauc, vertiginós, i per al qual ningú com jo, molt piadós, no les ha mai acomboiades, acobitiades, protegides, molt manyagament dutes a redós...

Comprendre això, gloriosament em plau. I què comprenc, potser direu? Què comprenc tan clarament? Potser us ho demanareu, dic, Crupié?

Comprenc això, com comprenc aitantes d'altres coses. Soc un anacoreta, un ascètic, ja ho sabeu, molt de meditar i no atipar-me'n mai és sobretot la meua feina.

Així, a la fi, ara mateix, ja comprenc totes les mitologies, tots els déus als panteons... Cosa que abans, per exemple, no entenia. No entenia per què els humans, dotats amb lògica, eren les més il·lògiques de tot el planetari bestiar.

Doncs bé, àdhuc això haig entès. A les bèsties humanes, els cal aquelles estúpides mentides per tal d'assuaujar llur horror davant allò que de debò és viure en un món aterridor de totes totes. És lògic, com és lògic que s'emboliquin amb pells quan fot fred.

Doncs bé, un homenet tan comprensible, i tanmateix, ja ho veieu, de cara enfora, encar els soc, als plebeus ignars i provincials dels voltants, l'homenet suspecte i sospitós. Perquè no els faig

carantoines? Per què no soc prou aquiescent amb llurs carrincloneries ni credulitats de capdeconys monumentals? Per què sempre vaig tirant envant, fent tresc pel meu bon viarany i prou, sens ficar-me mai als dels altres? I això, amunt, amunt, impertèrrit, sense penitències ni cerimònies, ni rucades devotes ni patriòtiques? Sense fotre cap cas dels lladres i assassins qui sempre pugen com la merda flonja als repel·lents llivells autoritaris?

La dona em treballava de prostituta al cementiri. Li feia tranquil·lament el llit, l'esmorzar, l'acompanya a l'indret, l'anava a cercar quan plegava per a acompanyar-la a casa, i ambtant havia comprats els queviures, havia cuit el sopar i cada menja a la cuina, el meu reducte, i prou li pujava els dos infants (d'altri). A ella només li calia dur els dinerons amb els quals subsistíem la família. Amb la sogra retirada, l'únic sou que entrava de debò era el seu.

Prou d'aquesta color.

...

Ara, som-hi, pel que fot a la mort de l'espieta arrupit rere l'altra roca, vora la platja... En realitat, no me'n recordava de gairebé re. Aquell dia anava de pet. Ben de bòlit. Amb una angúnia esgarrifosa al cos...

És que em delia, em desmenjava, em peria, per a trobar on poder defecar.

I hi havia massa de dones a la platja mateixa, totes com qui diu guaitant damunt llur torre de guaita particular del cos tot enravenat (quina altra casualitat, també!), encantades com faves davant els múltiples rars esdeveniment celestes que s'esqueia que s'esdevinguessis alhora. Els desoris del meu ventrell imitats per l'envejós mimètic firmament.

I àdhuc de retop pels elements terrestres. Per exemple, l'intuïtiu, instintiu, oceà qui, acollonit, violentava ses filles, les aigües, les quals, qui sap si ofegant-se, mancades d'oxigen, dic jo, per culpa de la sobtada ionització còsmica, ja anaven prou esvalotades.

Pobres dones! Com la pell llefiscosa d'un núvol fosc, se'ls abatia damunt, i les cobria tètricament, l'ombra sinistra del pel·lúcid fantasma de la mort...

La ionització ascendeix sense aturador, i talment que tota freqüència es troba estroncada. Cap comunicació. Cap notícia no ultrapassa a través de les ensalvatgides, estuprades, ones electromagnètiques.

Fantasmàtics exoplasmes apareixen entre les nuvolades i flamarades. La inestabilitat atmosfèrica d'allò pus pirotècnicament esbojarrada...

Allò era un malson ultrancer, com se'n diu? Terminal. Tothom massa acollonits, com dic, tant que queien els més febles en catatonia i tot.

Els més eixerits ni 'guillerets', com vius guilles i guillots, guillaren, i no trigaren gens a fondre's horitzó enllà, un horitzó de debò lleig d'agalius ni de caresos.

Els altres, sobretot les faves precisament més fàcils a prendre's com a escàndol les funcions més normals, ço és, animals, romanien a lloc.

Personalment, no en fotia gaire cas. No pas pel fet que, amb àcid lisèrgic i mescalina, ja n'estigués prou avesat, a les meravelloses imatges ni onírics paisatges de la geografia interior, la que portem a l'ànima — és a dir a l'altra consciència (la bona) — els elements més esclarits d'aquest món. Uns decorats ambientals molt més acolorits, rutilants. Recordant segurament les vides pretèrites, les vides que visquérem molt abans de la formació de l'estúpida esfèrula que presentment ens fotia de malaurada gàbia

No. Era pus tost qüestió de caguera. Que la caguera m'angoixava massa, ves! Per això, travessant l'estèril terra d'escudelles que raïa entre la platja de les horrors i el roquissar del vessant proper, me n'anava rabent devers les roques més grosses, on, darrere la més convenient, hi pretenia buidar el ventrell d'una vegada.

D'això me'n record perfectament. Ara, tot allò altre que li deia recordar a aquell bútxara de mossèn era empescat tal com rajava, a la babalà. Re no devia ésser veritat. Bòfia malparit, qui t'escoltava!

Així doncs, som-hi. Era l'elegant molt secretívol i prim prohom bo i cagant finalment rere la roca, alhora espiant vers la platja les dones esfereïdes, llurs conys segurament tots escarransidets...

Llangueix el llangorós llongament i lànguida, bo i cagant, cagant enfigassosa veta, com eruga qui cagués eruguetes, o llimac llimaquets...

O potser anava tot allò d'una altra manera...

De sobte em comença el cagalló (i una altra vegada, la vergonya!). Amb el cagalló a mig penjar, l'angoixa de trobar un bon indret on defecar entre tanta de gentada, car no hi ha cap canfelip adient enlloc, cap indret convenient i a l'abast, cap raconet, cap capseta on fer-ho d'amagat rere cap escaient enjòdol ni avinent cortinatge...

No puc expel·lir-lo enlloc, cagalló extrem, estrijolaire, tremend. I prou sé que això rai, que en pic trobi l'indret idoni, el desfici haurà passat... Tret que qui sap... Potser encar amb el mig cagalló penjant, em neguitejaré debades a fer'l caure del tot... I...

Misèries afegides per la maleïda 'civilització' a la mesquina misèria del viure!

Aquell mateix matí, mentre m'endreçava de blau i groc davant el mirall, havia sentida sordament la melodia de, «*Sots lo pont Mirabò la merda s'escola/ I la merda sencera tornem de l'escola/ On no n'apreníem sinó merda més rude*», que semblaven cantar els enormes escarabats negres — marcials — colònies i colònies, legions en marxa — de sota el rentamans. No em podia pas imaginar que en visquessin tantes en un espai tan reduït. Merdosos gregaris aquarterats.

Al perímetre de l'àrea de la boja activitat escarabatenca, hi aparegué la Túl·lia, la minyona, armada amb la seua despòtica espardenya.

Era llavors, immediatament, com ara si cap dels escarabats poc goséssim d'ultrapassar ni ungla de dit de peu enllà del mèdol o vedat marcat per la terrible minyona. L'espardenya de la Túl·lia ens fotia molt de respecte. D'espetec, literalment, qualsevol de nosaltres, o àdhuc escamots sencers, escac-i-mat!

«*Escac i mat!*», en sentia el crit estrident el nostre cadàver nou de trinca, i tanmateix tot esclafat.

Mossèn Crupié, mentre li ho contava, perdia també els ulls dins el quitrà esberlat del cel. Lluïssors astoradores de focs follets creuaven la foscor, i, pec com era, no li deien tampoc re de bo.

Em pensava que li podia encolomar tota mena d'execrables mentides. Se les empassaria amb els gargalls fètids de l'acolloniment que l'acollia.

Li deia en Francesc, un dels seus sibilants saigs assistents, «—Tots els escatòlegs i d'altres saberuts astrònoms, aprés llurs molt feixucs monòlegs, es veu que han caiguts enigmàticament adormits; clapen amb abandó. Potser un poder celestial encar més subversiu no els ha fets callar amb la seua màgia electromagnètica».

«—Vols callar, Francesc? M'estic concentrant, alhora amb els senyals que em trameten els senyors dels cels, i amb allò amb què no se'ns empatolla debades l'assassí repetitiu.»

Amb l'aplom tremolós d'una marioneta, en Cesc, tanmateix reblà, «—Tornant de l'escorxador, vull dir, el quarter de la nostra secció de tortures, capità, només hi érem multituds; crits guturals, 'estertors' de pànic, generacions futures, paràsits del poc (o ja gens) qui no en romandrà. Com a cada altre planeta al planetari on els habitants qui hi viuen l'acaben fent malbé totalment, també al nostre molt cagat, com sembla haver-hi sovint arreu, uns quants del més malvats multimilionaris es conxorxen per a sobreviure'l, escàpols. Amb els mitjans materials il·limitats que posseeixen, mercès als sistemes polítics d'explotació màxima per la part del més malparits elements mai nats, permeten, superiors, ço és, sense recances, la mort absoluta d'emparar-se del planeta, i, amb llurs secrets coets, ells, mentrestant, ho aprofiten per a fotre el camp abans l'esclat ni

l'estifollament definitius no s'escaiguin ni hi sobrevinguin. Foten el camp devers planetes verges, on, embrionaris, n'esdevenen els sempre malignes déus qui vagament seran recordats, molt coltament ni devota, per la gentada qui, a poc a poc, descendint d'ells (ells esdevinguts immortals i anats en acabat a colonitzar qui sap si mons novells i tot), també, com tota multitud sense fre, destruirà llur planeta, tret que potser, encar un altre boldró de malvats multimilionaris (els pitjors lladres mai existits!) l'abandonaran per a esdevindre així mateix ells molt malignes déus immortals qui colonitzaran d'altres indrets de l'univers sens fi. Sens fi, és clar, fins que també tampoc no foti, massa tip, l'espetec. Univers espetegat. Bon desembaràs, vós, quin descans. Confiéssim, nogensmenys, capità, que els de més (si no tots) dels coets dels ricots, atrets per l'or del Sol, al Sol s'hi estavellin ni estifollin. O potser, qui sap, en estavellar-s'hi, àdhuc el Sol, fastiguejat, tornat de sobte cendra que s'anorrea, no plegui definitivament. Ni vist ni conegut. Mai se'n cantarà gall ni gallina. Ni del Sol, ni dels coets, ni de cap dels il·lusos argonautes rere repulsius esquers. Crec que assistim, capità, a la incomparable beutat de la descomposició del Sol, astre gastat... I la nostra gàbia si fa no fot esfèrica, oi, capità...? Això, nau folla amb folls dintre. La terra, tothora devers l'esclat i l'anorreament, Sol rebentat, infern tot-destructor de la mort...»

«—Ara ja has acabat...?»

«—Òspima, cap! Us hi fixeu? Si això no és una catàstrofe global! Una com se'n diu? Ah sí, un suïcidi col·lectiu. La calamitosa plebs addicta al continu col·lapse. Hom ho anorrea tot, i sobre es sorprèn, com un datpelcul dat pel cul per un sobtat monstre de quirra estratosfèrica, si l'anorreat és així mateix l'anorreador...!»

Com semblava prendre's un embadocat respit, intervenguí.

«—Doncs bé, en Crupié, com us anava dient, man rai, no re, ni víctima ni còmplice, re de sencer ni amb estatus d'estàtua, només algú, quelcom, una altra pseudo-unitat, un altre atzarós glomèrul fet de cèl·lules doncs casualment aglomerades, i interinament alhora admirant i tement, embadocat amb l'espectacle, i al mateix temps acollonit per l'amenaça, ara latent, adés a tomb d'esclafar't ben esclafat, com escarabat per espardenya ataconat, i és clar que,

sovint, amb l'afegitó d'un polsim d'odi per a tot allò altre qui poc o molt es bellugui, tant se val, tant si és microscòpic o de mida incomprensiblement colossal; car tot sembla molt enfibladament capgirat cap al teu detriment. No penseu? Sense sexe, o amb sexes diversos, i mes idees, ara pairals, adés clandestines, de caducitat pràcticament immediata, atès que tot hi és efemèride i prou, ço és, atzarosa avinentesa, efímera esdevinença, inèdits oblits, amb una passió d'afecció vers els taüts... Sense anus, amb tota cagadora emmerdissada esdevinguda doncs pòstuma; de tot fecal ni fatal error finalment exonerat, l'astoradora capacitat meua per a esguardar abís avall i veure-hi monstres, monstres despullats i rabejant-se en bacanals molt pàmfiles... El cosmos convalescent convençut de la seua culpabilitat, i ara doncs ses llàgrimes brutals esdevingudes la fràgil porcellana dels estels... Esclau rabit pels violins fregats pels planetes qui esbojarradament col·lideixen... Cos referencial de sanglots, i onerosa nosa al pit deguda a cert neguit joiós que ensopega amb els mèdols pedregosos dels desviaments sobtats provocats pels blasmes intestinals... La llet arbitrària de les plèiades inequívoques presa a dosis prou gimnàstiques... Un àpat rigorosament necrològic que ens cau a un païdor oníric... Els setens segells contingents de les distribucions estel·lars... Tants d'anys vivint acollonit, Crupié, acollonit pels angoixants monstres invisibles qui entrevenen els entremons. I allò em privava d'esguardar re sense por, és a dir, d'urt a urt, davant per davant, d'ulls a ulls. M'ha calgut arribar a les portes definitives de la desaparició, per a gosar traure'm els aclucalls. No em servirà de re, és clar, car no soc ni un déu ni soc immortal, i de fet no soc sinó un pobre no ningú sense gaires calers... Diguéssim, amb prou calers per a anar fent amb prou feines, com gairebé tothom. Però si més no el plaer d'haver comprès al capdavall quelcom d'important ja és una mòdica satisfacció que em duu una certa joia al pit. La joia de comprendre, no hi ha joia més satisfactòria, crec. Ja ho he dit. Ei, som a la fi del món. Prou carallotades. Declareu-me exempt, i som-hi. No val a badar. Ja hem badat prou. Ni cal tampoc que em toqueu tant els collons. Per menys quatre dies que hi serem...»

Els jaquia plantats, encantats com totes aquelles dones, totes les dones del món, qui romanien palplantades ran d'aigua, esglaiades, petrificades, i part darrere escaguissades, amb les merdes més o menys diarreiques que els ultrapassaven molt espectacularment els

escaridets, tots tacadets, biquinis, i prou devien fer la platja un altre desori relliscós d'allò pus.

Qui s'hi aventurava...?

)...(

(*Episodi subsidiari.*)

Ah, i tant, un altre episodi obscur de ma inèdita biografia, potser fora aquell on, insòlitament (per a mi), perdia tots els tristament molt lleigs trets de la cara.

Prou lletjot que no era per començar, amb allò, l'absència de trets al visatge, esdevenia encar més negligible com a persona.

I pel fet que encar em trobaven si fa no fot viu, volgueren al capdavall, molt comprensius, fer-me una cara nova.

Allò va anar així. Era a un avió que sobrevolava certes muntanyes de països força poc instruïts, i l'accident sobrevingué, i tothom hi peria, tret d'un desconegut capdecony qui es veu que era jo mateix, i el qual ningú no podia reconèixer ni per cap mena de paperot que no hagués ja estat cremat per l'incendi subseqüent a l'estavellament mateix.

Es trobava mon cos en coma, i de tota manera qui sap si hauria sabut parlar; probablement, sense boca, gens.

A ca nostra, els meus renossos eren llegendaris.

Doncs bé. La tieta viatjà fins al país ignar i digué a les estòlides autoritats que potser fora capaç d'identificar si mon cos em

pertanyia a mi, car tenien entès que viatjava per aquelles absurdes endreçúries i trobaven que m'havien perdut.

Va demanar si del comatós en podria escudellar ni sisquer un parell de cops d'ull.

Immediatament, en clissar'm els peus intactes, digué, «*Sí, manels, nois, és ell. Com deien que deia un d'aquells savis rucs dels anys de la pera, 'Per llurs renossos els coneixereu.' I ací, amb aqueixa prova fefaent, conec el meu nebot. El reconeixia entre milions de peus dels més lleigs mai generats per la monstruosa natura*».

Li digueren que, si volia, tot allò que es traurien de sobre, se'm podia emportar a ca nostra. I fou això que féu.

A l'hospital on em meteren, els cirurgians em foteren, entretinguts i faceciosos, la fastigosa cara novella que duc. Tot i que era (és!) lletja, al capdavall, això rai, car no n'era tant com n'era originalment. I tot i que un bocí d'hèlix de l'avió estavellat m'havia, no sols delides les faccions de la trista fesomia d'abans, ans també mig lobotomitzat d'ambdós lòbuls, encar hi vaig guanyar també per aquell altre cantó, car així esdevenia, no pas solament més intel·ligent, sinó també més feliç.

I d'ací ma teoria que, la felicitat s'adquireix amb la intel·ligència. Com més intel·ligent, més feliç. I a l'inrevés. És clar.

Quelcom doncs que a tothom recomanaria, que es mig lobotomitzés (o s'ho fes fer per cirurgians més traçuts), i d'ambdós lòbuls, ep.

I apa, au. Un món més afable ni graciós, no fotéssim, és clar.

)...(

(*La màquina del món es diu Enveja*.)

Els homes som, essencialment, persones-sense — sense cony.

Sense cony, és clar! I d'ací la gran enveja que portem a les persones-amb.

La màquina del món es diu 'Enveja'. Tothom enveja tothom. Allò que altri ha, ho vol. I millor, si pot.

Particularment, com dic, els homes envejaren sempre les dones, llur facultat de crear vida del no re. Veres deesses, redeu!

Per a contrarestar aital poder divinal, i per a alleujar alhora l'angoixa d'inferioritat que allò els duia, inventaren el pitjor dels martiris, el treball, la tortura del tripudi, vull dir, el tripali.

Treballar és la immensa putada que els homes s'han feta entre ells. El treball sense solta ni volta, el treball desesperat que només crea misèria.

Treballar és viure endogalat a la mentida i a la merdegada.

I no hi ha perill, no aturaran pas de putejar tothom, fins que no arribaran de debò a l'instant falsament suprem on ells (ells, els mitja-merdes!) no crearien vida... I les dones llavors que les bombin el bombers!

I ja em direu com descansaran, ni amb quina mena de plaer, llavors, si n'hauran desaprès...? Havent-se tornats monstres irremeiables...? Transformats pel treball en màquines assassines.

Fàstic de viure-hi ensems, tot i que mínimament (tan poc com puc, gens gregari, poc contagiat, per tal de conservar una mica de sanitat mental) barrejat!

)...(

(*Segons en Fal·lus Serpoll — de ver nom Fal·lus Serp i Poll — cal anar-hi amb mà dura.*)

«—Qui s'ha masturbat
Tantost l'hem trepanat.

Som molt morals.
Som molt estrictes.
Som molt rectes.
Molt cretins.
Tot ho fotem per a més glòria de déu.
Vetllem per la salut mental de tothom.
Pensar fa de rucs.
I au.»

)...(

(*Amb el temps i una canya, et dius que tot caurà.)*

(Ta vida penjava d'un ham, tret que a quin peix li faries gràcia...? Si a tu quina gràcia et feia de morir...?)

(Segur que de tast, no gaire bo. No prou madur. La voluntat hi mancava.)

(És la voluntat que esmola el gust al fruit. Si el viu no ho vol, el cos s'endureix part dedins i els suquets no viatgen, no es trasbalsen, no s'endolceixen en les mútues relacions.)

N’hi havia qui, l’avi, s’esperaven amb candeletes que es morís.

Tret que ell em deia,
«*A què trau cap morir’s…?*
Si no em fot mal re…?
Fosc reialme.
No se m’hi ha perdut re».

I anava endurant.
I qui dia passava, any empenyia.
I així fins avui.
Em sembla que fa els anys.
Quants…?
En perdia el compte.
Al capdavall, a què trau a cap comptar’ls…?
Si ni li fa mal re…?
I a mi, quin mal em fa, ni recordar-me’n ni re…?

)…(

(*Vida encantada dels marmessors*.)

Ens adobaren a nous jutges de les obres pòstumes d’uns quants de paròdics flequers, les coques de recapte dels quals havien conquerit mig món, i no gaire enraonats i gens avesats a tasques ni comeses tan magnífiques per a nosaltres, d’inici la cagàrem repetidament.

En acabat, fèiem veure que hi enteníem re. I a pleret, fictes, n’esdeveníem, a ulls dels llecs, els més proficients ‘coneixedors’ de la cosa, és clar que en realitat sense entendre-hi re. Polidament o

geniüda, segons s'esqueia, persuadíem la terregada que, de tècnics en la matèria, rai.

Lapidaris, o estripadament verborreics, sense (o amb força d') embaràs i histèria, amb total luciditat i omnisciència (o al contrari), tant se val, monòtons artífexs, pretesament àvids i vívids, maniàtics, i auto-declarats polímats (saberuts), empesos, amb rapacitat obtusa, a constrènyer texts de gruixuts molt ensopidors capítols 'històrics' al rapsòdic nou estupre d'agonitzants vestigis i pardines, i de si fa no fa antigues diverses dilapidacions, on adés aparentment torniolaren tota mena de presumptes ultratges i carnatges entre estúpidament apassionats enemics, qui ara confraternitzaren i llavors no gens, i on bufonescs usurpadors, mirmidons, tifes, hoplites, tafurs, faquirs, i un fat mannà inexhaurible de similars perjurs, i llops i verges i sípies, i rudimentaris torsimanys, i verms assortits, i inics prohoms, i d'altres subrepticis tanoques abissals, no hi foteren el suposat paperet, per a retransformar-los tots plegats en afegits volums, i lligalls i llegats i patracols, on l'apol·lini novell heroi inventat molt acrobàticament ni vicissitudinària no triomfi amb esclat i faci la millor coca.

Els clients i admiradors ens adoraven. Se'ns xarrupaven les molt densament escolàstiques baves. I caminàvem amb prosàpia i fredament com les glaceres. I ens immergíem sense escafandre als indrets més pudents ni malsans i perillosos dels forns i de les cuines. I esdeveníem immensament tàcits. I empràvem severament un dels més famosos estirabots morel·lians (d'en CR Morell, '*the ultimate classic and classicist*', com en va dir en Marshall McCherub), ço és, «*No dient re, sempre dius massa*», i, glòries incontrovertibles, en romaníem immensament amples, com les ondines de la bassa del poble, d'on adés no provinguérem, emblanquinats i magnànims, havent suara passats, com qui diu per un esquinç en la tela incerta del temps, de pagerols de tarannà monòton, místic i gemegós, a molt tronats experts.

Esdeveníem tan cèlebres i coneguts, ans les típiques malalties de càncers accelerats i fulgurants dels famosos no fermentessin i ens anessin esterrossant d'un en un, que àdhuc tothom trobava escaient que ens dediquéssim així mateix a la cosmopolita recerca de talent. Una discreta recomanació nostra reeixia a dur-vos fantàsticament al

davant de totes les cues, per barroer i celerat que fóssiu en les arts vers les quals capriciosament no us encaminàvem. Feia esgarrifaó veure com de ràpid no anàveu sortint arreu com a intèrprets acollonidorament únics en els mester triat. I tothom demanant-se de més a més, «*Qui faran espellir a continuació de la closca opaca? Qui santificaran de novell 'estel' de les pantalles, de les taules, de la crítica ecfràstica, de les arts pictòriques, de les culinàries, de les psiquiàtriques?*»

Dèiem, «*Calma, nois. No som pas dels qui es venen la pell de 'xagrí' abans d'haver mort l'aital 'xagrí'*». I tothom s'exclamava abassegat d'emoció, «*Idònia troballa! Ningú no ho deia millor!*»

Sense cap remordiment, havent absorbit, assumit, el fàcil paper, embeguts en la suscepció inconsútil de l'ofici, visquérem l'al·lucinació fins que, fastiguejats, amb gran fanfàrria pública, falsament d'amagatotis, no ens emblàrem de nit vers cap casa d'orats i ens hi desàrem pel que durés la nostra dèria.

Només oblidats, substituïts per d'altres farsants, no n'eixiríem, els vius, segurament encar de ràncies rancúnies ple el pap.

Els morts, ells rai; se'ls havia acabada la repulsiva pretensió que re no té trellat, és mai gens entenedor, hom pot ésser entès en re, en pot treure l'aigua clara.

«*Tot hi és llord, tot hi és trontoll, tot hi és trist, i no s'hi val, cap escorcoll*», com va dir en Fal·lus Serpoll, l'aracnoide, quan es bevia el darrer col·loide.

)...(

(*Hi tocava 'la' mort el violí.*)

I érem llavors a la sala de jocs de la casa d'orats, i, tips de cardar inútilment pels racons, ens n'anàvem a sopar. Hi discutiríem com sempre les mateixes lectures. Les sòpites amors entre fadasses i destralers, teca única per al noranta-nou per cent de soporífics toms als milions i milions de llibres al món. Inanitats a betzef, datpelculades sense solta ni volta, imbecil·litats de guilopos i galifardeus. Per què collons haver de llegir mai re?

Qui era aquell Dowson, qui diuen que digué, «*Què cony duren els dies de vins i roses? Els de riures i plors? De glòries i pors? Duren un colló si pateixes, duren no re si gens no gaudeixes. I au*».

«—I de què et serveix cagar-te en déu, si saps que d'això no n'hi ha, ni mai no en rajarà. Collons de déu, sols existís! Sabríem a qui allevar-li llavors totes les culpes! Car no crec pas que puguis arribar a un grau tan ínfim d'intel·ligència i fotre com els cretins qui es pensen que llur 'déu' és un maligne fill de puta qui els espia constantment per una finestreta tallada als núvols.»

Hi havia, entre els companys, n'Harmoni Clip, d'omplits poplitis, i na Lilí Olipip, pipioli a l'indret, i el perenne espectre Ramonet, amb la seua dona na Miranda de la Miràndola i Pic-i-repic, la de les excel·lents fregitel·les d'antany; i hi havien, no cal dir, els guacamais emmagatzemats, els dos ornitorrincs de la basseta, les piràmides de llibres barats i sollats apilats, els corcs i els rellotges de la mort discretament rosegant les fustes, les ventisses i evanescents orèades ploramiques, els follets qui màgicament escrivien enlaire, tot volant, fórmules irrisòriament demoníaques...

I ens entraven per les esquerdes mormols de cendres vingudes de les incineracions en pires, al jardí mateix, dels cossos dels elements llongament condicionats a l'extinció.

N'estossegàvem, i trobàvem que eren amargues i eren fètides. Cendres barrejades amb pols, calçobres, ensorraments, míldius, teranyines, i resclums de cambres mortuòries, i de pestilents atuells de llords llonganys (latrines), i de rebuigs de convalescents, i

d’éssers espedaçats d’escorxador, i de gemecs de mamífers, i de peixos i moixons, i d’altres melodies incidentals…

Per què perllongar-ne, com en perllongàvem, podrits torracollons, el reguitzell ni l’enfilall?

Els qui patíem d’ictiosi ens gratàvem les escates, i les truges bacives i els afolls de la bata blanca qui ens omplien de píndoles i ens maltractaven, i se’ns adossaven sovint com gluten vescós quan els descordats hormonals verrinys els ho exigien, esguardaven tots, molt encantats, el televisor de rere els vidres, i semblaven jaquir-nos tranquils. Qualque catàstrofe de dimensions encar més terminals es devia haver feliçment esdevingut. Massa poc.

Tant se val, car fou aquell vespre on n’Harmoni Clip, qui tothora enyorava, amb molta de clamor desesperada, el seu ‘stradivari’, me’n féu cinc cèntims, de la situació sempre present que el turmentava.

No li demaní per què, del seu pobre garranyigós violí de poble en deia ‘stradivari’, i no pas ‘amati’, ‘ruggieri’, ‘guarnerius’, ‘klotz’, ‘stainer’, i tant d’altres noms de coneguts faedors d’aquella mena de fòtils assassins d’orelles.

Allò del violí, de més a més, em tocava al cor certes cordes grinyolaires. Car oi que és el dimoni qui suposadament és qui toca el violí? Tothom sembla saber-ho, és el seu instrument. Al somni d’en Tartini, per exemple, en Tartini mateix confessava haver-lo escrit tantost no es desvetllava enmig de la fosca nit on havia sentit, bo i somiant, l’aital sonata tocada per Satanàs mateix.

I així i tot, tenia après i entès de sempre que el violí era exclusivament l’abrupte instrument del fastigós mort de fam qui feia sempre el mateix paperot de la Mort. I que tots els virtuosos eren, és clar, o bé zombis o bé endimoniats.

Com ho compaginem? L’instrument de la mort o el de l’altre gamarús? Tret que no siguin, ambdós, la mateixa imaginada persona. El mort i el dimoni. Dic el mort, car això de fer-l’en dona, pobre home, és una idea d’ignorant, de gent amb no gens de sentit

de l’anatomia. Com la mort la pinten esquelètica, no li troben enlloc l’escamarlà, i la tracten de femella, amb forat i au. Però és un home, el qual, precisament a causa del fet qui li manca l’escamarlà, es toca i es pela el violí espatllat. A defalt de pixa, què faries tu? Com te la pelaves? Sense violí, malament rai. I és clar que les dones no se la pelen, les dones màxim que foten és d’esfullar-se-la. Més argument. Hò, i en trobaríem a carretons.

Em diu (i sé de què enraona), «*Hi ha un entortolligament de boes qui em i curullen i sorollen el cervell, sempre enllaçades, elles amb elles, en sorolls d’omnipresents diàlegs i controvèrsies*.»

I jo pensava, «*Per què no m’expliques els quanta, carallot?*»

Li vaig dir, per comptes «*Hagueres gaires avantpassats qui cremaren de viu en viu bruixes o heretges per ordres dels criminals eclesiàstics de totes les eres, tu creus...?*»

Féu, «*Ni puta idea, home. Supòs que com tothom. Un bon sarpat. Què vols que hi foti? Cremar’m també en penediment? Qui és prou boig!*»

Fiu, «*Ca, ca, és clar! Si haguéssim de pagar per tots els crims ni torts indescriptiblement bèsties dels avantpassats, ningú no n’acabava mai quiti, tu! De fet, l’altre vespre, atalaiant si ningú no apuntava a l’horitzó vermell, per comptes de fer com feia més sovint, d’atalaiar si ningú no apuntava al firmament, hi atalaí, crec, el meu avantpassat de fa exactament cent mil dies (érem al que en deien 1737), en Gilabert Baró, i tenia llavors només uns nou anys i, ja,*
el desapuntament fou general. Vull dir, ningú amb cara i ulls, ningú amb merda al cul, tothom se’n desapuntava. I qui el votaria? Ningú, altre que a la forca, o a la foguera, a l’hora de la imminent reacció que faria cua roent de la revolució. Car àdhuc jo mateix, de tan lluny en el temps, me n’adonava que era un xicarró massa com cal — ni col·laborava ni participava mai en accions forassenyades, com ara les promogudes per les religions, o els patriotismes, les dues més arrelades de les abominables armes dels proficients aprofitats (pleonasme). Mes què faig? Érets tu qui contaves, perdona, conta, conta...»

Féu llavors (ho duc mig apuntat per ací), «*En arribar a casa, vaig veure, i se'm va estrompar l'ànima als peus, que m'havien llençat l'stradivari tot espatllat a la vorera de davant la porta, amb la resta de tot allò que posseïa, no pas gran cosa, és clar. Destrossat, llavors, amb el violí sense estoig, i amb una bossa amb un canvi de roba dins, i segurament qualque andròmina per al manteniment de la meua presència ni prestància d'aede inspirat...*»

«—Vols dir la brotxa i la gil·lette, i el sabó, i el pasta-dents i el raspall...?»

«—Segurament...»

«—Atzimboris rai, noses per a l'heroi...»

«—Me n'aní sense saber on anar, enmig de la nit, havent tornat mig pet de l'ordinari etzigori vespral meu... Vaig escorxar el gat, llençat jo mateix, com un drap brut, vora el riu, i pel matí, les aloses romanien quietes, enjòlit damunt les cicutes, com ara si se'n rancuressin, i m'acusessin, i quan comencí de caminar un esbart nombrós de tudons s'esbalaí horriblement pel meu pas innocent, i fugiren com encesos esperits...»

Amb allò, en acabat doncs del xoc o gran trauma que acabà de tocar-lo — i d'ací que acabés com tots nosaltres a la casa d'orats — es veu que deambulà sense quest la resta del jorn, i vinguda novament la nit, se li foté a ploure a bots i barrals. Una tempesta de caldeu. I s'amagava el violí (per sort mancat d'estoig) a la sina, i es xopava ell ben xop, i el vent huracanat se li enduia la bossa al maipús, i no sabia tot plegat pas on trobar aixopluc, i va caure al fang i s'havia tornat verament boig, i espeternegava com histèric i epilèptic, espasmòdicament eclèctic en sa tria involuntària (?) de guitzes i batzacs, i l'havien replegat, i l'havien tancat elements anònims, i barroers i uniformats, com a mi.

El lladre (qui sap d'on surt ara!) qui li havia robat l'stradivari l'espitxà mentrestant, maleït amb qualque infecció sobtada (com se n'assabentà?), i l'enterraren amb el violí que no havia pogut vendre a ningú, i ell, n'Harmoni Clip, volgué rembre'l, recobrar'l, el violí,

sobretot, i s'escapolí, saltà la tàpia, i anà, aquella mateixa nit de trons, al cementiri, i hi excavà de valent, amb les ungles mateixes, damunt el clot on devia jeure el lladre, i no hi trobà pas rastre ni aup del fotut violí, i la mà del mort, qui justament s'assemblava molt (potser era el mateix!) al fill il·legítim qui tingué amb la filla folla de la dispesera, la qual estuprà, com els industrials estupraren la natura, i els capitalistes i imperialistes el món sencer, i qui (vull dir, el fill monstruós) ja va néixer ancià (de galopant progèria?) i de més a més benauradament mort, se li aferrà (amb la mà de vell) a un turmell, i no sabia ell com deseixir-se'n, i la mà del mort, esdevingut descontroladament forçut, l'estrebava cap al clot, i hi caigué, i recaigué, encar més fort, en la seua bogeria, i el tornaren a trobar, mig sebollit, i el tornaren a tancar amb els casos més greus, i allí, precisament, les nostres dues històries es confongueren, car s'esqueia (em sembla!) que aquell qui havia robat el lladre havia estat jo.

El violí no valia en realitat re.

Me'n donaven quatre xavos de no re. No em va atènyer ni per a fer una cerveseta.

Tret que, és clar, de la casual cloenda no li'n deia mot, pobre Harmoni Clip, dels omplits poplitis.

)...(

(*Les amargues susceptibilitats*.)

Quan no romangué ni un dels corcats encarcarats titelles reialistes, tots passats per la guillotina, mon pare rebé la fosca visita d'un

escamot de bòfies qui l'ataconà fins que el jaquiren per mort; el pobre home, en acabat, contrafet i sobreeixit de xacres i d'altres noses òssies a conseqüència de l'atzufada majúscula, mai no endevinà en realitat per què l'estomacaven, mentre el seu plançó, ço és, eu mateix, el príncep principal de la Bisbal, n'Enneàquer Ecsàrnec Ecsòvin — com em deien els estúpids americans (i pitjor quan comencí de signar Xeix Xeix, i del meu nou nom en deien, com si vomitessin, Ecseics Ecseics!), els quals sempre em feia que se me'n fotien, car, escandalosament, per a ells la xeix era una ics! — feia veure que estudiava, filisteu lletraferit, a una universitat llunyana, amb nom disfressat, de sentors força arcaiques.

Potser ja m'anava bé que m'anomenessin malament, els betzols, car allò afegia confusió a la meua molt preuada persona, i afegia així mateix complicacions a la identificació d'on no raïa ni parava en realitat, perquè hi rebés a mon torn, per part dels enemics mai no pas del tot desconfits.

De tota manera les susceptibilitats m'amargaven l'estada. Car, amb aquelles desviacions, aviat no sabria ni qui era. Tothom al món, i això quan no m'ha tingut per mort, m'han dit sempre amb un nom canviat, sovint esborronadorament deturpat. Què hi farem. Pitjor fora el contrari, segurament. Infeliç paranoide, m'enxampaven encar pus fàcilment.

Visitant els grecs, me n'adonava clarament que, entre els carreus ciclopis, incessants hi orbitàvem les cariàtides, i amb allò no trobàvem d'altra via viable vers la llibertat.

Com esborrar els rutinaris rumbs de la industriosa sempre idèntica hemorràgia? Malviatge, quin ultratge! No poder-se desorbitar de la puta acròpoli!

Com caminàvem llavors, si, estortes finalment, no gens agorafòbiques, creuàvem les àgores amb ziga-zagues de desempedreïdes apsares!

D'altra banda, per què deprimir-te així? No t'hi lleixessis pas mai caure, indrets podrits, fúnebres, fètids, maleïts, ço és, esglésies, quarters, presons, escorxadors, cementiris, hospitals, caus per als

bòfies i els boigs, i els palaus en general (reials, de ’justícia’, de congressos...)

O els teatres. I cinemes. Monstruoses exhibicions.

Davant un públic adelitadament bavós, na Medea hi trossejava horriblement sos fillets. N’Endimió era brutalment raptat per la deessa dels somnis, i dut a qualque tètrica contrada llunàtica, on entrava en encadenats malsons escruixidors, i ja no en sortiria mai del tot.

Impertorbable, àdhuc potser amb un cert urc, l’infant monstre, amb aspecte de cretí i amb els peus equins, amb enmig de cada peu, doncs, un sol dit esdevingut gegantí, ens exhibeix els seus innombrables paràsits. Entres els lloscs espectadors, exabruptes i aürts rai, per tal d’heure un millor angle de visió.

L’aire hi ha esdevingut totalment elèctric. La ionització generalitzada. L’atmosfera ambrada sobreïx i enrampa. Atacats doncs pels ions descordats que es foten pertot arreu, i foten de creus tota comunicació, els aldarulls esclaten, els criteris dissonants viren fàcilment cap a l’agressivitat. I els invasors llavors absurdament vists arreu com a herois.

Els invasors vingueren i tot ho emmerdegaren; i fora de casa ens foteren; i tot ho desendegaren, i ens desdentegaren, i daltabaix tot ho engegaren; i a les orelles se’ns cagaren, en llur llengua molt lletjament horrorosa, i amb llurs repapieigs de troglodites, i odis eterns ens encengueren.

Perdut a les talúries per aquelles endreçúries, mai més no torní a casa. Despenguí dècades escumoses, sovint arrossegant-me pels bracs i els tarquims, visitant indrets maleïts, tret que és clar a hores d’ara pràcticament tots ho han esdevingut, i els íncoles, amb cosmètiques com més anàvem més desconegudes, m’eren cada vegada repel·lents de necessitat.

Em digué, el darrer de mos avantpassats qui visití abans no fos expulsat, vull dir, abans d’anar-se’n del món i passar avall, quelcom de potser cabdal que malauradament (o benauradament, qui sap)

no copsí. Que no assolís de copsar-ho, no m'ha ficat pas mai cap pedra a la melsa. Al cap i a la fi, abans de morir, la gent no diem sinó bestieses.

De mainatge, amb l'eix de gairell, molt eixelebrat, com guimbava! D'un gambirot prop la platja t'engrapava un parell de pigargs a cada mà.

Era un cul de mal seure clafert d'energia. Molt afecte al gambit. Amb zel iconoclasta, davant cada interrogant, llençant-m'hi de cap.

Em fotia una medusa per barret, i tornava totdeu de pedra.

I m'estimbava penya-segats avall, i planejant com l'adorat voltor, me n'encertia. Era de debò el cel paella? O era sols un llenç burell pintat d'esferes? Una de dues!

I la data que fos...? Qui se'n curava! Mai no ho he comptat. Quants d'anys...?

I el rellotge, prou sabia que cal no mirar-se'l mai, no fos cas que el gastessis.

I m'ensopegava, pels fictes cels, amb pixavagants estranys, d'altres firmaments, de mons afòtics i doncs invisibles, i, de vegades, euparèunics (és a dir, on els dos s'escau que som collonudament fets per a cardar'ns mútuament , bé que insubstancials i diguem-ne haptonàstics, sense tocar'ns, doncs, rebutjant tot contacte, a través tanmateix de magarrufes i mims intencionats, com ara magnèticament se'ns collaven els nostres dos ectoplasmes un instant, i què ens generàvem recíprocament als cossos atesos? Qui sap. Contagis rai.

Car com qui diu tot d'una, d'argent-viu passava sobtadament a letàrgic, i a tocat del bolet, i a oblidadís de mena. Com ara mateix.

Sense ni cinc a la butxaca, ensumant pertot sentors de merdes diverses, amb cara de prunes agres, em deia, segurament citant cap clàssic, que a despit del fet que ja cap ni una no em pongués, i a despit de la mancança penosa de persones com cal al món, totes

amb idees (més o menys tapades) molt criminals, em calia continuar anar fent, pels solcs mal marcats, i amb sabates pòstumes, maniàtic, desllorigant desoris.

Era llavors, filosòfic, la partícula estàtica, la qui no és mou del cul del vaixell on es troba atrapada, sense energies ni cinètiques ni potencials. Els quanta (m'explicà l'altre) són els paquetets de discreta energia tramesos per aplecs de partícules 'en conferència', bé en 'camps' o en 'àtoms'.

Pel fet que sempre he estat esquerp i revulsiu, i per pudicícia tothora he defugit de barrejar'm amb rígids i tarats i feixucs malparits, tot sol com un xot, egregi, obscur, ubic, cantant-me constantment les exèquies, conscient de la meua transitorietat de titella estifollat, rovellat, arronyacat, ja de naixença, fet d'un paperot esquinçat i cagat, a cap devessall d'escarafalls al meu teatret del suïcida no li feia mica lloc. Cap quimera. Quietud total, i au. Esguarda un món (un altre) que se'n va al carall.

No pas que no em raptessin mai. Ni que no se m'enduguessin també per altes escabroses mars. Admès llavors a coberta per a netejar-hi, gratar-hi, desencastar-hi, les múltiples femtes. I altrament esclau de sentina qui duu, incrustats al cos, petits llums vermells de voltatge ínfim que tanmateix, tant se val allò foti, el denuncien dins la foscor.

De moure'm, em deia, abstén-te'n, noi, car em fa que el moviment estimula els llums, com si ton cos fos una dinamo.

I, cusc, m'estrenyia més fortes les sotslligadures, i els verms de la indignació se m'acarnissaven llavors, agres i ignominiosos, no volent-se pas presos en encar més estretit cistell. I al bell centre de la cenyida gàbia jussana, l'ingenu escandall de l'innocu aede que era ma virolleta es disfressava de baqueta de director i em trametia, amb sorolls de dolor, la seua planyent orquestra de botzines.

Mes és clar que jo, gens partidista, no estalviava ningú. Cascú dins mon cos havia de rutllar en harmonia. Altrament, no ens n'escapolíem mai, ni d'aquest parany present, ni de tots els successius que no mancarien, per mica que visquéssim ensems, encar de fer cap, furibunds, de trascantó.

Despietat univers qui, com repugnant invasor, tot ho destrueix, i ens descarrega damunt tot un munt d'escombraries tòxiques, i hom, isolat, erudit desvalgut, s'esdernega en el va assaig d'abillar l'angoixa i el seu tuf anguniós amb qualque infantívol lenitiu d'ennuvolament paranoide, i d'incerta recança.

Alficossos de bordell, vescosos, delinqüents, em rescabalen, agres llepolies, i albir, a l'aguait i ajagut, bo i esmolant la simitarra, els núvols blancs, estesos i eixamorant-se a la tora i a l'alardó, dels llençols apedaçats de la darrera bugada.

Lletges xarxons els esteníem, i apèptiques com dèspoines desplagudes, eruptives com volcans, a rampellades espontànies els fèiem volar i esdevenien com ara ondulants esglaons adreçats i endreçats devers la lluna.

Totes anàvem variant de sexe (mai no escatírem de debò per què servís 'allò'), i alternativament anàvem de flàccids a tesos i d'afeccionades femelletes a molt rucament i ridículs ens baronívols.

I els núvols de llençol es fotien en orrupte a ploure fils esfilagarsats i llinyes amb hams, i, tot davallant el Solell roent ens els encenia, i a les nostres virolades ombrel·les paral·leles filustràvem que s'hi inauguraven acolorides fumarel·les.

Mai més no tornaries a casa. El niu fou destruït. Enyors, què es valen? Mals a l'ànima, és a dir, corcadures al pinyol. No hi havia res a parir. Res a pelar-hi. Res a desllorigar. Prou sabíem que re no ens apaivagaria. No ens fiàvem de l'univers, ni de ningú qui hi visqués. Això era tot. No calia capficar-s'hi pus. No albiràvem pas que res tragués a re. Les guerres continuaven, i continuarien fins que no hi romangués re de re. Cascú pertot un altre sac de merda. Barallant-se a mort per un os ja rostat manta vegada. Rostat fins al darrer fàstic.

Sols en la solitud t'il·lustren encar l'imaginari les pulcres tènues insinuacions. Per exemple, en somnis, amoixàvem impenetrables puelles. En subhastaven gernacions. Generacions senceres. Germanes, part de fora prou higièniques. Qui sap si cap en fora

troballa, amb qui gaudir sanguini. I és clar que no, cap somni no ens transforma altre que en no re.

Nogensmenys, damunt llenques d'estellada sandàraca, raïen dempeus i nues, amb visibilitats acadèmiques. La cleda que les encloïa no admetia esmenes. «O te les enduus totes plegades o cap.» Tot el ramat directe a ca teua o a l'escorxador. Els babuïns millors compradors ens esborronàvem, esgrimíem espantalls de por i fèiem espetegar carraus d'ira. Sempre ens fan caure als mateixos paranys. Perdonant vides, perdem les nostres.

Estremits i amb convicció, responsables, despenem, íntegres, els icònics heretatges. Utòpics, cascú amb el nostre serrall, esdevinguts encar pus respectables, assolim èxits eixorcs. Tothom ens aplaudeix, i ningú.

Aviat ens caldrà retre comptes. Fotem canvi de marxa. Ens estavellem, constrets pels adversaris emmascarats, als vitralls atrofiats. Pels trencs ens apareixen perifèries encar pus esllenegades. Quines atrocitats no hem comeses! De quants de greuges no se'ns volen exhaurir, quitar, els qui ens empaiten!

Per vici, el dèspota amoroseix baies ceríferes. Pler de pulcres carícies anticipen l'atrició, la flebotomia, les guitzes, les coltellades, que s'atansen, i se'ns despenjaran damunt brutalment i d'espetec.

El tendre eixam d'indecents verges es bresquen (en aparença ben innocentment) mels de conys, els quals comencen de brostar'ls, amb una certa vigoria, bellugosos tentacles de sípies, calamarsos i pops, fins ara arrecerats, com majúscules pegellides, a llurs símfisis púbiques, i d'amagat, durant tota l'estona, assajant els estratagemes d'antics estrategs cefalòpodes, qui dissenyaren els precisos anfractes d'espirals mortíferes que escanyarien, quan calgués, i de cop-descuit, la totalitat d'escamots d'enemics guardians.

En aquella avinentesa, escauria a nyèbits i patxecs desfeinats d'erigir-se insurrectes, i les verges aidar en llurs esforços de manumissió. En el triomf de la victòria, unes i altres es podrien aleshores casar, i tothom feliç i content. I cessaríem de contar, ni de comptar.

Tret que és clar, com sempre, un petit entrebanc. Presos de pànic, ja ens perdonareu, els pusil·lànimes, pretesament enfeinats en d'altres feines si fa no fot estratègiques, i sobretot és clar que en cabòries existencials, ens n'abstindrem, naturalment, i haurem de romandre enrere, ben arrupidets.

L'excusa és fàcil. I tothom (tret dels més bèsties i doncs perillosos, qui ho resoldran a cop de matxet) ho comprendran. El tarannà, el capteniment, de qualsevol ve totalment regit per l'equilibri dels minerals al cervell, coordinador de tota la distribució. On la busca de la balança no rau exactament enmig, s'esbiaixa lluny i prop del fulcre o diguem-ne del bell mig màgic, malament rai. Com ara si al pantocràtor hi manqués el protagonista principal, què és allò...? Noses a betzef, follies, manies, destrets, covardies, desercions, depressions. Sí, comprenc, som-hi. Massa enardits, ens haureu de fotre un tret al cap.

Boires i clots negres de les fredes nits, quan t'expulsaven de casa, sense altre que els vestits que portaves quan et bandejaven. Embalbit d'inici i tot seguit glaçat fins al bessó.

Fotries fortuna. Encar s'hi veia força. Un jorn clar d'hivern. I el capvesprol prometia. Anaves a conquerir, no pas el món, n'hauries segurament prou de moment amb cap petit indret més amable. No t'has acomiadat de ningú. Només penses en la tornada, tota feina feta, brillant, ric, volgut arreu, un heroi. A cap dels xiquets amb qui treballares en la teua infància al 'Círcol Trèvol' no els has dit re; vols sorprendre'ls amb el teu triomf per terres estranyes. No en sabràs mai més re, altre que sovint (ho veus escrit) notícia de llur mort, de vellúria, o ves a saber de quina altra malaltia irreparable. Deus ésser el darrer qui passarà avall, el darrer de tota la lleva de pallassets.

Tret que el fred extrem t'aturava. Enmig d'enlloc. T'hi trobes totalment perdut. Raus morint-te en un racó fosc, abraçat a un arbre mort. Si portaves si més no llumins a la butxaca, potser encar et romania esme per a cremar re on escalfar-te.

No tornaràs a la vida mig decent que en acabat que has esdevingut estri adotzenat d'una societat salvatge. En recolliràs la femta, i en

diagnosticaràs, estudiant-la, la fi de tots els maldecaps del món.

Propvinent, la teua fi coincidirà fantàsticament amb la de tot l'existent.

Fugaç setge posàrem a una pedra si fa no fot esfèrica que vertiginosament també tombava al forat concís del cul del no re.

La història del món mateix és també la teua.

)...(

(*Venus i Príap, genis de l'aritmètica*.)

En vida altra fui cuc rosta-fulls; i ara, en premi de la meua sèdula feina en rostar fulls de llibres molt amats, de cuc qui fui, em veig, en aquesta altra vida, humà qui n'ama i n'ha, i en llegeix a gavadals, de tal faisó que n'acaba marejat, i fet un nus d'ecoics i caòtics parers.

Quan em cuida el cervell fer un pet estrepitós, m'és ops encontinent d'eixir al jardí a, com qui diguéssim purificar'm.

Sovint no vaig sinó a parar a la basseta de les gentils granotetes. Dues fonts tènues i constants, esculpides molt formosament, una a tall de Venus, l'altra a tall de Príap, la nodreixen amablement. En Príap (com m'explicava mon nebodet Sal·lusti, quan encar era viu) fa pipí eternament pel seu pipí, i la Venus, ensems, en fa pel seu. El pipí de la Venus es diu cony, i el d'en Príap, gros i llong com el d'un ase, es diu vit. Com qui digués, na Cony i en Vit són les nostres fonts de jovenesa i de beutat. Quan hi som, hi som; en un mot, quan hi som, de debò no som, és a dir, som de debò! Hi som com qui hi és,

esclet i sencer!

Li deia que sí, senyor, molt ben posat, és clar.

Es veu que certa puta, recentment, pobrissó, li havia dit que era «un burro», i no va sàpiguer de bon principi com prendre-s'ho, «si ho feia malament, si no en sabia prou» si els plaer no era diguem-ne sinal·lagmàtic», fins que «no, home, no!» la puta li diu que per la manera tan forta i vigorosa com no xinga, pobrissó, i amb un mànec tan dret ni potent, ni gegantí, i ara no sap pas tampoc si creure-se-la del tot. En tot cas, a tots ops, «si plor de bagassa és com pluja que passa», afalac de puta deu ésser com cel de capellà — falòrnia, i saber-vendre, i ensibornar el client.

«As on a crazy piano, bang, Sal·lusti, on the Catalonian whore, armed to the teeth and immortal, and never think about tomorrow», li deia, i també que s'ho cregués a mitges, car, així mateix, com sovint deia en xinès en Cesc Lacolobra, «Qui viu perquè hom el vanti, es mor tantost hom el vilté.»

Potser l'encoratgí massa a passar-s'ho a la vida tan bé com hom pot.

«És verament n'Amfitrita i ses nimfes, creus?», em deia un dia on ja començava, em sembla, a albirar visions. Li dic, «Em fa que són la mare dels déus i ses deu filletes.»

I hi eren, realment! Totes nues, a la platgeta de la voreta de la font, bo i jugant (qui sap si innocentment), i vinclant-se estratègicament, i com ara plegant petxines al terra assolelladet...

I llurs conyets! Se'ns feia immediatament aigüeta a les carranxes!

Si fortors de cony ja a trempar ens fotien, i per això que sempre anéssim, oncle i nebot, amb el nas davant, tothora penjant de les calcetes si pogués ésser ben llordetes de les dones, ensumant-hi de lluny i de prop, doncs, a tantes de gònades de les femelles, cal·lipígies sobretot, que al món, i l'ultramon dels visionaris, no trobéssim, que hom s'imagini, si pot ara, les cardamentes que no fotérem durant aquella folla vesprada. Car les considieràrem amb raó com a invasives, i qui sap si de debò no hi venien amb idees

furtives i furaces.

Com diuen que féu en Príap, en temps antics, «Femina si furtum faciet mihi virve puerve/ haec cunnum, caput hic praebeat, ille nates// Si cap femella mascle o infant no gosen robar'm/ Cony, cap, cul, ho paguen quan me'ls estic cardant./»

Tant se val, tant de cardar [àdhuc massa de cardar (molt més del zero per tots els savis recomanat)], n'acabà magriscolis i demacrat, i, com efractius intrusos, els virus dels múltiples de càncers se n'apoderaren. Les grapes i garfis del càncers, entre claudàtors de metàstasis, l'empresonaren ben empresonat.

Malaguanyat! Un cop mortet i colgadet, «Com ornitòleg pansit a la jungla/ Em pas el jorn gratant-me el nas amb l'ungla/».

Castigat! Per empènyer'l al vici, malparit de manguis!

Tornant de l'hortet, amb la fonteta de les beutats i joveneses infinites encar rajant com si no s'hagués esdevinguda cap catàstrofe, qui t'hi trobaves, sobre, sinó el terrible en Xarlemany Demenzia, cap mafiós, qui venia amb el seu seguici de llemosines negres, a esmenar d'una puta vegada la situació perquè fos triat per a metre la constitució en flames i ratificar-ne una altra de nova, la seua.

M'encomanava d'enverinar «amb aquest àntrax definitiu» els poms de les portes d'entrada de totes les cases que sapigués que votarien contra ell, ço que representava pel cap baix mig veïnat i escaig, i au, curt comiat a l'escamot suïcida dels qui romanien amb mi, i pirava.

Feia memòria dels anys que despenguí amb els altres argentats lepismes menja-llibres (tots massa educats, com ara empapatxats per les contínues banyes de l'abundància del saber que consumíem) i me'n recordava d'aquella vegada on érem un altre escamot també mig suïcida a la biblioteca del congrés i m'havia aixecat a tornar a la lleixa el ben rostadet llibret referent als «!hung», i s'escaigué que en tornar al meu lloc, algú altre hi era.

Algú altre s'asseu al seient on m'assec, i hi era tot distret bo i xerrant amb algú altre, i ni se n'adonava que m'era esperant, i tot hi eren

xinesos d’ètnies diverses xerrotejant pels descosits, i portava un llibre gros ara, i els braços se’m cansaven, i assegut a la trona, el lepisma màxim de l’escamot, en Columel·la, decretà que d’estranquis els preparés un te de matallops, i així ens en desempallegaríem ràpid, dels entremetedors.

Pensí en aquell moment quan, molt abans, així mateix, a Potosí, linxàrem l’aviatriu Beatriu. També ens crèiem que l’aviatriu no fos dimoniessa, i per això volíem deseixir-nos-en. Personalment, és clar que gens enclí a la proesa. No pas que mai m’hagi engrescat gaire de pelar ningú, mes també és cert que durant l’orgiàstica estoneta, no piulí pas cap piulet ni un d’oposició. Tret que, més tardet, la malastruga impia temptadriu se la menjaven les cornelles, i a contracor també jo vaig preferir morir.

S’encenia amb esclat l’esca per a la pira, i mos calçotets de tamarell foren els primers a cremar.

Aquesta vegada igual. No havent estat mai mafiós, mai de fel ebri com ells, abandoní amb espetecs d’embranzida i sanglotant de valent, els meus Venus i Príap, i llisquent com futarra, m’esmunyí, com emanació d’essència, vers la substitució de metempsicosi, segurament ben assenyaladament degenerada, que aquest cop no em pertoqués.

Mesquí pedant, sempre engargullat per mal païdes savieses, se m’abatien, durant la transició per les arcanes òrbites de l’entre-ésser, i en rude ruixat, els irònics compliments dels poders ordenadors.

«Acolloneix-te’m i trem, car amb tota la rancúnia acumulada et vinc», deia un d’ells, i els altres, entre les ebullicions, els quequeigs, les barreges i trifulgues i sacseigs, de certa química bromera de fermentació de la pasta substantiva que em formava novament, em semblaven no mai anar al gra. La confusió que es portaven no augurava re de bo.

«Ho un male sconosciuto, dottor», em vaig trobar dient. I resultava que era ara en Dildo Caverna, mafiós, qui, només abillat amb calçotets aquest camí de gro o glacé, abjectament al·ludeix, cloròtic,

rovellat i gangrenós, a l'origen de la seua anorèxia, i extorqueix el seu metge que el tracti i el guareixi, amb perill de la seua mort, i és clar que sobretot sense prohibir-li les orgies que tanmateix l'acabaran matant. El cicle recomençava, fills meus, aberrant vermina, sempre prefabricat.

)...(

(*No sé pas si em comprens, però em corprens*.)

Tu, pardal qui te'm penses que mon nas és pardala, i te me'l ('te me la') vols cardar, bo i picant-li el clatell, com hauries solgut fer amb pardales de veritat, i com veig fer d'altres pardals potser també amics teus, és a dir, cardant doncs per etapes, i de trast en trast, descansant a cap branca veïna, i piulant-hi i refilant-hi, i excel·lint-n'hi bon tros, en tes cromàtiques escales mixtes (fort dramàtiques), i descendents i ascendents alhora...

A cops de bec, a pleret, m'hi feies un petit esvoranc, on ton ardit vitet en acabat s'hi instal·lava sovint i amb escreix.

I així, al cap de no gaire, tu pardal havent tanmateix partit tot content, un matí em mocava, i me n'adonava que mon nas ponia ouets a tot past.

Flagrant sufocació, quines cardades més fortes no foteres, noi!

Ara em caldrà fer-vos (a tu i mon nas) un niu a un dels narius, potser?

Car com ho faríem altrament perquè els ouets espellissin com cal? I qui s'hi asseurà a covar'ls pròpiament? No voldríeu pas que m'hi

assegui jo? És a dir, que m'assegui damunt el meu propi nas. Impossibilitat. Absurditat. Tot i que, amb prou gimnàstica i tot, ho intentaré. No vull que trobéssiu re a desdir, de la meua dedicació a la tasca. Cap cruent retret cap al vostre prohom molt afecte no us allereraré pas d'allevar'm.

Faré tot allò que calgui, dic, i pus, recony!

Massa avesat a l'espai obert, tan perillós i pol·luït per brutícies i sorolls, em tancaré, per a millor concentració en la comesa, al raconet més arraconat de cap cel·la.

I a l'hora de la múltiple naixença comuna, vostra i meua, desaré llurs melics (els melics de la nostra nombrosa mantissa o descendència) a unes urnes mortuòries. Els pardals no ens cal melic.

I, si la nostra prole aleshores triés de romandre amb mi, pare putatiu, viurem tots plgats (no us neguitegéssiu pas gens) d'allò milloret dalt de tot, als llimbs dels parallamps.

Als llimbs de parallamps hi vivim a lloure, en lleure i lliures.

Ah, nois! I arribats els llamps, com ens hi delim llavòrens!

Ens hi delim adelitadament bo i delint-los.

Deure acomplert.

Som-hi. Ja ens ho farem.

No sortirem que no n'estiguéssim de tot segurs, de la nostra victòria contra l'enemic invasor.

No ens fotran mai més beure (*llurs pixats*) a galet.

Hem ops de força forces. Criéssim sense arrest.

«*Volem pa independent amb oli independent*», repetirem molt melòdicament, fins a la convicció inesborrable de tota la patuleia.

Mantra de salvació. Idea fixa i idònia. Ningú no ens mourà de la nostra intenció.

«*Si no ens en donen, si no ens en donen, si no ens en donen, no callarem!*»

)...(

(*Les maratons elèctriques que et volien epidèrmicament impenetrable*.)

Venien els anuncis d'estridents enganyifes als darrers fulls, tant de les revistes per a la canalleta com de les pornogràfiques. (A propòsit, les úniques dues especialitats d'escriptura que haig trobades que ha valgut mai la pena de llegir.)

Hi anunciaven els indrets reservats on, pels viaranys bosquetans adequats científicament, hom hi corria maratons que t'alleraven un nou poder, semblant als qui emprava aquell ninot qui es deia 'el superhome'. Hi rebies, mentre corries, nu, descàrregues policromes de llum segmentada, que, al cap dels mesos, t'immunitzaven totalment contra l'electrocució.

Ni llamps ni enrampades ni cadires elèctriques, ni bombes de neutrons ni atòmiques, ni cap de les altres merdoses rucadetes dels imbècils marcials, no et podien fer cap mal, impotents de totes totes envers la teua pell sempre incòlume, esdevinguda hermètica, epidèrmicament impenetrable, i on totes les letals ones magnètico-elèctriques, doncs, hi fotien figa i naufraig, i hi esdevenien risibles derelictes que et queien als peus com malignes follets morts sobtadament d'un atac al cor, i ivaçosament marcint-se-t'hi i podrint-se-t'hi. Els xutaves com pedretes o castanyes.

Trescant pertot, com sempre haig fet, com un pansit sense ofici ni

benefici, un vespre vaig trobar'm de casualitat amb un d'aquells miraculosos viaranys. I em vaig despullar i em vaig fotre a córrer-hi, i mentre hi corria, hi passaven noies nues, de les quals la pell canviava ràpidament de colors, com fan les pells dels pops i els camaleons, per exemple. I tot allò feia alhora riure d'emoció i feia trempar.

Tret que em van pescar. La noia fantàstica qui sortia als anuncis dels darrers fulls de les revistes pornogràfiques i per a la canalla, es veu que era la capitana de tot el negoci. Era ella la inventora o si més no l'empresària de tota l'aparat, tot el gran muntatge.

Dut al seu davant per un goril·la que em pessigava el bescoll i m'hi menava mig enjòlit com si fos un gatet, la capitana, bellíssima i relluent com deessa, se m'atansà.

«Què hi feies, sense pagar? Et penses que ets més viu que no els altres?»

«No, senyoreta. En realitat, sempre m'haig tingut per més idioteta i aturat que no ningú.»

«Així m'agrada.»

Es tombà cap a les càmeres. «El ficarem als anuncis. Un pobre desgraciat com ell ha d'ésser típic d'innombrables milions. Si ell, amb el seu cos escanyolit, magriscolis, nyicris i baldat, i sobre amb la seua molt lamentablement mínima menenita, és capaç d'esdevenir superhome, tothom pot.»

Així fou com m'afegiren a l'empresa.

I com, transformat en gatet de la mestressa, la capitana em convocava sovint quan es llevava, i em deia que li xarrupés el conyet tot xolladet. I també el paracolpi i el foradet del culet. Ço que fiu amb indeclinable unció durant les darreres dècades de ma llavors molt reeixida vida. Salutíferes triagues.

Feliçment eidètic, òntic, al cim més afuat. Mai més solemnement paraclausitíric (sol i desolat rere l'uix), ans raent majestuosament al

dedins de dins, al pinyol de l'acció, al nucli cel·lular on els àtoms es barallen. Ell, l'elet, l'elegit, el paradisíac...

I tant. No em calia paradís després de morir'm, collons, no pas! Com si no hagués hagut ja gaudit prou mentre era viu, no fotéssim, entre poc i massa!

)...(

(*Amb en Bla Tentacle i la seua trepa*.)

Espasmes de consternació se'm deuen pintar amb moltes de ràpidament variades colors a la cara quan un bla tentacle d'un d'aquells objectes còsmics (menes d'ictèrics ectoplasmes amb el mal gènit dels crancs) suara davallats d'enlloc, amb un bla tentacle, cromàticament força esbojarrat, com dic, no em vol també entrar pel forat de baix!

Li adreç un blasme fatu i me li remoc ben lluny, tret que son tentacle, de qui les idees patològiques no em foten gens de gràcia, es veu que es pot allargar indefinidament; per molt que me n'allunyi, de toquejar-m'hi prou tracta, i sovint àdhc reïx de fer-ho i tot, tot i que de moment només lleugerament, car encar dec ésser prou llambresc per esmunyir-me-li. Tot i que és cansat, això de tant haver de remenar el cul per a evitar el roent contacte.

M'he ficat a escalar algunes de les innombrables torres de babel d'escombraries, de rebuigs i de ferralla, és a dir, d'horrorosa merda, que és tot allò que la nostra societat sap produir, mes ell, el bla tentacle de l'ictèric boirós objecte, prenent-me per ídola icònica, no pas que desisteixi gens; sembla que de poder tocar'm, és tot allò que vol; un desig ben estrany, semblant als dels mestres, bòfies, jutges i

capellans, tots tothora alhora delerosos de penetració anal, com cada infant violat prou coneix.

Arraconat entre extremadament pol·luents desferres fetes de rovell i verí, escarransit fins a la singularitat, ja no puc pas escapolir'm de mi mateix, a tall d'esperit o ànima. Només puc anar acceptant, a manera d'embut que xucla, que tots els tentacles blans de l'univers no vagin triant, a pleret, a llur albir, de penetrar-m'hi, cos abusat fins a l'engreix excessiu, i doncs esclatadament reversible, com tants d'altres embogits cossos celestes existents.

Mentrestant, cantéssim mentalment peans d'homenatge i reverència als superpoders dels superherois dels massa tous (per a ésser observats) objectes còmics, vull dir, còsmics.

Algú trobarà mai el meu qüern de notes, ara que aviat hauré desaparegut, abissal forat negre enllà? Hi llegiran mos somnis patognòmics o prodròmics que prou se m'ensumaven la malaltia que el cos ja no em covava? La malaltia de la invasió dels braços tous, que em van arrodonint i empetitint òrgans i entranyes?

«*Seràs envaït, company, per grossos i grassos circells que et brollen a... i et davallen de... ton profusament fecund cervell.*»

No hi ha perill. «*Non legor, non legar*» (ni em llegeixen, ni em llegiran), n'estic segur. Sobretot si m'ho publicaven amb el meu retrat afegit. Mon ver retrat, amb el meu posat (ara definitivament esborrat) de sempre (mentre era al molt reduït — comparat als altres — món dels vius). Massa bleda. Fotent el paper del conformat badoc com ara el sempre desconcertat peixet atrapat al bec del bernat pescaire, per exemple.

Potser si el veia sencer, el suposat monstre, si el veia urta a urta, d'up a up, veuria tot plegat que es tracta, efectivament, d'un ésser vegetaria, vull dir, vegetal, i que el bla tentacle seu és en realitat un altre gras circell, i el personatge mateix, tot dit i fet, doncs, res d'altre que qualque desdentegada repel·lent relíquia d'unes quantes de races pretèrites, a la llarga totes barrejades, ni figa ni raïm, ni carn ni peix, ni cuca ni moixó, sinó qui sap si les sis (i més) coses ensems.

Car el ball dels ben coreografiats ions no cessa pas mai, i els àtoms i les cèl·lules, quin tragí, quin tràngol, quin tropell, i les vides hi són pertot d'allò més mal·leables i multiformes; tantes de guerres inútils, tantes de vastes mutilacions consentides en múltiples ètniques neteges, i tants d'empelts en acabat de tantes d'escolades èpoques iròniques, i els resultats, al capdavall, onades incansables de vicis i conxorxes, i d'estranyes revifalles, amb sòrdides trepes ací i allà de monstres trepitjant, amb crosses escapçades, o resignats i immersos en absurdes comeses, o havent abjurada tota ulterior bel·ligerància, gruant felicitats de trucalembut, esbombades i 'propaganditzades' per molt ximples populars cantarelles, esdevingudes dogmes durant catastròfics períodes de transició vers més desastres i més eres si fa no fot tan infernals, tret que sovint totalment contràries pel que fa a la situació contingent de les condicions ambientals, a les quals prou cal també adaptar's, si hom vol sobreviure, ni que fos doncs horriblement transformat de cap a cua, i de dalt a baix, d'on per molt horrorosa pinta que no fotis, sempre seràs prou bell si (i quan) les regles de la beutat van per força evolucionant respectivament...

Car tot allò lleig esdevé bell (i viceversa) quan allò lleig s'imposava per espaordidora majoria. Quan tots som lleigs, tots som bells. Quan tots som vells, tots som joves. Quan tots som morts, tots som vius. Quan...

O qui sap. Potser no.

En tot cas, de quines altres efímeres esfèrules no arriben, els nous invasors dels braços tous? Tant se val. L'univers és tan carrinclonament repetitiu! Hom s'hi fastigueja. Cruel i indiferent. Dissenyat per cap botxí d'escorxador. Bovinament, mantes d'esfèrules roden al voltant dels estels encar vius — tots els altres (els estels morents i els estels morts) havent-se cruspides senceres (i de viu en viu, com qui diu) (o pus tost totalment rostides) les (esfèrules) llurs...

I tu? Anodí albardà, per què cony em solles així? Maleïda vermina, on em vas, amb ta perversa fal·lera? Me li empedreeixc, i tot assaig d'intromissió seu esdevé vergonyós i fallit intent. Se'm perd anant a

les palpentes, i potser, oblic, em vol pujar al coll per a escanyar'm. Trobarà, però, que mon coll és el de cap estàtua de bronze...

I aleshores ha canviat de tàctica, ha esdevingut hiperbòlicament falaguer, m'adreça, amb el toc encar més endolcit, muts ditirambes a raig. I quin cas en faig...? Cap. Al contrari, si no temés que, encetat, son suc no fos altament càustic, allí mateix l'esguerrava, l'amputava, amb ma mà de bronze.

Només em cal pensar-hi (car veig que em deu llegir els pensaments, com adés m'havia llegit els somnis), i ja comprov que se m'esllangueix, se'm destrempa, com ara retut, com ara descolorit sinople que davallés de dreta a esquerra (o al contrari, per al seu món capgirat).

Mai no m'he entès amb cap dels personatges que el cel no m'ha traïdorencament tramesos. Haig de creure fermament a hores d'ara que tot el firmament n'és ple, d'éssers trencats, amorfs, incomplets, monstruosos, mal-cosits, freturosos de contacte, mes amb qui...?

Mes amb qui, eh? No fotéssim, vós! Àdhuc amb mi...?

Àdhuc amb mi! Un altre ésser imperfecte qui grua només a desaparèixer (suaument, això també, per la rampa llisquent de son son somiós) d'una puta vegada? Doncs sí que aneu nàquissos, nois! Sí que aneu mancats! Pse.

)...(

(*Escunç que s'escunçà en avinentesa de la nostra darrera penjada de clemàstecs*.)

Els celebrants havíem penjats els nous clemàstecs i fèiem bullir a la impecable cassola nova de trinca (de cul doncs no pas gens ennegrit ni mascarat encar), penjada al croc adient, aigua de la font de jovença per a fer-nos-en un bon brou, i els evanescents cavalls de la tempesta havien callats, i férem quelcom més vell que no el cagar en finestra.

Oíem, davallant pel fumeral, incessants cacofònics esgarips d'aufranys amollant inversemblants enfilalls de veritats diverses, i perquè la propaganda propagada pels altaveus mentiders dels polítics fos esborrada, ens fotérem, cismàtics, a cantar a freixures descordades.

Entonàrem: «*Qui no pot cagar sa, més val que es mori*.»

I: «*Companys, companys, lo món no és gens mal fet! Si les dones han lo tall, els prohoms lo ganivet!*»

O: «*Trempant com un ruc, us desarrug els plecs dels conys, i de les semiesfèriques natges us em remoc el mal cuc*.»

I als environs de mitja nit, les llavors de l'orgia germinaven. I les hores s'escolaren i la vegetació esdevingué frondosa. Tothom cardava amb tothom.

S'havia girat un vent i la sorra sorruda engir de l'illa entrava amb succés per cada esquerda. Estossegàvem.

A poc a poc, cada pedra secularment fita, tanmateix gastada pels granets sollevats, es bellugava, i àdhuc la casa mateixa trontollava estranyament.

Monàstic i impertinent, havia estat l'únic de no haver participat en la promíscua brutícia. Massa net i primmirat.

Esporuguits, abans la matinada, els quídams més murris i lascius, els pupils dels invasors més pigres, desvagats, bugres, àvols i celerats, havien fugits amb el boirós transbordador.

Només hi romaníem una multitud de dones massa mandroses, i

servidor, el senyor de la casa.

Eu i la dona som dona i home complementaris, lluna i Sol. Quan un de naltres llueix, l'altre es fa fonedís. És així com ens entenem perfectament.

La dona se l'havia cardada aquella nit un regiment, i no hi veia de cap ull. Era truja massa tipa, rabejant-se endormiscadament a la seua soll particular.

Avui em tocava doncs segurament de lluir.

Les dones, eixarrancades, llurs conys roents i remintolant de mocs, roncaven i petaven.

Davant tants de conys oferts, sol mascle present, hom se la pelava afeccionadament, i no anava pas més lluny.

Pel fet inqüestionable que sempre, del segon on em nasqueren fins al segon on l'espitxí, molt delerós, no havia volgut foradar tots els conys de l'univers, que, és clar, al capdavall no n'he foradat mai cap.

Evident massa feina, vós. Impossibilitat de la realització de la comesa. Prova, una vegada més, que la totalitat de la creació ha estada una gran inútil cagada. Ningú (cap sapastre) ho podia haver fotut pitjor.

De tota manera, tant se val. Hauria estat mal bargany, haver volgut emprendre el treball. De fet, hauria estat de totes totes segurament el pitjor bargany mai emprès, per cap èpic heroi ni ningú, a cap exemple, faula, paràbola ni romanç qualsevol.

D'una i bona no em lliurava, vós, havent adoptada la part del seny, ço és, l'abstinència i prou. Us m'imagineu altrament cardant-me incessantment aitals innombrables bertrolades, voludes, embalums, unions, munions? Conys a curull, a caramull, a revendre'n i a regalar'n. On aniríem a parar? Per quines trilles úniques no us duc (a quin infern pitjor que no tots els altres empescats pels imbècils religiosos de tots els eons), tots vosaltres, els infants qui em seguiríeu, fascinats per més impossibles super-existents heroïcitats!

Com em coleu i adoreu tots plegats, pobrissons! Hi soc el xic! En Llorenç Verriny i Gatxull, de qui l'emblema a l'escut (que mostra, enfangat, un porc geniüt amb una cua dreta obscena com un ceptre) prou ho diu tot, «*Embogit pel verriny, es rabeja al gatxull!*»

La dona, n'Orenbiaix Urçol, de qui l'emblema és, com el de na Minerva, el mussol, es començava a eixorivir. Érem gairebé (o ben bé) a l'endemà.

Sentírem trucar a la porta i l'espiell ens deia que era n'Epa Minondes, guerrer qui fou per a la revolució i la independència 'qatelanes', i vaig córrer a fer sortir a puntades, per la porta de la cuina, les dones qui encar s'arrossegaven per casa.

Ens volíem mínimament presentables. Tant la dona com servidor, vestits amb barnús tot de groc, com en František (Kupka), o com en Gatzulls mateix, de qui els ulls de gat ens veu tots palpablement d'ictiosaures nòmades, amb pal·lor d'hemofílics molt romàntics, col·lapsem la porta només a pams, com si ens mancava, mal aixecats, a deshora, tota puixança, i n'Epa, fotent apa, la badava, com un cafre, de bat a bat.

«Me n'esborron! En vinc absolutament morfós! Quin mal exemple de 'qatelans' excèntrics, improbables! Quines galtes! Quina vergonya! I tant, hom se n'avergonyeix sense reticència! Se n'abalteix, n'esdevé buit i tot nuat. El gruix de la seua ànima se'l veu marat i xurimangat! El desori se li estergeix al vult, com s'estergiria al del més empedreït! Vejats quina inversió del miracle! M'han dit que la disbauxa d'anit no la gosaven metre en actiu ni els més inferiors dels gastròpodes!»

«Re, Epa, home! Enganyifes, fal·làcies, falòrnies, cretinismes dels envejosos. Blasmes caòtics en altaveus dels bel·licosos més tous! Prou els coneixes! Et volen heroi i xerren molt i es fan els valents, però no es mouen mai de casa, a la voreta del foc, espigolant-se macabrament la ceba. Sigues afable, i no facis el pecat imperdonable d'encoratjar els intrigants, opacs, prepòsters, i asimptòtics perpetus. Et faran anar de corcoll, i tu a nosaltres de retop, capdetrons. No ens cantis les absoltes ans de l'hora; per què no te'ns prens una

absenta per comptes? Noia, porta-li l'absenta! El pobre Epa li han injectat un vesper per l'orella, i son cervell garbella tenebres. El fems de l'emaciada plebs, tantes de llurs infaustes i el·líptiques banalitats, son adés preciós ritme somàtic ens li menava a mal port, i ara tot l'hi són sons i tons defectuosos, i tota mesura, o se li deleix o se li esgarria, com quan a cap ouataire molt meticulós, els cínics del carrer, els portadors de males noves, amb irrellevants guspires de contalles, el duen a descomptar's, i sucumbeix i tot a l'al·lucinació, i no hi veu ni ous ni pollets, ans peixos sirgant en bassa tèrbola, i s'hi ofega. Ix del femer, n'Epa, i assaja de remetre't als llivells ordinaris de la teua salvatge recalcitrant agudesa. Que la teua esmolada vocació de guerrer impertèrrit no pericliti, o ja podem fer l'encet molt enutjós de l'ultratjós condol abans l'abís definitivament no se'ns obri. Tots els albardans de la ceba, fins ara tan argent-vius ni eixeridets, despesos, caiem en solitud, i febles, abolits i aclofats, se'ns enduen al mai pus les glauques immenses distàncies de l'últim vertigen. No voldràs pas això per al teu poble! Anit només ballàvem, commemoratius, mes prou mecànics ni austers, al batec compendiós del guitarrista egipcià qui esmeperdudament i tremolenca reblava els encants de l'eixivernada que ens emmagreix degudament i sense recança, per a en acabat així recomençar la saó aromàtica amb els plecs ben desarrugats i l'enteniment tot desvetllat. *Vis medicatrix naturae* (la força medicinal de la natura) ens remet al microcosmos fraternal i ordeix inesborrables sortides de laberint en forma d'adorades dèries i mabulls, i de cims a culminar, i ens encoratja, amb tot, a refer'ns, nàufrags, amb els mateixos palets orfes i maltractats trobats a lloc. Som 'ròbinsons' qui reconstruïm amb delit un món adés adulterat. Les noses i els mormols als ventricles de l'esfera els endrecem amb encert havent ben dormit. Què dius que en creus?»

A tots els herois (llur grau de comprensibilitat molt reduït), massa de xerrameca i de raons els destarota. En Minondes, com ara ullprès pels sords udols de les cantàrides virulentes qui bastien, més altes encar, les perifèriques torres de la seua irritabilitat, albirares, si te'n recordes, que començà com ara a acaçar mosques, tot i que no semblava pas haver-ne cap a l'abast.

No arranjà gens la situació que aleshores el cony de l'Orenbiaix triés d'ejectar, d'ejacular, pudents flamarades de sofre.

L’heroi, es veu que només li calia allò. Esglaiat, cercà la porta i l’arrencà d’una estrebada. «*Quins mals ‘qatelans’!*»

Foté el camp cagant molt agres llets. Malament rai. Segur que àdhuc corria a denunciar’ns a la lliga de santa Carrinclona per a la preservació eternal del bon mot. Només ens mancaria que també aquelles plepes ens fotessin al ban!

Reclosos com fòssils, la beutat i jo, qui dels nostres contemporanis ens afavorirà jamai pus amb son alè de prop? A l’uníson tots plegats, resoluts, nosaltres, qui adés acaronàvem les carenes, ens empenyen vers la davallada, escamots de purrialla, qui amb la crueltat de la verinosa carn, escarneixen arreu i a l’engròs la brodada bondat de les nostres il·lustrades idees.

Ressentits, ens estavellen vers els monumentals carreus ni quers ni pedrissos dels murs forans, i en rebem, de llenya que ens etziben, i el recorregut que ens manca per a l’abís, malucs estellats, el fem amb crosses i mal enguixats.

De dalt els merlets, amb no gens d’afecció filial, expandeixen llur menyspreu els mateixos metges dels miracles gratuïts, bo i negant-nos en llurs infectes parabòlics pixats.

Pels viaranys exòtics de l’aparell espatllat de la bombolla, ens enfonsàvem sense rumb a l’espesseïment esparverat del poti-poti descregut de les sòbries minúcies, com escarabats sense més neguits, encasellats a esplaiar’ns-e de menja-sopes de bon cor, qui, un cop tips, s’esclafeixen, heroics bastaixos onírics esparracats, qui us portaran en el futur, avençant amb carrosses entre els oms ressuscitats, les fraudulentes falòrnies dels esquers nadalencs.

Encar prou podreu, malparits! Poc us ho mereixíeu! Ca? Ca…?

)…(

(*Apòleg del degenerat Tuka Saps*.)

«—Pobre ninot, de què et servia tant de llegir...? Tot allò après, en un instant desaprès.»

El filmàvem abans no s'acabés de morir a l'hospital i la seua vanitat no l'abandonava pas — per a demostrar'ns que encar hi era tot, ens recitava sencer (i en el grec de llavors?) el cant èpic antic de la batracomiomàquia — i hi afegia i tot el seu comentari si fa no fa ètic final.

El ratolí Menja-miquetes arrupit a la voreta xarrupa a la bassa, i la granota Galtes-bufades, reina de les pregoneses aquàtiques d'aquella bassa, es vanta del seu reialme. Convida en Menja-miquetes a fer-hi un volt; li diu, «—Puja'm a cavall. Veuràs tu si no caus de cul d'admiració».

«—Davallarem a la capital, i serà per a tu millor que si no pugessis a l'empiri, on els fills de Satanàs sols els qui manem.»

De sobte, malament rai. Un drac de les aigües, segurament una serp verinosa, els surt de trascantó, i na Galtes-bufades l'esglai! «—Mama! Mama!» fot, i s'enfonsa a tota bufada fins a baix de tot.

En Menja-miquetes no sap nedar (!) i com espeternega! Debades! S'hi nega tràgicament. S'escau que en Llepa-plats, un ratolí vagabund qui es tocava la pera ajagut a un tossal no pas lluny de la bassa observa el drama. I se'n a can Rau-pa, el pare de l'ofegat. I li parla de traïment sofert per son fill. I la guerra s'ordeix.

De sempre, tots els guerrers som guixes de mal coure, purrialla fanatitzada. Per no re, per cap foc d'encenalls ridícul, tots plegats, nassos de cera, són menats a la massacre.

Com en avinentesa de cada cíclica carxena, inquietants onades de carn davallen crònicament per les clavegueres. Una altra gran riuada de morts. I au.

Granotes i ratolins, quines atrocitats comeses hiperbòlicament d'una part i de l'altra! Bestials represàlies de cantó a cantó.

Hom troba a la temptadora fantasia avantatges on no n'hi havia, i tothom és del parer molt obtús que els riscs són mínims. Tothom va disfressat d'inexistent inviolabilitat, i les recriminacions en acabat de cada desfeta són públicament força tèbies (privadament hom s'assassina); hom alleva culpes als desvalguts, hom avia qualque renec... Minúcies. Capteniment típic. I la purrialla crèdula i creguda, com sempre. Tothom neix ruc, i els de més mai no ixen de la ruqueria. Els de menys són els rucs més malparits qui els manen.

Les granotes volen abocar els ratolins a l'estany, perquè s'hi ofeguin com s'ofegà el petit. Entre els trons i llamps de tempesta, arriben els crancs en ajut de les granotes. Amb allò les granotes guanyen la contesa. Totes les guerres són iguals. Badalls, i apa.

Féu al capdavall l'esfulla-carronyes Tuka Saps, aquell gens pudibund ni furibund artista moribund, «—A qui li cal escoltar/ Ximpleries de capellà?» I a l'hora de la mort, encar menys.»

Tots els del film hi palesàvem el nostre assentiment.

«—Així que la millor recepta per a viure que us puc oferir és que cal anar fent, i que, amb això, us n'adoneu que no hi ha plaer al món com... Escolteu-me bé. «—No hi ha plaer com el de sobreviure a sos enemics.» Aquesta és la recomanació: «—Quan tot és dit i fet, tracta de romandre ben sol, i fot-te'n ben clar i fort de tots els morts!»

«—Més que no ratolins ni granotes, a la vida, tots som aranyetes — i fem millor o pitjor la nostra sempre adotzenada teranyina. Qui plaer a la fi veient que a la teua tos enemics hi penjaven, eixuts, escurats, sense suc ni bruc, com es mereixien des que foren nats i tot.»

Omnívor reclusiu qui visqué llargs anys al seu 'fasciolòtic' autumne (ell qui es cardà durant els durs hiverns a l'establia segurament

mant de ramat) i s'atipà altrament i quotidiana d'inanitats episòdiques, estergides als fulls fonedissos de llibres rònecs i florits, sempre farcits de tantes d'idiotes nocions abstractes, únicament nuncupatives, i és clar que seguidament destinats a ésser encesos, amb una certa voluptat simfònica, entre la eixuta llenya de la llar, perquè si més no ajudessin a escalfar-lo mica, en Tuka Saps, tot i que borni, i amb l'ull diguem-ne bo que li patia tants d'adotzenats enlluernaments com d'estranyes il·luminacions, no pas que li romanguessin a la fi gaires il·lusions (tret d'una molt important, com ens havia revelat mentre el filmàvem).

Feia tant de goig l'emperadriu del bosc qui de cascú feia bategar la fava — menys la seua, massa tip, pobre Saps, qui de la finestra se us me la guaita, lleugerament embadalit, mes part darrere consirant en d'altres profundes filosòfiques suara tretes i esporgades en vasts patracols.

Si li retrèieu la goludam, fa 'això rai' bo i aixecant les espatlles, i respon, força deny, amb tota la raó: «—Tant si som abstemis com glots/ Aviat som tots plegats als clots.»

Ple de gom a gom, bo i paint, amb sinistra bufera de basarda, barrejant molt conspicus enfarfecs a uns budells per on trontolla lamentablement un trànsit excessiu, s'exerceix recargolant-se i suant greixums com si capgirés amb la pell de continu sucoses truites; un exhibicionisme de salvatjades; i llavors ranquejava caòtic, trontollant de debò, amb petjades feixugues que s'enfonsaven al vòmit.

«—Quin descans tanmateix!» Diu, flastomant espectacularment i clàssica, i que: «—Hom s'hi caga, dins l'elm de na Minerva.»

I llavors, només pensant-hi, veu na Minerva, emperadriu del bosc, com qualque prou n'enxampava, en conseqüència, dels qualssevol dels milions de malalties d'origen luètic.

N'Assalta-marmites i n'Escriu-als-formatges, com a bons profetes, sempre s'han barallats, i s'han dit de continu de fals l'un a l'altre. I tanmateix no hi ha pas profeta que no sigui fals.

«—Només cal viure fins a l'endemà, companys, i comprovar-ho.»

Amb banya de boc qui et claven al coll — així executen els criminals a Bizanci. Preliminarment, a la plaça del Bou de Constantinoble, per a enllaminir el públic bestial, abans de l'execució definitiva, molt bestialment ni prou metòdica, t'hi esguerraven. Arribaves al patíbul fet una merda esclafada.

Exigu talòs, així hi arribava ell. Féu un darrer bleix irreverent, i passà a raure, ànima càndia, ànima nàquissa, instantàniament, un de més entre els altres rabents fugitius asteroides, i més tard, al cap de no re, l'uixer de qualque paradís espuri el menava, amb sondrolls de falinfaina, cap on la tribu dels esmola-cabòries no es congriava, perquè hi continués eternament amb ses estúpides elucubracions.

Ara mateix, quan ens moríssim nosaltres, doncs, qui sap si no el finíem, el film, amb una darrera pirueta més gloriosa (espectacular) que no fotíem pas ara.

)...(

(*Vici solitari, immensament plaent*.)

Tant plaent, caus en excés.

I et pesa massa el cap. De tant de filosofar-hi.

Vici indefugible del filosofar. Massa plaer que t'ofereix, és clar. No pas ancorat ni als dols ni als sanglots, ni a les recances ni als retrets, ans bensenes a la joia eterna del discórrer sense amarres.

T'entotsoles, i vius!

I ara gairebé ni el pots servar (el cap, el cap), i qualsevol dia et caurà, i li fotràs un xut, i qui sap on anirà a fer gol.

Si l'encertes, l'endevines. Llei.

)...(

(*Dau incert en foscor inextingible*.)

Es petrifica el dau en la foscor i el diagnòstic del criptòleg és cru. Diu que re no és assolible, que cap fita no és sinó trasbals estratègic de perspectiva. Que re doncs mai no es mou — que tot s'inhibeix de moure's, altre que en fantasia. Tot i tothom roman eternament perplex com l'oceà. I que l'immòbil esclavatge durarà tantes de centúries com no dictin les malèvoles mentides d'allò que per ultratjós vici hom en diu 'el temps' — ço és, un abjecte artefacte d'incoherents inflexions claustrofòbiques i obsés a fugir en fragments si fa no fa coincidents — paràsit indígena qui es perpetua itinerant per les mateixes roderes de la intrusió agònica — convidat insignificant qui eteri emana en forma d'extàtiques onades que als ulls se'ns congrien en escumes i bromeres narcòtiques, com núvols esfondrats que esborren tot matís, i ens errem com els arqueòlegs de totes les saons qui prengueren els tombs glaçats de les aloses penjades a la graella del cel per les tombes del faraons, i les llavors o pus tost les rels dels arbres d'òlim pels irrompents fòssils dels monstres avantpassats, d'on no devíem haver tanmateix heretada la fossilització els fòssils qui esguardàvem petrificats el dau incert en la foscor que mai no s'esclarirà — de cap manera — i sobretot mai per les bestieses oferides pels ignars criptòlegs de torn.

Cert nogensmenys que de vegades hom semblava percebre qualsque abortives agitacions en el transgressiu voltor. Cert així mateix que hom fou testimoni del fet d'un paranoic fetus qui, al zenit de la seua

assenyada mania, cometé suïcidi. I allò canvià qualsque parers. No gaires. Com hom òlim veu que al cel sempre s'abstenien de volar-hi àdhuc les truges, tanmateix jo mateix (un no ningú sense cap mena d'especialització científica) viu, a nu ull, que tot era tan pràcticament inamovible com l'atractiu, intricat, microbioma. L'esbart de pica-soques qui s'esbargeix a la nafrada arbreda segueix indubtablement un programa encíclic (és a dir, perquè circuli pertot, ço és, a cada calidoscòpica zona on s'escaiguin de romandre) on els marges, mèdols o horitzons de llur acció són marcats i repetitius, inalterables. Invariablement, tot al 'tot còsmic' hi és no re, petits rampells de neutrí — i s'escau que un neutrí és alhora el seu antineutrí, i és clar llavors que tot allò percebut en ficte moviment no sigui sinó rampell que no pot durar — que és precisament allò lògic (és a dir, allò que calia esperar) a cap lloc on el temps tampoc no existeix.

Tota carn és burla. Estupefacció escènica. Intangible il·lusió. Abstracte munt de fems. Intrusa es burina a la decrepitud de l'antic petrificat esquelet qui mai no se n'havia ans plangut de mancar'n ni havia tampoc fenyut de menester'n. «*Tan bé com no érem, sebollits en la duresa impenetrable del mai pus*», enyoràvem.

Les àrees fenomenològiques del pensament són per a mi massa pedestres. No m'hi perdré pas, el meu lloc és als fons foscs i pregons de la vana inútil existència. Me'n fot del moment. Només m'interessa l'infinit, l'eternal. El silenci total d'empertostemps. Em deien, «*No tothom som prou sortosos de tindre el luxe de viure a un pou sense entrada ni sortida, immune a tot setge ni invasió*». I els recordava, pobrissons, il·lusos, lliurats a l'escalf de la humilitat solidària, lluny de les hordes, rabejant-se en pau i amistat...

I els rememor en acabat com tot se'ls n'anava en doina, tot damunt davall, trencat sobtadament per l'accelerat descens dels gossos maleïts qui reganyaven i bavejaven ràbia i, darrere, per aquells malignes assassins qui els ensenyaven d'ésser assassins com ells.

I aquest era el risc de viure a la decebedora superfície, on sempre semblava que s'hi esdevingués re. Quan és clar que mai re no pot esdevenir-se enlloc.

Quantes de vegades m’ho hauré de mastegar? És com si fos un pecat que duc encastat al sostre de la clepsa en ço de remordiment. Quan de debò cap recança al món no em neguiteja. Visc al lleny del lleure perpetual — un lleny embarrancat al fang fossilitzat d’un present inexpugnablement solidificat.

Davalla el dau en la foscor i no reïx mai a davallar del tot.

M’hauria fet gràcia de veure’n els clotets?

No crec pas. Qui sap. No gaire.

Quin remei. Tant si el veia com si no, qui vol haver mai resolt re?

Fora de boig.

)...(

(*Cigne elegíac*.)

Car a tot i a tothom els faig fàstic, és a dir, els desvetll evidentment, forta o lleu, una indubtable repulsió, per força tot i tothom m’ha de disgustar, de repel·lir — o sia, ho (o els) haig de trobar, en major o menor grau, repel·lent(s).

El cel se m’ompl (i ningú altre no sembla adonar-se’n) de estupefaents raritats atmosfèriques i d’horroroses singularitats còsmiques.

Ei, i les dones, quines nàusees no els provoc! I la gent pàmfila en general, quina malvolença sempre, vós!

Quina malfiança! Per això que em malfiï de tothom.

Ah, i els gossos, com se'm llençarien damunt i com em fotrien a peces. Se'ls veu la malignitat als ulls assassins, i com reganyen i estreben els cobles! I els qui els menen (homes, dones, infants, tant se val) (i sobretot bòfies, buròcrates i ferroviaris), si no els mostrés discretament, ran del sec de la butxaca, una part de la pistola que hi duc quan me'n vaig a passejar, sé que prou els deseixirien perquè em fotessin malbé completament.

Ara que els faci fàstic, rai. Pitjor fora que els fotés pena, com me'n foten ells, repugnants exhibidors de bestiotes obscenes, i obscenament assassines. *Ecs!*

M'he disfressat d'exemplar excrement higiènic, i mon camuflatge hi ha gent pallussa que, segons llur testimoni, el trobaven 'agre'. Com si l'haguessin tastat. O potser n'han tastades tantes, de palterades, que ja porten el gust al cul. Mimètics animals, amics i propietaris de gossos, sempre han trobat naturalment normal de menjar merda.

De mon camuflatge, com un beneit, me n'empescava mantes de versions. De vegades els aparec com a hipotètic necròfil amb disfressa d'excrement vulcanitzat, armat simbòlicament amb crosses, ceptres, mangales, i d'altres molt ridículs, és a dir, cerimonials, fàl·lics objectes.

Com botxes al bolig, simfònics se m'atansaven mos amics, els espurnejants voltors, i com s'atipaven llavors dels gossos assassins que, havent volgut fotre mossada al meu excrement, enverinat amb química anti-gos, mantinent queien erts!

«Desatanseu-vos-ens!» cridaven, desconsoladíssims, els carrinclons propietaris menja-merdes.

I, agenollats damunt els cadàvers i davant els riallers voltors, en colien i n'adoraven molt irrisòriament els esperits qui pujaven degudament al cel encar més obligatori dels cans.

«Codonys, i tant!» es convencien, «El paradís caní és per força superior, supernal en tots els conceptes. Tothom voraçment s'hi nodreix, i sense ennuegar-s'hi mai, i tot hi són soques multi-pixades i indrets d'altri ben cagats, per a ensumar-hi a cor-què-cordons-més

vols, i, no cal dir, tot hi són així mateix milions i milions de testicles de perdularis per a arrencar.

I així anar fent. Tots plegats, a trenc d'oblit, les betzoles adotzenades minúcies ixen a relluir.

Alhora, lla dalt, ran de cingle, es mor l'elegíac cigne...

I sa cançoneta fa cagar.

)...(

Maleït! Àdhuc els papers em porten tírria.

Escric de nits, quan els somnis m'inspiren. I l'endemà el paper se m'ha menjats els mots. El paper és sempre en blanc. Lletres que hi plantes, lletres que s'esvaeixen, s'evaporen, sense remei. Ja em puc plànyer.

—On són mos invents?

—Ja saps que no has escrit re!

—És clar que hi he escrit, i força! No em faràs creure que veig visions. O que soc boig.

—Futilitat del viure, noi.

—No em fotràs pas beure a galet. Sé que...

—Futilitat. No sé pas què ens pensem que fem, i no fem re.

—Tant treballar, i per no re? M'has ben fotut.

—Comencem com acabem. Acabem com comencem. En blanc. Fes-

t'hi. Fútil metamorfosi — la del 'no ésser' a l''ésser'. Fem 'tat' durant un minúscul sorollós fragment dins el silenci autèntic de l'efímerament foradada eternitat, i què n'hem tret?

—N'hem tret que hem fet tat.

—Que hem fet tat, i ens hem introduït al taüt — o al contrari, hem tret el nas del taüt, i hem fet tat.

—De quin taüt parlem? El taüt és l'instrument tant del cirurgià com del pianista.

—La terra és el taüt. Allí on et colguen.

—Vols dir? Som tots zombis del no re.

—Ho veus? Les idees sempre ens venen coreografiades. D'això serveix cogitar. Per a veure-les sortir harmònicament ballant...

—Ara! I per això ens 'cals' tant, paper...! Desagraït! No t'adobaràs, no et corregiràs, mai?

—Res a corregir.

—És als matins on la inspiració de la nit cal posar-la en net, i tu què em dius? Ni bèstia què fots ací. Potser ens entendre'm i et reformaràs i...

—Per a tu, capsigrany? Només ens caldria aquesta. No em 'faços' riure!

—Repel·leixc tothom — les dones, els gossos, la canalla... I ara els papers i tot... Quin paperot de fotre al món!

—Coratge, noi, coratge. Coratge per a una cosa o altra...

—Si m'ho especifiquessis...

—Per a viure...?

—Aquesta no; una altra.

—Guaita't el fris.

—El fris? Quin fris? Som a sant Boi?

—El fris… Amb una processó fúnebre — el funeral d'algú o altre.

—Qui?

—Qui sap. Cap importància. A l'atenuada claror del llostre melangiós, un altre garbuix estantís, fàcilment falsificable, no gens genuí. Errabundes contribucions dels artesans. Aberracions artístiques. Hores malmeses, malaguanyades. Dilapidacions, vestigis. Mentre tots plegats rebem part dedins les amoroses carícies dels fagòcits.

—La teua anorreadora indiferència inclou el meu inútil conreu de les lletres, segurament, bensenes.

—Tota 'art', banal objecte, una andròmina com una altra; només els mitges-merdes, els presumptuosos, pretensiosos, esnobs, raspallats per (i al respatller de) qualsque fraudulents teòrics de la falòrnia, fan veure que ho aprecien — i ho aprecien precisament perquè qualcun albardà els hi ha ficat un preu de boig. Un preu inabordable per al qui de debò porta ulls al visatge. I aquest és tot el secret. Com més car, més meravellós no deu ésser. Carallots! Damnatge, escolta'm. Els sòrdids desgraciats del cul mal torcat, qui tanmateix es creuen meravelloses deesses immensament privilegiades, fenyen venerar, a tall de seduïts sentimentals saprobis, els sinistres patibularis autòctons qui els aprofitats marxants d'art fan passar de secretament honorats genis, vagament incendiaris, quotidianament, a llur anòmal ambient, intrèpidament salaços i porcs, els quals nogensmenys fora terriblement indiscret i no gens terapèutic de no pas adherir apassionadament tot d'una, d'espetec, fent un vaitot, i alhora relegant a la carrinclona obsolescència, els tan sòpits 'mestres' d'antanyasses. En fi… I tos escrits, pitjor.

—Ho pintes ample, i tal com raja… Vols dir que no ex…?

—Ai favot, favor que et faig.

—Amb això què vols que et digui? Gràcies?

—Només la prístina blancor de l'"*en blanc*' és única — és l'art irreproduïble, sempre en estat pur — la virtut rau en la traça — el resultat és la veritat. En la total blancor original no hi ha enganyifa — i, com qui no ho vol, coincideix enterament amb la total negror — que és la perfecció.

—Qui s'ho empassi que bon profit li faci.

—No valen re. Molta de dedicació, molta de prolificitat, mes flatulenta, la cosa, plena de llufes, ventosa.

—Doncs guaita què et dic. Que només l'home amb manies pot ésser fecund. Un hom sense manies és orfe d'obres. Se'n diu dedicació. Per molt que m'ho esborris tot, continuaré guixant, tros d'ase! La mania és la semença, l'art que en surt el fruit — sempre bo per a qui el pareix. I la resta és guaret.

—Qui et diu que no? Et sulfures sense cap raó.

—I amb això, ja hi som. És com si hem arribat a terme. I precisament a l'hora dels intergalàctics desglaços. On totes les galàxies se'ns desglaçaven — àdhuc les roents, les fetes de focs, les infernals. Què espantadets! Car què era allò? L'univers se'ns enfadeeix ràpidament! Aviat no serà sinó una plana plana, un pla pla, un paper en blanc!

—Hà, bona. Com tu, sempre he cregut que la millor, més intel·ligent, agressivitat és la de la passivitat.

—Cert. D'aquesta manera... Sempre he lluitat triomfalment contra la realitat i la societat — els meus pitjors enemics.

—I com t'ho han pagat?

—Ja ho veus. Com dèiem. En blanc. Com la cuca qui es menja les banyes dels caragols, per què, per comptes d'esborrar-me els escrits,

no m’esborres les banyes que em tothom em plantifica?

—Ah, ja veig per on vas. Hi estic d’acord. Davant tot atzucac expositiu sempre val més enraonar de conys.

—Fins en això — cremat, tip, disgustat... Pertot arreu, a cada racó, quantitats excedentàries de conys. Amb un o dos potser se t’aixecava un modest deler de furgar-hi. Tants, no puc.

—No pots. Tornem-hi. «*Pàtria de les falenes/ Tots hi érem noctàmbuls...*»

—Ara me’n record! Què més...? Què més...? Com continuava...?

—(...)

—T’has tornat a tornar mut?

—(...)

—Mut... mut... Paper mut.

—D’on no en roman, no en raja...

—Hi ets...?

—Sempre. Sols que...

—Debades.

—Vet-li. Espera’t. Té: «*Un pop negre vingut d’enlloc envolta l’univers/ I d’una esgarrapada se’l cruspeix de viu en viu/*»

—Ah, gràcies. Sí, tot concorda. Ho havia escrit... I em deman... Per força... Has d’ésser doncs tu el pop negre qui tot ho oblitera, oi, no pas?

—No. Només soc un paper en blanc.

—Entesos, però darrere aqueixa disfressa o hipòcrita façana de

puresa i netedat, crec, garneu, que la saps molt llarga. Molt llarga, la saps, punyeter...

)...(

L'espiava per un foradet. I en descobria l'essència. El típic tarannà dictatorial del trampós acabalat.

L'encantador narcisista no es veu pas gens lleig (i ho és, collons, ho és, i molt!), ans, força estarrufat, s'emmiralla docte i carismàtic com un bunyol groller, o com la llufa d'un erudit, qui, escanyat, guanya en pòstum prestigi. Constret per la cacofònica higiene, molt hipocondríac, ha demanat barroerament al seu exclusiu metge de capçalera la seua aquiescència buròcrata, és a dir, que l'aprovi en tots els actes i aspectes de la seua fastigosa personalitat, ço que el pagat fot, aboleix tots els mals símptomes amb un cop de ploma, i el diagnòstic és sempre formidable.

I el pagat d'ell mateix, narcisista imaginàriament encantador, i amb una salut de ferro, és clar que, davant el mirall, continua fins a la fi feliç en la delusió.

Benaurat ell, pobrissó.

Ara que, com dic, qui se'l cregui, que s'hi complagui.

)...(

—Ep, noi, nosaltres rai! Som els ungits, els elets, els triats! No en parléssim pus; només caldria! Posseïm la fe! La fe que som uns imbècils totals, i ens sentim doncs com ara meravellosos suros qui suren tothora enjogassats.

Ens hem dit, «*Endarrereix fins al mai pus el dol i el plor, i fes tat al cretinitzador dogmatisme!*»

I és clar que la felicitat d'ençà d'aleshores ens rosega l'ànima beneita com si el miraculós rosegador qui ens la rosegués fos un rat angèlic qui alhora ens rejoveneix i ens torna prístins i babilònics, en un pre-tast, o tastet, del mateix paradís que ens espera amb candeletes — preludi d'una eternitat despesa benauradament a la xamberga.

Collons sinó doncs, tu! Prou podem, prou podem! Qui en donaria pus!

)...(

(*Avesat a les raritats atmosfèriques, les singularitats còsmiques*.)

Així, en acabat, trobava que aquesta era la història de l'univers, tal com l'aprenguí observant el cel.

El millor dels uranògrafs, n'escatia la crònica completa, escrita, com dic, directament al cel mateix.

Tot era de debò una senyora serp amb un cap a cada cua.

A bec i bec de la llargària hi duia tot un senyor cap i prou, un cap amb cara i ulls, com qui digués.

No parlem pas avui del senyor Uròbor, aquell pobre serpent molt

carallot qui es mossegava perennement la cua. De què serveix un ximple així? Això no explica re.

Parlem de la senyora Amfisbena, que és com em va dir que es deia.

No hi havia, en aquella serp, cap cua de veritat, car els dos caps eren si fa no fa de mida idèntica, i qui anava a decidir, sense ésser-ne testimoni, per quina de les dues boques no cagava?

No pas que les serps caguin per la cua, és clar. Però com explicaries la història de l'univers si se't cagués a mig fer la feina — la feina de fer d'univers fins que se li acabés la corda serpentina pel cantó oposat al cantó on fou nat. Eh?

Tot morim pel cantó oposat al cantó on nasquérem.

Transitada la nostra llargària pròpia, s'ha acabat — emergim al mateix lloc del qual no sortírem per a entrar a l'existència. L'univers no ha d'ésser pas diferent.

De moment, no em sent existent sinó a l'instant inexistent — precisament, et sents existent a l'instant que no existeix, és a dir, vius en bombolla ja esclatada.

I ara...?

Ara, a trenc de mort, sub specie mortis, nogensmenys energètics, si encar ens roman corda, els ergastres ens hi esmerçàvem de valent, a emetre, i a metre en clar, els nostres darrers parergs (i paralipòmens) totalment inexpurgats.

Em dic llavors, en orrupte, tot de sobte, «—*Per què vius tanmateix enganyat? De què et serveix tant de despendre la massa re-usada energia d'un univers moribund?*

Em responc, força morfós, —*Com vols que visqui? No ho puc pas fer altrament. No hi puc pas fer altre. No. No.*

I tot ha romàs ben aclarit.

)…(

(*Impenitents taral·lirots*.)

(Portava a casa, amb una certa cura, l'urna amb les cendres de la nostra mare, tret que em vingueren unes ganes folles de pixar, i a un raconet de l'autobús, em vaig badar la gavardina, em vaig descordar discretament la bragueta, em vaig treure la tita, i, sense fer cap soroll suspecte, m'hi vaig pixar. Quin descans, vaig dir; gràcies, mama.

Arribat a casa, mon frare, l'impenitent Impel·li, volgué ficar l'urna al faldar de la llar. Se n'adonà, però, que les cendres eren totes atapeïdes, de molles que venien.)

—Això put a pixats. Què t'han donat? Ja saps que algú ha barrejats pixats amb les cendres de la mare? Quina immodèstia, vull dir, quina irreverència! Quina… quina…

—Són els meus, perdona, m'estava pixant.

—Has set tu, doncs?

—Tot roman dins la família, així que això rai.

—Ets un taral·lirot.

—No podia més, què volies que fes? No soc cap gos, per a pixar'm al primer indret que em passi pels ous.

—Un pobre taral·lirot; sempre ho has estat.

—On volies que pixés? Era a l’autobús. Soc un home net i polit. Ho he fet ben amagadet i dissimulat; ningú no m’ha guipat.

—Que no hi tenien pixadors, al crematori?

—El crematori és l’infern. Saps què hi cremen? Hi has anat mai? Cadàvers! Cadàvers, tu, cadàvers! Volia fotre el camp d’allí com més aviat millor. Malparits de merda!

—No saps què deia el Freud?

—El Freud? Què deia, aquell carallot llenguallarg?

—Que els mongols prohibeixen amb totes les de la llei pixar’s a les cendres!

—Què cony saben els mongols?

—Car qui és pixa a les cendres és com si es pixés a les rels que ens arrelen a la terra i n’apagués la força viva. Car la ressuscitació de les rels és el misteri de la continuació de la vida, i doncs del poble, de la cultura, d’allò que som...

—Collonades arcaiques.

—I afegeix que la prohibició de pixar-s’hi és un mètode de controlar les tendències marietes dels guerrers, qui quan veuen un foc, el primer que foten és treure’s la mànega i cardar-se’l amb la pixarada.

—Doncs ací deu endevinar-la, fraret, car d’això en som, vull dir, som frares, de viure apagant-nos el foc mútuament on més cou ni pruu ni crema.

—Ja pots riure, ja, taral·lirot. Irresponsable. A part que, amb això, desgraciat, ja ho veus, has compromesa així mateix la ressuscitació de la mare.

—Gràcies a déu, en aquesta casa, sempre hem estats ateus, tu.

—No obsta. I la memòria? I la manca de respecte? I…

—Bestieses, prou ho saps. Saps què et dic? Lleixa’t d’ostietes. Les cendres, amb l’urna tan decorativa que has posada com el bon marieta qui ets al faldar perquè hi faci bonic, prou s’eixugaran, això rai. Apa, som-hi. Què has fet per a dinar, mentrestant? I la canalla, ja han tornats a estudi?

—Tot en ordre, pocapena. I demà ja els ensenyaré que això de pixar’s als autobusos no es fa. No, no. Que només un homenot pitof o un boig o un pòtol de la més ínfima espècia gosaria fer-ho.

—O més simplement, un taral·lirot.

—Fot-te’n, sobre. No t’adobaràs mai.

—Per això m’estimes tant.

—Ximplet.

—Ja te me’n rescabalaràs, ja ho trobarem.

—I tant, i tant.

(Mon frare, l’impenitent Impel·li, és un company del cor. Sempre ens disputem com els dos enamoradets qui som.)

)…(

(*Proses xineses*.)

Els xinesos som així — pràctics.

Dic, si mai n'haig fretura, a cascuna de les senyoretes del barri, «—*Ensenya'm el cony. Abans de llogar-te'l, prou em cal saber què llog. Car prou això de llogar'l és com ara si el compressis per a una estona»*.

)...(

(*Antigues esvaïdes despulles de palimpsest gastat*.)

Hi ha focs que encar guspiregen. Ígnies xàldigues.

L'anguniat brètol feia angúnia, tret que no romania ningú qui el pogués guipar per a patir-la. Era una angunia malaguanyada.

Volpell, pervers, degenerat, és ell qui neteja la merda i la sang que els altres jaqueixen àvolment darrere.

La polseguera deletèria de la col·lisió amb prou feines no es solidificava que, entre els parracs, els ponts abolits i les abruptes onades de fang, grinyolaven en el sarcasme les dents rovellades de l'únic escombriaire sobrevivent.

Subtil succés el seu en sentir, en l'embrionària disfòria del romanent, aprés l'enorme terrabastall, la solemne seriosa pantomima que les ruïnes no es menaven.

«*Som runa inesborrable, i els múltiples cadàvers qui hi morírem, hi romanguérem encastats, i ara hi som pedra indestructible — som com qui diu l'espoleta de la magrana de guerra que en realitat no és la terra sencera — i doncs si mai hom ens tolgués de lloc, tot esclatava, i no hi romania enlloc re*.»

Car, com tothom sap o ha de sabre, l'univers al capdavall no és un

siní palimpsest auto-condemnat a esborrar's.

)...(

(*Díscol i dislocat*.)

A afegir entre les barrabassades sofertes per mos escrits tristament publicats.

Un altre cop, víctima d'un linotipista dislèxic, que de nyaps me n'omple a bastament el text, me n'adonava en acabat que un dels mots que em trastocava era precisament aquell on jo hi havia ficat molt pulcrament '*dislocat*'.

En canvi, 'dislocat', ell me'l dislocava, i hi fotia '*discolat*' (!).

Me n'adonava doncs que, de debò, '*dislocat*' li era un mot per força '*díscol*'.

Se li dislocava naturalment, tot sol.

Pobre gamarús.

)...(

(*Natura morta. «Les nou nous i els ous nous.»*)

Els nous ous i les nou nous davant de tot. I al fons, com se'n diu

d’aquest esbart qui espigola pels rostolls? Són falciots? I oi que fa l’efecte que com si anàvem per la frau vers l’estany, hi sentíssim, repetitius, els crits del becut?

Al quadre, amb tant, com els nous i els ous, re no es belluga.

Però en sents la vibració de llur força oculta — una força, una vitalitat latent, que podria desencadenar’s a qualsevol instant.

Tot hi és viu. Mes en un discretíssim, silent, compàs d’espera.

«*Ja esclatarem en moviment vital tantost cap fantàstic observador no ens en descobreixi el secret*.»

)...(

(*Qui dia passa, any empeny*.)

Escales de finitud, esglaons davallats, ritmats per la inexorabilitat del degoteig...

«*Jorn... Nit... Jorn... Nit... Diürn... Nocturn... Diürn... Nocturn...*»

Fins que d’on en raja no s’estronqui.

«*Toc!*»

)...(

(*Fet cap a les últimes, me’ls acomiadava definitivament*.)

Agonitzava, i encar em vingué de dir, «*Molt bé, nois, som-hi; ara mateix me'n vaig; au, passeu-vos- ho bé. Personalment passaré mantinent, tantost perit, del 'bardo' directament a la metamorfosi, transformat per poc que pugui en matrona bemparida qui, com a bona burgesa, no es trobarà prou acomplerta sinó amb un bon grapat d'amants aglomerats a la seua vida; prou podrem, llavors; hom té dret, crec, a morir somiant i immers doncs en l'optimisme*».

)...(

(*Així enraonà Nohifilustra*.)

Pugí a veure el savi de la muntanya, i li portí una ampolla de vi dolç, i en acabat, una mica pet, reconegué que...

«No hi faig altre que 'dadidú'.»

«*Dadidú?*» Dubtí.

«Dar consell, dir banalitats, dur bones novelles.»

«Ah!»

«Sí, home. Perquè tothom se'n vagi content. Consells com ara '*Cal una bona clapada abans de cap decisió prou exalçada*'. Banalitats ben fàcils, del gènere: '*La font només s'estronca quan l'esperit li ho demana.*' Bones novelles de l'estil de, '*Això rai, d'ara endavant, tot anirà molt millor vist amb calma i comprensió.*'»

«Per què no me n'adreceu alguna?»

«De què?»

«De que sigui.»

«‘*Se la pelen pecs militars fitant insígnies/ Així com les dones caldes les albergínies*.’»

«Bona!»

« *Només força en acabat que de valent no copulàrem/ El pastís de noces no ens menjàrem.// Car l’esforç de la copulació/ No s’adiu gens amb la bona digestió//’*.»

«Quanta de raó, vós!»

«Saps la d’en Faustí n’Immòs, vigorós patòleg qui vilté l’abstracte i només creu en el concret? S’arribà al poblet on feien les festivitats en honor de sant Adorem i santa Orem, i hi tastà la ‘*resurrectina*’, embarassant escuma que tots els morts qui en prenguessin, es veia que upa-là, tu! Com se’ls aixecava llavors mantinent la titola!»

«La trobà bona?»

«Això li ho demanaràs a la sibil·la de les escasses desconjuntades síl·labes, la qui viu a la cova d’allà baix, antiga bòbila dels nans de les glaceres. Jo només sé que ‘*Desperta ferre!*’, li digueren sa dinàstica sang i son dinàstic fetge, i que visqué tastant-ne sempre que, trobant-se flasc i la seua dona demanant-li espasmòdica el coit, pobre plepa, se’n foté un xarrup. Mentrestant, calla, ‘*Pobres plepes qui vivíem morts!* — es planyien els morts del poblet (el tantost no havien tastat també el miracle —. *I tanmateix encar rai que (com aquell qui amb tot allò que li roman al fons del tinter, abans d’espitxar-la no revela el seu darrer més brut secret), el bocinet més vivaç d’un cos espantosament deteriorat si més no ben eixeridet no ens ressuscita!’* Qui no es consola és perquè no ho vol.»

«El poblet a què feu referència… No fora pas el nostre? Recordeu l’argument del capellà qui hi teníem?»

«Perfectament: ‘Pecats no en puc fer pas. Soc un home de déu. No et saps prou bé la doctrina, xiquet. I pensa-hi. Si mai en fes cap, de pecat, per gros que semblés, fora com si no n’hagués fet cap. Tot ho

feia segurament per a guanyar fidels per a l’exèrcit celestial. A part que instantàniament me’ls confessava i m’absolia, és clar. I els minyons a qui els donc la benedicció de muntar’ls a l'esquena, no cal dir que igualment. Només cal que en acabat em digueu, ‘*Pare, m’haig fet pujar a cavall pel sant baró, i jo que us dic, això rai, ‘ego te absolvo’, i au, apa, avant. S’ha acabada la comèdia*.”»

Enfosqueix, la neu creixent em faria el camí de retorn massa pelut, per això, catecòntic (fent allò que hom cal que faci per tal d’evitar un pitjor mal), me n’aní sobtat, com ara rabit, endut, i sense ni acomiadar’m del sinistre èfeta o areopagita qui, vestit només d’espígol, assegut al tron de pedra del seu areòpag privat, regeix els destins de tant de capdecony, i si doncs no pas silent, prou succint i tàcit, entreteixeix carallotades i beneiteries vàries, amb les quals ressuscita les vanes esperances del seu il·lús eixam, el qual irritat albardà, davant el meu intolerant èxode sospitós, vehement i prismàtic, com cap uixer sorrut i rancuniós, es tragué el revòlver de sota l’efod, en d’altres circumstàncies, on la borrasca no li esborrava la rodella (el meu cor o el meu cap?), prou m’hauria atès, tret que res, i qui gaudeix, aleshores, sumptuós i dempeus, indemne, la llibertat de les planures amb prats verds, on hi campen els estepars amb flors de cinc pètals i fruits en càpsula quinquelobulada?

No pas sotmès a cap hostilitat ni ira sanguinària de bandit mig gangrenat, ni a cap altre epifànic artífex de cap persecució si fa no fa bofiesca, cartògraf esplèndid, trepitjava, pèrfida nul·litat, bona part del globus fins, aprés manta marrada, no fer cap a mon molt acollidora cabana. Sortosament, ningú no havia reeixit a aturar’m els peus, amb l’excusa que no fos cas que encar, si hom em jaquís fer, em fes més mal, perdut en herbes i flors esdevingudes totes de sang, no sé pas si per causa de travessar cap de les ubiques guerres, o per esclat abrupte de cap òrgan al cos llampat, zigzagant (ço és fotent ziga-zagues) per atmosfèrics malsons, com el geperut nan groc qui menava el carretó oprobiós, i tothom l’omplia d’injúries i calúmnies acrobàtiques, ans passant desapercebut, invisibilitzat, per recomanació de mon seny molt assenyat.

Al capdarrer, fotis allò fotis, és com si no has fotut re. I mort, què? Pots esperar, babau, amb candeletes, que qualcú t’administri, piadós, un tast de resurrectina. No et servirà al capdavall tampoc de

re.

Tot demana calma, com recomanem tots els savis, de muntanya i de secà. Si el mos s’ho val, fletxeritza’l. El mastegues ben mastegat trenta o quaranta vegades abans no te l’empasses. No et jaquissis pas mai engalipar amb presses que no duen sinó a la pífia.

Ep, i si mai toques l’endemà, tot això que has guanyat. Prou. No hi ha més hòsties.

)...(

(*Visc mort*.)

Visc a les llunyanes golfes on els onírics rius de la nit procel·losament no regolfen.

Visc soterrat al soterrani, esquena-romput d’embeure'm tanta de fangosa aigua.

Visc com paper de paperera, i el meu paper és sempre de no fotre-hi cap paper.

Visc d’amarg titella desat en capsota, i pitjor encar, pres amunt per si s’escau ficar’m en la fútil acció de fer-hi l’idiota en l’hòrrea fantasmagoria de la realitat.

Visc de mosca de latrina d’infecta mosquea o pútrida catedral.

Visc de formiga al formiguer empedreït, insecte o migpartit, fet de pedreta i pedreta, i cap espeleòleg no em restaurarà mai de banal objecte en ruïnosa vitrina.

Visc de vesc glaçat al bosc petrificat, regalimant inert a la natja d'un grop qualsevol d'arbre perpètuament ignot.

Visc astorat, d'estàtic verm al cos inic, traspassat de fa milions d'eons.

Visc d'espantall inconspicu, fent mòdics muscleigs contra els èmuls èols contraris que m'estintolen.

Visc de presumptuós lepisma, de qui l'erudició és vasta com taqueta d'insignificant petèquia al cul del babuí.

Visc de corda trencada de violí contemptible afollat pel ritme dolorós d'una eternal absència.

Visc de virulent microbi gonorreic, de qui l'espuri esgarip eròtic al llit del gelós és tot amanit de pífies.

Visc d'ocellet enmig de l'esbart, i fins ara cap bala no ha portat el meu nom, tret que no caldrà segurament trigar-hi gaire.

Visc de viatjant per l'enlloc, vingut del mai més per a anorreadorament caure com el llamp al cap del més presumit entre cada tenebrós ardat o boldró.

Visc d'ermità inharmònic, esvellegat, absent, oldà, vanitós, qui si ragués mai enlloc rauria totjorn, inespellit, a la closca més rònega.

Visc de xanguet qui corre a recors, i incessantment i infructuós cerca amagatall.

Visc al cor d'una petxina, i l'espitx instantàniament en gola de salvatgina.

Visc de renoc qui al rec, rebec adreça al cel analectes de prec i de renec, i gens se'n xauten lla dalt les orelles sornes del fat del lent, fred, assassí, esguard.

Visc d'haveria dolçament degenerada en un món absolutament glauc, on només mos cromàtics aclucalls

em pinten un món i un horitzó més falsament habitables.

Visc d'ambiciós ignorant disfressat de molsa coalescent encastada a les portes i finestres d'un bany adjacent al cràter d'un altre salvatge, molt volàtil, volcà.

Visc d'irredimiblement irracional bàrbar als execrats costeruts budells d'on no n'extrec altre que la no gens prístina excreta on tot mon prestigi no rau.

Visc, superflu, de nosa o excrescència per a damnatge de l'aritjolat qui aritjol, paràsit nefandament parasitat, cobert de plors, deutes, blasmes...

Visc inconclús, recrement d'argument persistentment inconclòs.

Visc d'extravagantment esguerrada fornitura a un univers a la biorxa, massa excel·lentment inhospitalari.

Visc d'espermatozou qui abocat al buit va davallant fent tombarelles fins que cau al toll tuixegós de l'extinció.

Visc mort, sacrificat a l'altar de les inaccessibles (per massa faves) ficcions.

)...(

(*Meditació del coc en cap mentre va remenant la flagrant escudella que delicadament xauxina*.)

La ximpleria cerimonial de la missa, on, amb mots d'imbècil, hom, disfressat d'albardà, es beu la sang i es cruspeix la carn del sacrificat — sigui qui sigui el pobre desgraciat, tant se val — i tot només per a calmar els ignots déus molt malignes qui incessantment demanen

sang i fetge, i foc i merda, pertot arreu.

Tret que encar més poderós que els ridículs capellans, hi ha el cuiner.

Amb el nostre domini absolut sobre els objectes que cuinem — i els de més força vius encar.

I els tractem com volem.

I no en perdonem mai cap.

Tots hi passen, pel nostre adreçador.

Negra roent enveja ens deuen portar, els fútils funests faldilletes de la fatal falòrnia. Ja es faran fotre.

)...(

(*Aventura d'estiu en vila nòrdica, pobre de mi.*)

Tornava de nit fosca i prop un llum veig, a l'altre bec del carreró, que se m'atansa un munt de bagasses robustes.

Estic tan acollonit que no sé pas on ficar'm.

Àpter i inerme, disparèunic, i inencelable, com me n'escapoleixc?

Si una ja em fa por, xicotes fortes, bemparides amazones de barri baix, imagineu-vos-me'n un munt ensems!

Arrupidet, immergit en pregona melangia, m'assec a un raconet, tot esperant que passin, confiant que ni se n'adonin que hi soc.

És que, nogensmenys, llur olfacte de gosses em denunciarà, i sabran el cagadet que vaig?

Tot d’una, però, com si somiés, m’acaronen en massa. En massiva encoixinada flongesa.

Llur tendresa em colpeix amb violència. És clar, car ja em veia tot ataconat, de verdancs i nafres clafert, i jaquit per mort, fart de mastegots.

Mai del món no m’esmava pas que, com ara, em ben tractessin com em tracten!

Inhibeix-te’n, em dic, no cometis l’error letal de créixer’t mica. No facis el valent. Gica’ls que t’accedeixin per on vulguin. Acunça’t, elàstic, a tota pressió. Adapta’t esponjós.

I sobretot no provis de penetrar’ls enlloc. «*No entris en ço d’altri/ I re no t’escaurà.*» Puix bensenes que n’acabaves belleu tot ert.

Que, com sempre, ton vil volpellatge sigui ton salvament.

Ah llas la malastrugança! Tot em reïx cap per avall! Esfereïdor turriburri!

N’hi ha qui (amb quin canvi fortuït d’engranatge modal?) han tretes les ungles de les urpes.

No em feu, si us plau, encar més gros el trau. L’esvoranc de mon melic és un oasi on, amb tota seriositat, les patums de la flairosa borra ens podem posar els mitjons sense patir les crueses del defora hostil.

Intuïtives, endevinen què m’empatoll mentalment.

M’engreixen i em febreixen, enlluenteixen, el mànec — el gruix de son eix tot esquitxat de gargalls — i m’engrapen les esgarrinxades tòfones, i me les estrenyen i me les constrenyen a implorar pietat en faiçó d’intermitent, sanglotant, singlotant, lleterada — ui, vull dir, versemblantment, ‘semença efervescent’.

«Totes ens vinclem a coldre't, oh colossal, divinal, Dinasta Neptú, bellíssim escarabat gegantí.»

M'han confós per un altre dels escarabats banyuts rodant engir el fanal?

Una altra d'elles, la serp Marcel·la, amb el robí encès al front — un robí que fa llum tot al voltant, em vol lax, distens, evanescent, i per això prem encar més fort. Me'ls escanya (els ous o les nous del quadre naturalment mort que esdevinc) fins que m'obliga formalment a fer el darrer bleix i a estirar la pota d'un aneurisma o altre.

No gosaré pas, en cap instant de la turmentada maniobra, dir cap 'ui' ni 'ai'. No voldria pas encoratjar-les en llur aspra cruesa; ja en són prou prou bones. Prou en tenen les arpes trencades.

Soc, havent perdut consciència, mantinent el vailet qui cuitosament espiava el xerraire psítac Dídac assegut damunt el cap de la balena Helena, la qui duu un eixidor que brolla i raja immensament, no pas com el del petit cimbell (o lloure o enze) (o esquer o munta) dels milions de dones generoses i d'altres monges llegues qui he guipades a les revistes pornogràfiques, les quals et fan sempre, indefectiblement, caure al parany de la despecega masturbació, sobretot quan, damunt, se't pixen i caguen sobre.

Sos cabells de gingebre, adobats en llongues sessions davant el mirall amb peròxid d'hidrogen, se'm fiquen als ulls que cruents em ploren.

Tudat, cremat, obliterat, ficte i en escrús treballs, llisc pels riscs, com pellucalles qui cauen de taula, i si portessin cap gos, supòs que mon comiat es barrejava amb la sorollada de les mastegades.

Havent-me somiat l'Artús rescatat de les aigües per la dama de l'estany salabrós, no em despertaré sinó de matí, amb les puntades dels envejosos venjatius enfeinats qui creien que així m'esqueixaven la grua.

M’he aixecat anant a l’orsa, espasa de fusta qui sura al cresp estantís, fent alhora el sorn i l’orni. I fent-los, amb tot allò, creure inofensivament que tornava ebri, i que, ara encar, heroic, escorxava el gat…

)…(

(*Nit dels les màgiques regines*.)

Residu deceptiu. Potser em troben massa macat. Xancres i xacres arreu, car tothom, ubiquament, m’ofereixen ses condolences. I no sé del cert quines tràgiques atrocitats em queien recentment dret a la síndria.

Allò em duu a les boires de les cabòries. Una clepsa que es col·lapsa.

Com espectres destorbats qui de llurs bòries i feixes ruïnoses s’aixequessin ponderosos, i n’emergissin turbulents, m’he tornat a tombar interiorment a esguardar’ls de fit a fit — dubtosos elements que m’entrevingueren la nit darrera.

Fou quòndam, no ha tampoc gaire, la Marcel·la un escurçó barbut, llisquent com llimac…?

Sé que feia prou fred. Hi havia rou al raïm, rou al rusc — i se sentia molt a prop una remor de rosecs…

«*Són els voltors qui se’m mengen el fetge*,» em deia. I, «*Ah llas, collit en agràs, ans mon esplet!*»

O era el Dídac un tossut casuari al cap d’un tauró, qui el portava sovint a les fosforescents terres misterioses dels reialmes

subaquàtics...?

Gosava acompanyar'ls? No crec pas. Oi que prou me'n recordaria? Mons fantàstics, amb gombutzins blaus qui nedaven com ocells, i onírics lotus amb pistils a tall de mall que tarota que s'hi atansés batrien sonors com el batall bat les avesades durícies a la pell metàl·lica del seny al cloquer.

I tanta de refulgent peixalla enrampada interiorment, elèctrica doncs, i qui, amb cada pausat calfred que pateixen, esgarrapen segons, de tal faisó que tot a llur voltant hi va més espessament ni lenta — una perplexa penúria de prolixitat, com si et trobaves suspès als llimbs irrellevants d'un vehicle espatllat — un derelicte submergit — naufragat vora on ens aplegàvem els ens lleigs de les pregoneses, i on els ens lleigs no ens solaçàvem tan benauradament ensopits — evocant amb parsimònia episodis d'una vida vescosament rememorada — *moments recurrents que es van modificant arbitràriament*.

No ens n'oblidéssim tampoc, ara que hi som, dels gegantescs queixos extractius dels superflus torsimanys qui hi volien bensenes fer'ns de guia — (superflus, car tot ens allí, lleig o no, hi era mut) — i de qui cada hàlit és hiat, autòmats sepulcrals, de qui l'adés idiosincràtica exuberància, entre dos foscants, s'ha tornada, a tot estrebar, soliloqui rectal i prou.

No hi faran mai cap meravella, ni, si mai reeixissin d'enraonar, tota llur exposició verbal ni 'modus operandi' no fora sinó bombolleig pudent.

Amital de sodi per als sociòpates, els quals (és sabut) mai en re no són estats ni gens ni gaire jocunds.

Hom li demana que ni d'on no és, tan gentil de cos, ni ric de dimensions, i ens respon, amb ambigus signes i ganyotes, que '*Al (nostre) Palau dels Sentits, no hi ve ni a fer, ni a fer fer re*', i això no ens conhorta pas gens. Són segurament ens qui ens farien beure a galet i veure bou per bèstia grossa. Mes de què ens serviria plànyer-nos-en? Tots nostres planys — raucs de granotes a llurs orelles.

Som els casuaris que els taurons tornaven a dur a la superfície, en acabat del viatge fantàstic.

Malauradament fèiem cap al mal moment. Ens afegíem, vulguis no vulguis, als fugitius.

Que d'on fugíem? De la letal ona expansiva. Els de més dels ciutadans (carallots) enfilaven amb automòbils i d'altres vehicles per les carreteres, i és clar, tot hi eren entre ells estralls terrorífics i morts prematures, mentre eu i uns quants anàvem de dret compassadament (a poc a poc i bona lletra) per les muntanyes més feréstegues ni comagmàtiques.

Perpetu camín sense aturar'm. Endut per rars tropismes, sempre endavant. Amb la neu que m'atreu poderosament. Ostatge de la blancor, harmònic hi orbit.

La letal onada era, deien, 'micro-ònica', on tantost t'assolia, ja érets pell — t'esclataven els ulls, el crani, el fetge, la melsa, la butza, i tots els altres òrgans tancats com ara veixigues o bufetes. La pobra testa, síndria asclada. Un desastre complet i altament repugnant.

Ens n'adonàvem a poc a poc i esguardant els cossos a les cunetes, que... Qui sí féu meravelles, segant ran i a pler, d'una esgarrapada, la totalitat de les espigues humanals, era, ben endollada i mai prou sadolla, la Mort.

Com més joiosa, més galana. I ens feia part de la feina. Com menys serem, menys enemics no haurem, plens d'urc, els arronsats supervivents.

Benvinguda, anava a dir. I benvinguts falaguers bumerangs qui ens passeu ronxant a frec, i sempre, fins ara, heu tocat, com cal, l'altre — l'ultracuidat qui més sòpitament alt no es mostrava.

)...(

(*Llongues sessions amb la mòmia del mirall.*)

Qui som sinó molt lleugerament ajornada pols? Pols sempre força imminent. Pols d'on angoixadament tan sovint no ens n'engargussem?

Tant se val. Hom s'avesa (per força) a l'esfèrula que li ha tocada. Més val que s'hi avesi. Hi jaquirà l'esquelet.

I ara? Per què romandre submergit al reflex reflectit, falsos epifenòmens? Qui de qui? I ambdós tan fuls!

Em fa vindre a l'esment els dos cosins intercanviables, ambdós nebots meus, qui s'occiren recíprocament per qüestion de cony de noia.

«*Ala-fi, a la fi… A la fi, no sabia si, ala-fi, em cardava el coixí o de la noieta el pèl moixí.*»

«*Tot és femer, i al femer, cars gatsins, de cops avinenteses de llustrins.*»

Joioses se'm filtren per la finestra cançons d'escombriaires. Magnètic oasi el llur, on faig de lluny incursions d'enveja.

Jaguts a la xamberga, cascú com un sacre Diògenes, nodrits alhora per Sols i ombres, i ocasionalment, freturant calers per a millor teca, per queviures alhora oferts, o emblats a diferents sectors de la població i sobretot als delmats del matí. Els netejàvem de pertinences. Pertinents o no. Elàstics i cinyells, re lluent ni metàl·lic que poguéssim vendre, passatgers caiguts a mig camí durant les sòlites violències de les nits.

Hum. L'home però qui ens interessa ara, i qui es mou entre la inconcreta voluda on tothom va i fa com pot, ens duu una pipa a la boca, i direm que es diu Lleida.

El senyor Lleida s'adona (tot sol entre la immensa voluda qui es belluga per l'avinguda) al soliloqui rovellat on solen immiscir-se-li'n, quan es passeja, nàufrag on cada persona és niell a evitar, pensades que li semblen genials i no duen tanmateix enlloc.

Panells enormes per al seu producte. «El vostre cony ha ops de Carícies.» «'*Carícies*', la pinta que us pentina molt amorosament el cony.»

I aquella dona! Vint anys pacientment 'penelopant', bo i esperant doncs la tornada del mascle, i quin desencant — quin paperot d'espantall malalt — és d'idiota esperar fidelment re.

Amb gavardina d'heretget, recollies la copa. Era la copa del triomf i alhora, inherentment, la de l'efusió de la infusa malherba qui feixugament et creixia al pinyol del pit. Hi suraven, expectants, àvides de mossegar't el cor, les totjorn imminents destrosses de la mutilació i l'obliteració.

Atenies i donaves reva a les banalitats ambients.

Mèdols encantats et tornaven contra reu la falç incandescent. D'ira et feien esclatar el fel.

Cendrós, espectral, sargida arreu, amb costures irades de cicatrius i pedaços, la teua nafrada carcanada era una batimètrica carta de terra incògnita.

Afligit de torpor existencial, verecund noiet qui escapces amb un bastó cards, i t'imagines, és clar, en Prometeu,
et bategaven part dedins i de sotamà, mil·lenàries, i i excel·lint en la discreció, les regurgitades ximpleries que reberes en l'educació — és a dir, durant l'adoctrinament d'una societat on tot es basa en la falsedat i la hipocresia.

On són les adjacències? — repapiejares.

Si voleu dir la cagadora, és fora enmig de l'hort, — et respongueren. I hi temeres la presència dels escorpins, de les aranyes negres, dels gossos rabiosos, dels escurçons.

Hi cagares nogensmenys.

Senyor Lleida, sotmès de continu a la insofrible impertinència d'haver de continuar vivint.

Aromàtic aristòcrata, troba sublimment terapèutic saber-se que l'esplèndid prestigiós abscés al cul del món és a frec d'esclatar. Oceànic espectacle. L'escandalós febril mil·lenni toca a la fi. Sense tasques, sense haver fet mai ni brot, ni patir els brams de torturat de tots els putejats per les ubiques forces autoritàries dels uniformats malparits de pertot, hauré estat mut testimoni, sense metàfores, ans literalment i autèntica, i vera, de la destrucció absoluta de l'estructural totalitat. Esfèrula tòxica i horrorosa duta feliçment a l'extinció.

Cap apoteosi, no us cregueu. Cristall romput. Una petita convulsió. Ni fum. Au.

)...(

(*Novel·la rosa que se'n diu "La femna i la femta"*.)

El cos és una màquina de fer femta.

Aquell dia m'havia esmirlat i portava la femta al cul, i patia que els calçotets no fossin prou capaços, i que la femta no comencés d'enfangar-m'hi el seient dels pantalons ni de rajar-m'hi a lloure camals avall.

Fou llavors que em vaig trobar pel carrer amb la Pauleta.

Em va dir, «*Com puts, Manel!*»

Li vaig dir, «*És que m'haig esmirlat damunt*».

«*I tant lluny com vius! Et vols netejar a ca meua?*»

«*Home, dona, per què no? T'ho agraeixc de tot cor.*»

Fou així, estimades electes lectores, com començà el nostre molt amorós romanç...

Repengeu-vos-em a les finestres, si s'escau que cap tronada elèctrica no s'escunça per on sou, i amb ulls violats com verosos raïms, o amb ulls estesos als vent com llençols negres, semblants als que estenen les mosques, els camaleons, les aranyes, o els pops..., observéssiu, assídues, com la parella s'entén... Roentors de passió se segueixen segurament...

)...(

(*La femna de blanc*.)

Era, aquell matí, bo i muntant el meu feixuc enorme cavall totalment blanc per viarany estret.

Prop l'eixida, femna forta, alta, tota abillada de blanc, pantalons, brusa, àdhuc el llaç que li servava els cabells rossos. Vol entrar, com si vingués distretament fent-hi esport, al mateix caminet, abans el cavall i jo no n'hem eixits.

El cavall, sentint-se molestat per l'altre cos qui s'immisceix al senderó estretet, i qui evidentment no pot permetre, vanitós, primmirat, que passéssim tots plegats alhora, es revifa, rebufa. Ella, astorada, cau de costat a un arbust gebrat, un càdec, crec, que hi ha

a frec d'entrada.

«Perdoneu si us fem nosa. No sabia pas que fos el caminet que empràveu regularment en els vostre molt salutífers exercicis; hi pas avui pel primer cop, amb el cavall; ja no hi passaré més, per a no fer-vos nosa, com dic, ara que prou veig que us hi entreneu... No hi pas pas pel pas... mai més... això segur... Ah, i una altra cosa, us assegur així mateix, que, molt més que no muntar aquest rude malesquerat cavallot, m'estimava muntar-vos!»

No diu re, ha esdevinguda tota vermella de cara, qui sap què deu pensar, tota clapada de taques de mullena, com si anés força suada, del gebre desfet del càdec on es repenjava; es fa discretament a la vora. Què li he dit? Em pensava haver dita una facècia graciosa i...

Li ho havia dit sense ni pensar-hi prou. Pobra dona, s'ha sentida insultada? Afalagada? Com ho sabré si, com he promès, no m'hi aventur mai més, pel viarany estret, prop d'on ella deu viure...?

«Perdoneu, cavà? Si us plau. La bestiesa que amollava suara. Sense ni pensar-hi. Més aviat, no cal dir, m'hauria calgut dir, o en aquest cas, caldria que el balb desagraït cavallot mateix no digués, i molt a gratcient, '*M'estimaria prou més que em muntés la bella senyora abillada, com jo, tota de blanc, que no pas aquest matusser tot de negre qui mai no sap ni allò que diu*'.»

Amb això davallava llambresc. Feia recular la bèstia orgullosa, com malastruga haveria indòcil, i la feia mig agenollar, i ajudava llavors, cortès i polit, la dama de blanc a muntar-la. Tot força automàtic, fins que...

No! Tot un malentès. Qui sap si, amb el to de mos mots, el cavallot no es devia haver sentit greument injuriat, car tot d'una embogia. S'aixecava d'una furient revolada. Començava de fotre guitzes a tort i a dret en un indret tan reduït. S'espatllava, amb els folls escarafalls, un genoll. Queia agenollat molt deplorablement. La dama havia caiguda per terra. No gosà bufetejar l'insurrecte. Em bufetejà a mi. Dignament, girà cua i foté, mig corrent, el camp. Zip-zap. Aparició desapareguda.

Tornàrem, el company i jo, ambdós ranquejant de valent, desconfits, a la nostra quadra.

Mai més no ens ficaríem en cap laberint. Ho prometíem solemnement. Deliris votius. Debades. Car re no torç mai la línia traçada pel destí.

L'endemà ens embarcàvem, germanívols, ell i jo amb crosses semblants, bé que adients, i condignes o proporcionades a la necessitat de cascú. Vaixell ebri, foll, i damnat per endavant.

Laberint mariner de l'oceà on tots els coixinets i rodetes de l'engranatge roden i engranen caòticament. Re no és mai on te l'esperaves; més val que no t'hi esperis mai re.

A tots ops, només pots esperar una cosa segura — l'acompliment últim del fat que ens espera. (*No m'hi fotis pensar, home!*)

Continuaren ara els reguitzells de segrests, i les onades i els vents agrests, i ens esclafaven, crus, els xàfecs i els atacs dels pirates emergits sobtadament dels vòrtexs, i als ports salvatges, hi albiràvem obscenitats a doll, i en sentíem cantarelles i contarelles ignominioses, amb la xurma reduïda i decadent qui sol embogir-hi compulsivament, durant les fosques carnestoltades, o saturnals i dionísies, llurs, i pels deserts del cel hi ascendien, ascètics, els aerobatiscafs dels nostres ulls disparats — i hi presenciàvem com s'hi esvaïen els darrers miratges — adips i coiots hi buixien descordadament, com si hom els havia laringectomitzats, acomiadant-nos-en — i els nostres aerobatiscafs hi eren com ara escandalls abissals — i escandallaven i escaujaven i alfarrassaven i dimensionaven, amb quatre cops d'ull, les illes impenetrables que bogaven crepitant per l'oceà del firmament, i no n'esperàvem, ells ni nosaltres, tampoc, sinó d'ésser devorats completament, i tot d'una, pels monstres de la mort — i en llur representació sorgien així mateix els pops, foramidats com pàmpols gegantescs i quilomètrics, i amb tot de pestanyes constituïdes per tentacles sens fi que bavejaven amb delers de contumèlia, i que doncs se'ns llençaven a mantes d'agressions simultànies, de tal faisó que quèiem i rodolàvem desenraonadament, a la babalà, i allò era can seixanta, i si mai ens encallàvem entortolligadament dujats dins el cor de cap

alta mola, els Sols potser ens rostien a lloc, o els glaços ens volien fòssils a la bestreta, i, en fi, tant se val, massa repetidament ahontats pels elements i els enemics invasors, ja no comptàvem les pèrdues d'amor propi, i érem epopts durament castigats, o remences pelats i capcots, sense futur, i vivíem retrospectivament, i rosegàvem confits tots blancs, tots blancs, i no retrobàvem la rara tranquil·litat que quan, abstinguts de tot altre consir, no remembràvem la dama de blanc qui ens condemnà — oh, ça enrere — anys i panys remots — al nostre fat d'invàlids permanents.

)...(

(*Atès pel fibló inextirpable*.)

Amb el septe (atrioventricular) infartat, i tanmateix amb l'instint de l'embrió de créixer i desenvolupar-me mentre sobrevisc, em deia que em caldria surar, com havia surat després de tantes proves difícils a la vida, i em deia així mateix que em sabia (estranyament) més greu morir-me ara, amb tant de coneixement inútilment emmagatzemat, que potser no m'hauria sabut mai abans.

I llavors, bo i caminant a lloure (lluitant amb allò contra l'angoixa), tot d'una me n'adonava que sentia de força prop la coneguda rialla del mort qui se'n riu, i em demanava si s'esqueia precisament llavors que, per qualque badada meua, no trepitjava si fa no fa l'indret on el mort rialler no era doncs sebollit.

Esguardava curosament pels voltants, no fos cas que hi copsés enlloc cap plaqueta metàl·lica o de fusta que marqués qui hi havia soterrat per aquelles endreçúries, mes de moment no en trobava

cap.

En romania a les escapces. «*—D'on vens, rialla?*» Perplex.

De tota manera, no fos cas, d'aquell indret probablement entrevingut, me n'allunyava amb una certa desconfiada pressa.

Així i tot, la maligna rialla no afluixava ni semblava d'esmorteir-se gens amb la distància. Per això a la fi em deia si no fos que la riota del mort qui se'n fotia no em vingués sinó de part de dins meu mateix, i d'alguna manera m'avisés doncs el cervell que em preparés, que aviat cauria segurament mortalment ferit.

És a dir, qui sap si, bo i fent un petit esforç físic qualsevol, o pres per un excés d'angoixa, o rebent una impressió forta, com ara l'atac d'un gos criminal, o un ruixat sobtat d'aigua glaçada, la feridura al cervell mateix, o la fiblada elèctrica d'un cor llampat, no m'esterrossaven d'espetec i definitivament.

Decidia és clar de parar molt de compte, d'anar amb tot el lleure i l'assossec del món, tot i que sabia que al fons tanta de falsament mandrosa calma fora debades, que tota precaució no em servia de re, que era massa tard, que la meua hora sonava irremissiblement, que quelcom havia de fotre un pet de mantinent, i au, bona nit.

Aleshores, quan ja veia doncs que, com dic, ja em tocava, assajava de fer allò que era recomanat pel qui em pensava que se me'n reia, és a dir, assajava de riure. Infructuosament.

Com pots ficar-te a riure quan al fons de tot saps que allò és tot. Que no hi ha re més. Que ara passaràs una eternitat de fútils eons.

Fútils, car mancats de la meua consciència, que és l'element bàsic perquè existeixin.

Car què hi ha per a mi més important en la totalitat del Tot que la meua consciència que existeixen?

Ara que em moria, o que ja era mort, sense haver rigut gens, sentia tanmateix, entre les escorrialles de les ara humils rialletes

(provenien dels infermers o dels metges o dels bombers, o dels ramaders, o de qui...?

De qui...? I havia arribat on...? Em feien l'autòpsia damunt una taula freda de marbre...?

Sentia o em semblava, de més en més a prop, sentir parlar en Just Grendell mateix, el mític mort qui no se sap aturar de riure quan et mors, i qui, damunt, et recomana emfàticament que, per al teu bé, també tu te'n riguis quan et toqui. Era enmig d'un dels seus discursos sense cap ni peus, mena d'empatollaments onírics.

«*—Què era, aquella mòrbida sexualitat de llavors, tu? No pas que no fos benvinguda, ja et dic.*

«Atret pels atractius de la bella qui em passava davant sense veure'm, torní miraculosament a trempar, com si tot d'una, d'espetec, resultés que hagués tornat (sense recordar-me'n mica) d'haver sojornat adés tot recent a cap casolana font de jovença.

«Bo i ejaculant, gaudia com gaudim els morts de re que gaudíssim. Molt foscament. Sense goig de debò. I au.

«En acabat, fiu cap de bell nou al meu cenotafi, mes pel fet que, per distracció, l'havia jaquit només ajustat (no pas clos hermèticament) quan n'eixia, i havia plogut tota la nit, tantost no m'hi cabussí, cuidí llavors negar-m'hi.

«Fugí a eixugar-me i, mentrestant, per a fer-ho millor, m'empeltí a un arbre i n'esdevinguí de cop i volta mut.

«Quina pau, vós, tu!

«Encar doncs un consell que et recoman, si mai et vaga per aqueixes vastituds de l'infinit...

«Prova-ho, noi! Mut i arbrat, la calma!»

Sabia (per força) que no hi havia ningú al seu cenotafi, i tanmateix el seu epitafi hi era escrit, adherit en placa somorta a un costat.

Hi deia que el mort se'n fotia esmeperdudament dels patògens i de totes llurs inútils virulències. Que com a tots els morts ens la portaven fluixa totes les malalties i tots els perills de mort.

Que allò en conseqüència era el paradís.

Que haver reeixit a travessar la ratlla fatídica si fa no fa tan trempat com sempre, allò era haver fet el cim, i no pas altra cosa.

Un triomf complet i definitiu.

«*—Gràcies a la rialla, companys, a la rialla. Sentiu l'ombra imminent de la mort, i espetegueu automàticament a riure. Feu-ho! Me'n tornareu contesta!*»

Allunyant-me'n lentament. «*—Per què t'haig de creure, carallot?*» Anava dient, tot i mort. I no me li creia re. I encar no he rigut ara.

Res no em fa riure. S'ha acabat. No hi ha més cera. Per molt mític que es vulgui, el ximple, o fins i tot que ho hagi esdevingut en certs indrets molt crèduls i endarrerits... Car això d'ésser mític i ésser no re al capdavall és tot el mateix.

Ja et fotràs fotre. No m'engaliparàs pas mai més...

«*—Mai més... Mai més...*» Responia (ans no esdevingués també mut) l'eco a la buada buida del meu crani tost petrificat d'empertostemps...

)...(

(*Accés lliure a l'anecdòtic*.)

Era pixant al pixòmetre i sentia tot d'una crits d'angúnia i de desesperació.

Gosava demanar, «—Què dieu que teniu, home, eh?»

En una veu adolorida em demanava si el podia assistir.

M'hi atansava. M'ensenyava la seua pixa. Era una pixa entortolligada. Nuada en un nus mariner de molt envitricollat deslloriga. No m'hauria pensat mai que hagués estat possible de nuar una pixa així.

Em deia l'homenic que els pixats «eixien de la veixiga i es trobaven amb l'enrevessat enjòdol i fotien per força marxa enrere, i, així, anàdroms i àdhuc enantiòdroms, tornaven, cap jups, desconfits, a la veixiga», i allò era penós i dolorós, ep, i segurament mortal de necessitat, i no podria jo potser desfer-li el nus abans que no calgués ell mateix tallar-se la pixa per a lliurar-se de morir ofegat...?

«—Qui us ho ha fet?» Li demanava mentre tractava amb les mans ensabonades de desfer-li la complicada lligada.

«—No crec pas que sigui la dona,» responia, «crec que m'ho feia jo mateix tot somiant.»

«—Escolteu, quins somnis!»

«—Sí ves, tothom fa el que pot; els camins adormit del cervell són inescrutables; si si més no sabéssim on som, ja faríem prou...»

«—Veig que us ho preneu amb filosofia; així em plau, home! Bona faisó d'esguardar el món. Mireu, mireu! Amb el sabó, sembla que es belluga... Ara, però, sobretot... Per la mort de déu, no us fotéssiu pas a trempar, us ho deman! Tindríem a les mans segurament una embòlia o altra. Penséssiu en coses ben anafrodisíaques... Ja ho veure-ho... I il·lico-presto us ho resolc.»

«—Quina habilitat la vostra; hom se'n fa creus!»

«—Així m'agrada! Creus, martiris, suplicis, penitències, sofriments, calvaris, suades de sangs, crucifixions a go-go... Sabíeu aquell...? '*Em va dir que ahir pelant-me-la m'espià/ Li vaig dir que me'n fotia com d'un pià/ Soc qui com tapiant tapiant tapià/ I amb mà erta se la pelà fins que expià*/?»

«—Bona! No.»

«—Fet!»

«—De debò! Uf! De veritat...? Guaiteu com espetega! Home, quin benifet! No sé pas com us el podria mai pagar?»

«—No re, home. Un altre gest molt virtuós del bon samarità.»

«—Em dic Ulpià; i vós?»

«—Apià Rupià i Llupià.»

«—Encantat de conèixer-us.»

«—Igualment, home, igualment.»

«—Visc al carrer d'en Pià Crespià. L'adreça només us la cal copiar i...»

«—Us trametré una cistella cada anys per Nadal, ca?

«—Ho deia de per riure. Sabeu què? No us la nuéssiu mai més. Ni en somnis, oi? Apa, passeu-vos-ho bé.»

«—Xoquéssim els metacarpians. I gràcies immenses. Me'n recordaré ni que visqui mil anys.»

«—Fins al mississipià... Ha-hà. Fent missi-pipí eternament...»

«—Com ho sabeu? I tant! La bona vida eterna. Pixant, pixant...»

«—Durant tota una infinitat sense expiar. Sense expiar del tot.»

«—Pixarades infernals, o paradisíaques.»

«—Petons a la dona.»

«—No es creurà pas la immemorial efemèride...»

«—Món de sorpreses. Tot pot passar-hi. Amb accés lliure, dia a dia, a l'anecdòtic...»

«—I així anar fent...»

«—Com si re... Au.»

«—Au.»

)...(

(*Invent del culet, que és el conyet dels noiets*.)

Fui un noiet qui feia sort. Un noiet qui s'hi fixava. Llegint tothora les piles de novel·les de ma mare i quan anava a ca la padrineta els qüerns ninotuts de les meues cosinetes, me n'adonava que les dones gaudien de tots els avantatges. Refusaven els avenços de qualsevol fins que no trobaven aquell qui els convenia. Les infermeres el doctor. Les secretàries el cap d'empresa. La ventafocs el príncep, no fotem. I vaig trigar estoneta a escatir-ne el secret. El secret era el conyet. Com em desficiava llavòrens pel fet irreparable d'haver perdut a la loteria dels foradets. Per què no naixia amb conyet? La vida se'm resolia en un tres i no res. I llavors el fill gran dels Roca, qui era un homosexual d'aquells molt exhibicionista, i d'ací que els feixistes del moment l'ataconessin greument molt sovint, fins que a la fi el mataren i tot. I ningú no pagà, és clar, pel crim. Com volies

que paguessin si eren feixistes com la totalitat de la bòfia i els jutges?

El gran dels Roca em va obrir els ulls un jorn que en parlàvem al carrer, prop de son germà, l'esguerrat, qui feia per als companys un concertet d'harmònica.

«*No et cal pas conyet, carallot. Tu rai, que ets jovenet, i posseeixes un culet d'allò més precioset.*»

I hi vaig pensar una mica i me n'adonava que, efectivament, per començar, en Panxo, el director de l'escola, quan li havia de recitar les lliçons d'història o de literatura (ficció l'una i l'altra), em ficava la mà pels camalets dels pantalonets curts i em destriava tota l'estona, encantat, els collonets, i sempre m'aprovava i mai no em bufetejava, com a tants de condeixebles, tot i que de vegades ho pretengués (eren per a mi més aviat carícies).

I així, a pleret, me n'adonava, dic, que, potser no pas tots, mes això sí, els de més dels mestres, frares i capellans, es desmenjaven pels culets dels minyons. I és així com passava brillantment el darrer curs per a esdevenir batxilleret, i l'any següent el de preuniversitari.

Tant el frare de química com el de matemàtiques, ambdues 'assignatures', o subjectes del saber, dels quals no n'he sabuts mai merda, me'ls aprovaven.

I què me'n dius del capellà del Carme? Quan me li confessava els grans pecats d'haver llençat pa, o, encar més greu, d'haver permès que l'hòstia em toqués les dents, l'absolució només me la donava (mes llavors absolutament convençut de la meua innocència, el capdecony), després que li presentava el culet i ell hi ficava els ditets o la llengua o el vitet.

No cal ésser dona per a fer carrera, em vaig dir de ben menudet. I a fe que ho he encertat. Només cal que em guaiteu com progrès, com flot i sur com gaiatell ben xiroi al cresp de la societat més escollida. Prou puc. Un culet immillorable!

)…(

(*En acabat esdevinguí un personatge esgarrapat; malament rai, força extremadot en les seues rauxes o arrencades*.)

Fins que no caiguí tarel·lo.

«*Pararàs tarel·lo*» em deia ma mare tan sovint, «*acabaràs a can Pigem*.» I a fe que ho endevinava.

El darrer dels homes justs havia estat tot just assassinat, i quin goig hi havia al món, vós. Car, oi…? Amb tots els homes honrats feliçment abolits, ja no ens calia pretendre'ns mica com cal. Tothom hi érem nosaltres mateixos — àvols, vils, malvats.

Vas per les foscors, amb el xi lluent desplegat a la mà, i «*Me'n fot*» sempre et dius, menfotista rai. «*Pels foscs revolts del carrer sant Ruf, et palpí el parruf, Mandònia, i tu vinga pernabatre. La teua fotuda de camp, ridículament rajant i eixarrancada, tantost el fet no fou fet fou sensacional. Encar en ric ara*.» Te'n tornes amb tots els traus irritats.

Mon padrí qui amava jugar a la botifarra, i havia patit de feridura, anà a parar a l'hospital, i al cap de pocs diees, ens el trobàrem desaparegut. Com un talp, segurament colgat qui sap on pels metges mateixos qui l'havien mort.

Amb allò començava d'escriure estridents declamatòries pecetes de teatre èpic i angoixat. I elegies. Moltes d'elegies. Elegies per a la merda de totes les clavegueres i tots els cadàvers de la duad.

N'hi havia que m'ho espiaven i llavors, quan els ho prenia irritat, em

deien que allò era ‘fort’. I com m’estarrufava llavors.

Quan sentia que algú, ni que fos a l’altre cantó de l’altre cap del carrer, deia ‘geni’, immediatament alçava l’orella — per molt lluny que em trobés, em sentia totalment al·ludit — m’interrompia, fes allò que fes, i treia pit.

Ma mare la gimnasta Griselda Gimenells feia magnífics capgirells, i els diumenges amb peixos d’arròs esplèndids arrossos de peix. És ella qui m’encoratjava, i em recomanava com a inefable, vull dir, infal·lible, metgia contra mes sobtades depressions, que escrivís en cataloni (és a dir, en babiloni, tant se val).

Amb ivacesa o rapiditat aclaparadora, per cap assumida malifeta que s’esmés que havia fotuda, mon pare, en Gilgameix Grendell, ferotge com lleopard qui se’m llencés sobre (i cal dir que morí d’una aorta embussada per causa de cap altre emprenyament màxim un jorn on no havia fets els vuitanta), m’agafava pel bescoll, a tall de moix, i, amb un ganxo llarg, m’enganxava pel coll, a tall ara de bou escorxat, i em penjava a l’armari fosc, i damunt amenaçava, amb la seua mà ganxuda de pirata: «*Ploraràs pas pus, marieta!*»

Hom m’hi oblidava. I així romania fins que el croc mig no es rovellava, pixat amunt per la càustica pixarada de la meua pixa elàstica, i, desenxarpellant-me i desenfarfegant-me, bellugós, al capdavall queia a terra, fotent un soroll un soroll del caldeu, i deia ma mare, bo i ‘embrocant-me’n l’abonyec del batzac del catacrec’ amb cura materna: «*Absència perversa la teua, marrec; vet ací on t’amagaves; et creia i m’ensumava que, posseït i raptat per qualque molt egoista o afamegat esperit vers les empíries constel·lacions, ja paraves pels plecs enganxifosos de la glòria macabra. No senties de nits les sirenes estentòries dels vehicles assassins. Et cercaven, àdhuc a les rodalies dels topants gairebé inassolibles, per les golfes de tot el comtat entre els fòtils embalsamats per la pols i les teranyines. No direm res a ton pare. No fos cas que li pugés la tírria a la coroneta. Ja saps que quan es posa així fuliginós hi treu fum i flames com en molt llord fumeral.*»

Fill de mare immaculada, de qui reps constantment les pomades i els poms de les murtres de l’amor, em feia pel meu cantó donar pel

cul extensament i indiscriminada, només per afany de contradicció, i d'estranya revenja contra el va existir, i encar més segurament perquè el meu tarannà ho exigia, i el gust consegüent de prunes agres i la deguda cara de prunes agres del fàstic que em fotia de veure'm a l'espill.

Un d'aquells dies que m'hi esguardava, hi veia també, reflectit al mirall, i pels vidres dels finestrons del balcó, qui pel caminet de la torre blanca, hi anava arribant un personatge transcendent en la meua formació. No em calia ésser catoptromàntic per a endevinar que era ell. N'Elpidi Moix Ibanyes del Canyís, el meu frare de llet!

Badí d'una revolada els finestrons de bat a bat i cridí: «*Elpidi, morros de figa!*»

De lluny estant, n'Elpidi em reconegué i respongué: «*Xucla'm la xil·la, Justet, gust d'avajons!*»

S'ensumaven els gossos dels masos del voltant el seu arreplec de mancaments (ètics, morals, antisocials) i li ho retreien amb lladrucs i grinyols i ganyols molt malignes i suïcides i amb excrecions infectes i explosives. Monstres repugnants.

Frenòleg i filòleg de fites singulars, de qui els anònims i clandestins volums oceànics, distribuïts d'estranquis, provocaven sulfurosos escenaris entre els pàl·lids, gens higiènics, vells acadèmics bajans i matussers, estèrils conreadors de la pigre i mandrosa maièutica dels temps arnats i tronats dels catecisme i el feixisme (tot el mateix), amb les emissions obscenes i les sexuals frustracions inherents a la pallassada, ell, idíl·lic i innocent, se'm volia genitori i em deia, acaronador i entre parrups, i en acabat pitjant com locomotriu, que el fillet qui em faria, afectat de fototropisme idiosincràtic, enigmàtic i molt orgullós alhora fill del Sol indestructible, sempre amb els ulls solars i refulgents, amb quatre cops de maça fulminatòria, com en Tor, ens rembria tots, i remuts, ja mai més ni nafrats ni guerxos, ni esguerrats ni muts, ni patint els penjaments i les crueltats constants dels depravats, verbosos, abassegadors, assoladors, invasors, prendríem, extàtics, i amb sensacions i tasts eclèctics rai, el transatlàntic luxós que ens duia, aeris, del guaret àrid i polsegós de tantes de minúcies patriòtiques fins als amples, generosos, nus i

honests, mai engabiats, interminables predis propis — reialmes de les harmòniques planes silvestres d'un nostre paradís sense rellotges car sense temps a mesurar, on clovellosos i amortallats amb vestimentes avinents, ens rabegem en banyeres que ens forneixen amb inescrutable tenacitat tota mena de triades frenesies, i on ens és llegut, és clar, finalment, de tothora ésser com som.

Entre els pits de la mamelluda, sanglotava llavors taujanament, i sots ses carícies i sos amorosos mots d'apaivagament, com ara: «*Frueix, mamerri, d'un bon plor*», m'enllepoleix a la lectura i escriptura recitant-me poemes amb les màgiques maragdes i els intrigants corbs o falcons del mal tint, o amb les onades meteòriques i els gasteròpodes melangiosos, i de cops, amb totes les síl·labes empeltades de sang de llamp, amb la sorpresa dels epitafis paranoides, febleses i intrusions no gaire robustes de les tronades immundícies del romanticisme enrancit.

Fou un vespre com aquell on, del sostre que es soscavava com si fos ventre que deslliurés ni parís, una aixeta se'n deseixí, llonga com barrastral, i, espurnejant, repixava remeis assortits i amb les colors vàries dels mirabajans, i les píndoles s'espellien a mig vol, i s'eixamplaven i desplegaven, fulls alats, i esdevenien llibretes d'auques i ninots, i no m'havia mai, ni mai no em trobaria de bell nou, tan feliç com llavors. Era el minyó qui amava sobretot de llegir. M'havia meravellosament encomanat, envescat, entecat, dels delicats coberbòrums de la mare. El món fantàstic és l'únic real, l'únic de debò debò.

Abdiquí de tota altra tasca i em dediquí, comès enterament, al conreu de les idònies idees i els eixarmadors grafemes. I, remugant, tota la quitxalla, salaç galàxia d'orfes, lògicament tostemps m'ha envejat.

Més grandet partia, enderiat vagabund, enllà de les blanes userdes, i, a barrisc pels cingles i les crestes escarpades, se m'enforteix el físic, i les solituds m'aboleixen tot l'esplet de dubtes, i assumia en aquella avinentesa una brillantor de bugre porsavant qui amb urc urpat anuncia als setze oreigs, oniromàntic, de bracet amb les orèades inexpugnables, l'agreujat missatge d'un futur malaguanyat. I llavors la gruixuda pol·lució de baix m'assolia i abandonava la

cabanyella i, joguina dels huracans, no diagnosticava sinó buidor i abís.

I ves a sabre què (quin estol de malenconiosos somorgollaires gnoms o gombutzins) no m'empeny penya-segat avall, i les impressions (de grisor i claror, de fredor i calor, de verdor i vermellor...), tost esbravades, que en segreg, amb la ivaçosa davallada, no les sabria pas reproduir altrament que fent-les equivaldre amb l'ofec anguniós dut per cap molt fètida còsmica llufa.

Què importa? D'allò que sí que en puc donar testimoni és de l'espontaneïtat dels morts quan, empesos per les circumstàncies, llurs cossos es veuen constrets a cardar. Per exemple, amuntegats al canyet, en avinentesa de terratrèmol, tots els executats estimball avall, tot i que desenvolupem d'espetec esperons de lloca hostilitzada, tel·lúricament somoguts, no podem pas evitar que els dividits individus de les vores, bútxares i brivalls, prou ens envaeixin la graella i el territori, i àdhuc, per molt que te'ls revinclis amb astuts contracops, no se't abalancin amb avolesa i, amb mollars espirals de tendrums, no t'escorcollin i escandallin, cornuats amb tentacles enravenats, les cavorques més abscoses del pletòric esquelet.

«*Així no anirem enlloc*», els retrec, maleïts brètols qui delinqueixen, en quin descens molt deleteri de dignitat, àdhuc als totalment esterilitzats asèptics inferns.

)...(

(*El mític Grendell. De tètrica rialla*.)

El drac Grendell, barret de rialles, surt de la cova, on ha passada la nit somiant. («*Tot s'hi val, per a passar la basardosa nit*.») Somiant la mort per asfíxia de tantes de donzelles aïllades, tantes de minyonetes gerdes, ai llas, pobrissones, ai llas, insalvables, agredides i escanyades per àvols sants barons i baronívols cavallers.

(«*Adés ací, i ara enlloc, noietes*.») Un buf de vent atziac, i tot és diferent; tothom és altri.

Botant per la serralada acroceràunica, el gegant alhora escatós i pelut, i mort d'ençà de llunyana data, el monstre immemorial de la memorable sobrenatural molt típica 'tètrica' riallada, que arriba d'exhaustives esteses soterrades per altíssimes muntanyes, s'aturava un instant i alfarrassava, des les esplèndides alçades estant, les vastituds del territori.

Havia nevat. Ampla lleterada abocada pel cel. Ben acunçat llit de llet. Estès llençol, impol·luta mortalla. Paisatge momificat. Com els que a ell més li plauen. Amb tot doncs ben net i endreçat.

Llavors, vehement, l'estridulós estrabul·lat dels cims, l'aparentment permanent personatge poderosament encimbellat, amollava una vegada més, de gratuït afegitó, la seua rialla enrogallada. Una rialla que no pas pocs dels místics d'una de les sectes que si fa no el colien sebollidament o d'amagatotis, es veu que en llurs ocults escrits, molt xaronament l'acomparaven (la rialla) als grunys, remucs o renecs on es fos convertida, en qualsevol molt escabrosa tempestuosa nit, la veuarra, d'ençà del fons de l'oceà mateix, d'una altra divinitat de moment mundialment molt més sòlida — és a dir, la d'en Neptú mateix — un Neptú dispèptic avui i molt hostil, propens a propagar mal aprofitats naufraigs.

Àdhuc, adorat ell per certes sectes particularment adscrites als sacrificis solemnes (de bocs, moltons, d'herpetòlegs i indígenes), i qui gelosament i abnegada es desdeien, deien i, en secret, juramentats no testimoniaven, a desar ben desades, al cor inexpugnable d'un laberint enfonsat de refugis antinuclears, encabits així mateix en grutes inidentificables, i en plàteres d'or

estimbades dels núvols, les lleis i els entrellats de la revelació, l'esfereïdor heroi no desdenyava tanmateix, potser com a premi a llur devoció, el miracle de fer acte d'aparició davant certes de llurs dones i damisel·les, sempre les escollides per llur prou escaient tarannà d'alta sentimentalitat, a les quals, sense mai atxul·lar-les, els lliurava variacions del mateix discurs.

Un missatge era que ell mateix, molt fictament sensitiu, recitava amb els ulls que li espurnejaven, a trenc de plor, a frec de llàgrimes, les quals al capdavall, recollides com ara perles, haurien naturalment adquirides propietats de relíquia i, és clar que molt virtuosament, es vendrien en acabat força cares. I indulgències rai.

«—Què us em penseu? Asseguren el més saberuts, o sia, com diu en Llucià, els més ignorants, que mes rialles són sinistres i tètriques, a pics diuen que demoníaques i tot. Què saben ells! Me'n ric de plaer, carallots! Em plauen sobretot les coses ben endreçades. Cada molt miserable cos roda per l'univers completament perdut. Això ho sap tothom. Tothom amb un cos. Un cos que en acabat no sembla pas trobar-se mai enlloc. No es troba mai content al lloc atès. Sempre se n'enyora d'un altre, o d'un altre en grua desesperadament. Només es troba, sense ni adonar-se'n, amb la mort! La mort, sempre harmònica, sempre perfecta arrengladora, li indica l'indret fix on finalment no s'ha trobat! Ara pot exultar, i ara podem tots exultar! Al capdavall, en acabat de tant d'haver passats, amb escruixidors treballs, per tants de malèfics envitricolls, s'ha trobat. S'ha trobat. Trobat! Ja no va perdut. I és feliç. Car ara hom l'ha fixat. Ara és fix. El cos, adés perdut per les immenses intricacitats d'un univers advers, ara té el seu indret fix. Fix. Fix. És ara un cos ben casat. Per a l'eternitat. Que ningú, que cap betzol popa-figues, no em digui doncs que no tinc dret a riure-me'n, malparits! La joia hauria d'ésser universal. S'ha mort! L'hem casat! Va fix! Va servit! S'ho ha guanyat! Finalment s'ha trobat! Era on era! Era ací, precisament ací! Ja no li cal moure's. La joia ens vessa per totes les esquerdes. Al·leluia, albíxeres, aürs, tira peixet. La cosa s'ho val. L'ordre és l'equilibri retrobat. L'ordre és el tot i prou. És l'ideal. Quan tot és en cunç, estàtic, ben establert, per sempre pus. L'espai que et toca, pobre cos de no re abans tot perdudet, a la fi reeixidament ben trobat. Ma rialla no és mai tètrica ni lúgubre com ara l'embranzida de la nafta a trenc

d'encendre's, senyoretes! No fotéssim, vós. És de reconeixement i d'immensa joia pel teu reeiximent, ximplet! Ets un mort amb totes les de la bona llei! Benvingut al teu gloriós indret! Ja ho tens tot fet. Riem-nos-en plegats cada cop que ningú no es mor, preneu exemple. Santifiqueu-vos, redeu! Apreneu-ne! Ha-hà, ha-hà. Som-hi, morenes! Perfecte. Addictes a la rialla del goig més complet! Així us vull. Car s'ha mort. El mort s'ha mort. Ja ho té tot fet! Prou pot! Campanes! S'hi troba d'allò més collonut. Tots els perduts, com l'envegem. Bonhomiosament. Prou canviaríem (no pas?) la nostra condició per la seua. Tan escaientment col·locada per a la puta perpetuïtat.»

Soc el mort qui els feia la cort, es deia de dalt de la torre més alta de l'antic castell que raïa arruïnat i nogensmenys encar prou dret damunt el turó, mentre albirava com cremava fins als fonaments sa antiga molt minsa casa.

Als seus peus, una tortuga es passejava, atenta. Quin altre detall li mancava? Tot s'hi esqueia, i nogensmenys una petita recança li rosegava la consciència.

Ah hò! Ho duus a la butxaca; és això: la clau del misteri que llences lluny, entre les feixes dels horts, mentre somrient pujava a rebre't, pel cantó més boterut del turó, la teua antiga dona, beutat pausada, passada, pansida. Les dones, com menys no han, més s'ho amaguen. Es tapava més que no mai abans. Semblava amb tants de vestits, aquella eminència eclesiàstica qui coneguí, col·leccionista d'ombrel·les exòtiques, totes subtilitzades d'estranquis, enfonyades entre el robam. Totes les cases bones que visitava, hi emblava ombrel·les. Ell qui patia de dispèpsia. Neguitejat constantment per un paltruu esquerp, amb, de retop, son cervell cavernós que s'emboirava, i només el furt el remetia a to, pobre home.

I ella què vol? Tan apressada. Anant enlloc a tot estrop. Car on visc sinó enlloc? Ben mort. Sota la llosa amb la inscripció. «*A vós dec de romandre intacte. I em pertany de retre'm a l'acte*.»

Grogors de pollancres que el llebeig bressava. S'ha duta la teca. No sé què m'explicarà mentre berena. Un bon tec, dues llonges damunt sengles llesques fregades amb all i tomàquet.

Se m’asseu sobre i mastega, i remuga, i mormola. Somiem.

Tanta dona d’aigua de cony moll i mullat — m’hi ofec molt de grat! Immers al paradís de la disbauxa.

Nereides, nàiades, sílfides, efidríades, rusalkes, valkíries, hurís, ondines, apsares... Totes són al·legories del clítoris. L’orgullosa altívola figureta, l’ardit nauxer qui mena la tendra piragua per les aigües procel·loses del plec intercrural.

Quin paisatge el meu. Ja em tocava!

Els lotus més significatius, als calzes dels quals les verges espirituals no s’hostatgen, els utpales, els padmes, els kumudes i els pundarikes. I a les dúctils fonts del paradís, qui ragen mig escanyades, les rosàcies encantades minyones, com pètals espargits, rabejant-s’hi, lànguides, al bledà narcisisme abandonades...

Com tothom qui ho sap, sap, soc molt ruquet. Un mort eutrapèlic, ataràctic, amb vestigials reflexos. Una tremolor el solca de tita invisible. Se li aixeca allò que no hi és.

Dona, tes putades, mentre me les vas contant, me la vaig pelant.

)...(

(*Lletra del romàntic quiromàntic sobre la secta dels cretins*.)

[Full opistògraf d’una lletra que el romàntic quiromàntic havia escrita a sa mare qui aleshores encar vivia a Nevada...]

Mama, saps què? S'esqueia ahir o abans-d'ahir que era a Cornellà i em pensava que encar era a Texas, i un "hispànic" em va tocar el voraviu, i de seguida em regirava cercant la pistola per buidar-la-hi al pap, i, tot i que no la vaig trobar, perquè en aquest indret de vençuts, els datspelcul qui els malmenen els fan anar desarmats, per comptes, providencialment, vaig trobar, emprívola, tota a l'abast, una ampolla buida de xampany, i em vaig tombar i aleshores vaig veure que el poixèvol "hispànic" era en realitat una poixèvola mosca més o menys disfressada de persona, i, amb l'ampolla de xampany, la vaig esclafar, vull dir, la mosca irritant.

Se'm van endur uns pudents, uniformats ridículament ("qui us fa la moda, cassigalls?"), i un jutge s'empatollà irrisòriament (no l'entenia ni la puta dida grossa qui en aquell mateix moment li donava el pit), i al capdavall em van entaforar a una presó que es diu Model segurament perquè tothom qui hi ha dins es pensa que és una altra carrinclona model i camina fent-se la model, amb les manoquelles caigudes, el dit petit de la mà esquerra tot ganxifut, i totdeu, doncs, pudint de perfumots, i, com dic, caminant així com un puta xaroneta i esvaïda, bellugant el cul i de puntetes... Veure-les totes plegades fa cagar, ja et dic.

Albir així mateix que totes eixes models engarjolades es disfressen, una bona meitat, d'elefants. I llavors el romanent es disfressen per força de mosques fastigoses. Les disfressades d'elefant totes em volen donar pel cul; les disfressades de mosca tinc una talent d'esclafar-les que me'n morc. Tant les disfressades de mosca, com les disfressades d'elefant, totes són, sense cap excepció, immoderadament idiotes, pitjor: rematadament capsdecony.

Perquè les disfressades d'elefant desisteixin de voler donar-me pel cul, i per a castigar, sense haver de tocar-les, les disfressades de mosca, m'he empescada una secta religiosa — la secta dels cretins. I tots (o gairebé) s'hi amorren.

S'escau, veuràs, que el primer dia que era ací, vaig veure un elefant qui es volia treure una estella d'un dit, i vaig aprofitar l'avinentesa i li vaig dir: "Si em permeteu, mestre; amb aquestes ulleres de pam, tot se m'augmenta acordadament..." I mentre li arrencava l'estella, se'm percolà al cervell la infusa idea que...

Li vaig dir: “Us llegiré les línies, si no us sap greu, del palmell. S’escau que sóc de l’església dels cretins, en sóc, oi, pus, un dels tres o quatre molt elets ans secrets sacerdots arximandrítics, popescs pontífexs, manitús totèmics, ja us ho explicaré, qui posseïm, sols al món, el mànec de remenar, ço és, les virtuts teopnèustiques que, com pinzellet d’esborrar pecats, ens netegen les orelles de l’ànima perquè en copséssim els xiuxiueigs dels únics vers déus allà enllà, dalt de tot, entre els altres universos místics. I al cel i a la terra, i als palmells, hi sabem i en sabem llegir doncs l’esdevenidor, i prediem sens erra la sort o dissort de cascú i tothom… Vós, pel que veig, *hum*… Us veig per a començar protector de la branca sacratíssima dels clercs eclesiàstics de la secta dels cretins… Em sembla que els déus trimorfs i veritables us han ficat justament al meu pas perquè em féssiu de goril·lenc guardaespatlles…”

I com el ratolí eixerit qui tragué l’aresta al lleó, i el lleó llavors ni se’l menja ni el vol ja donar pel cul, així aquell elefant.

I tots els altres elefants, i àdhuc certes mosques repel·lents, qui em venen en acabat, quitxalla bavosenca, ranca de cervell, infantiloides tanoques, perquè els expliqui com funcionen els mons i els misteris, i els lligams que els lliguen misteriosament i mística i angèlica — bajanades a dojo, mama, on llegir urpes i pinces, en aquesta gàbia d’il·lusos, on les brèndoles són reixes de graella perquè hom els rosteixi o les cel·les com cassoles on al xup-xup en dolces salses hom els cuini mal remenats, és la clau cap al futur cert d’emergir-ne il·lès.

Així, com qui diu fent-hi miracles de marabut puteta, he anada desenvolupant la religió més carallot mai imaginada. La religió dels cretins. Llegint-los les línies i bonyets de les mans els he anat fent creure que alguns (els elefants) anirien al cel (si feien bonda i obeïen fil per randa doncs allò que els manava), al cel anirien, dic, a pelar-se-la i a donar pel cul etèriament ans ascètica (i potser asèptica i tot) els àngels pel que romangués d’eternitat; i a la resta, als altres, als repugnants (a les mosques), els he fets creure que anirien de patac a l’infern, a corrompre-s’hi en repetit contagi, i a emprenyar-s’hi mútuament amb els escuradents de les forques clavades als punts més tendres de llur infame anatomia, per malparits, desobedients, i

vesses.

Mai no em divertia tant. Voldràs-t'ho creure? Seu, que si t'estàs dreta cauràs de cul.

Els cretins, t'hi atanses i veus que, tot i que n'hi ha de grossos com elefants, són curtets-curtets. Posa'ls un mesurador d'ones, un multímetre corrent, a la coroneta, i veus que no gaires de hertzs se n'envolen, i els poquets que n'ixen, tímids i efímers rai.

Són, ja t'ho diré, d'una espècie particularment supersticiosa. Adeptes (els faig creure) d'un credo dictat per un nazi amb faldilles. El nazi amb faldilles (sempre vestit a la més desgraciada moda marieta) els assegura que hi ha, enjòlit entre els astres, un altre déu (un déu més, qui he anat copiant dels déus de fa cinc mil, deu mil anys, tots amb mares "verges", tots dient si fa no fot les mateixes capdeconyades de feixista ancià i acollonit que els grossos de l'equip no el donin pel cul amb llurs cigales d'elefant), un déu a les últimes, doncs, i molt irritat, qui, com vulgar cèl·lula cancerosa, es replica o subdivideix, es reprodueix en un seu propi fill si fa no fot heroic, si fa no fot fanàtic, tocat, perillós o victimista, això segons convingui a l'humor del poble, al tarannà racial de l'adaptador del mateix conte, els elefants del qual poble cal tindre prou acollonits perquè no comencin a donar-te pel cul… I es metastatitza doncs, deia, la cèl·lula-déu, en un fill seu i…

I (aquesta encar és pus bona!) en un colomí! Un colomí suspès i flamíger, i 'irrostible' (no pas rostidor a cap graella, vejats meravella), no pas gens com els altres pollastres de reglament, i 'inesclafable', no pas com cap altra mosca més o menys blanquinosa, fastigosa, i zumzejant. Espera't, i ara en aqueix fill i en aqueix pardal, i a llur mare (car cal mai no oblidar que els elefants i les mosques vironeres adoren i enyoren llurs mares), hom, els "pregons pensadors" qui orbiten el nazi en faldilles, hom, a pleret, llavors, els va adjudicant fades aventures i un plec de dites de peu de banc, dites ja dites mil anys abans pel panxut Buddha (bon altre!), per exemple, i…

I aqueixos cretins són la pera! Aquesta és la millor. Tot i que el codi genètic dels cretins es correspongui fil per randa al codi genètic

d’una mosca o d’un pollastre, creuen la bestiesa, incommensurablement amplota, que si el pollastre serveix per a rostir-lo i la mosca per a esclafar-la, agafa’t als mànecs de la cadira, mama, que creuen tanmateix que l’ànima o esperit del cos del cretí (ànima, esperit, ombra, ectoplasma..., ja em perdonaràs, tinc eix dogma particular particularment boirós en molts d’aspectes, tret que el més curiós, i al capdavall, llas, destrempador, és que com més boirós i més ultratjós el dogma, així mateix més semblen creure-se’l), doncs bé, es creuen, els cretins, que, malgrat el fet que comparteixen amb la mosca i amb el pollastre el mateix codi genètic si fa no fa (ço que vol dir que provenen d’un mateix organisme llefiscós i fètid), nogensmenys, ells, els cretins, qualque dia o altre es tornaran a vestir amb la mateixa carn (disfressada de pollastre, de paquiderm, de mosca, de goril·la, tant se val, ací el dogma també em fluixeja — ja no sé quina rucada dir-los, encar que se les creuen totes, car no pas que veuries mai ningú més fanoc ni badoc ni tanoca — potser per això són a la presó, per bledes), doncs això: aquesta és la creença: que ells, els cretins, per màgia de línia al palmell, es tornaran miraculosament a embolicar amb les pròpies carns, aleshores més o menys podrides, i llavors, judicats molt severament, com qualque altre “criminal” poc treballador, i doncs atrapat pels rics i llur “justícia”, aniran, pobres cabrits, a rostir-se a un “infern”, o no pas a ésser esclafats, a esclafir-se de riure a un “paradís” — ep, i això per a l’eternitat, que és ni més ni menys que una infinitat, un sens límit de dies i dies i dies... Ai, collons, si sabessis, mama, les bestiades, déu meu!

Hem fet molt de camí. Si s’advé per casualitat que mai qualque heretget lletget, qualque mosca safarosa, gosa contradir o se’n fot gaire de les meues prediccions palmars, ara sempre salta qualque elefant excessiu i me l’esclafa, molt inquisitorial. Així que tothom s’ho va creient, vulguis no vulguis.

Al capdarrer, com dic, és tot tan trist... Es creuen que si fan bondat i obeeixen el nazi amb faldilles, i tots els marietes uniformats i guerrers qui li fan costat i ensems dicten les lleis d’odi que els mantenen pega carn de canó i alhora material de profit, el colomí enjòlit ans flamíger (l’únic pollastre ‘irrostible’) els inspirarà pel camí del paradís, i que, a canvi, les mosques sens inspiració, sempre emprenyant i mandrejant, cremaran com cel·luloide — el mateix

cel·luloide antic i pampalluguejaire, d’on, bo i llegint línies de mà, m’he anades empescant, tot recordant-les, pastant-les i empastifant-les extemporàniament, tal com rajaven, les historietes infantiloides, pitjor que puerils, exclusivament dedicades a aqueixos ximplets, qui són com infants curts de gambals, pobrissons, galifardeus com més alts més animals, estaquirots sense llums, trinxeraires molt, molt limitats, nyèbits nics qui amb quatre inics nyic-nyics i vescs de verí que els endinyes per l’orella ja els tens apaivagats i contents i menjant de la teua mà els tous i durs cagallons que pertinaç els ofereixes…

Mes a la presó, mama, sí ves, ja se sap. Què hi vols fer. Sens mònita ni falòrnia no pas que sobrevius, no pas que sobrevius amb la pell si fa no fot intacta. I d’això es tracta només — d’anar fent — trampejant-la. Fins que l’estona estreta no s’escoli, i llavors s’obrin les portes de la llibertat, on ja llavors naturalment hom es jaqueix estar de bajanades tan baixes, ca…? No fa…? Oi…?

)…(

(*Poble de qui els elms que els “protegeixen” són orinals cagats*.)

És quan l’esperit té gana que, de nits, surt a cercar. Som-hi. Nits fosques de focs esmorteïts.

Se n’era un poble on tothom anava amb elm. Calia anar en la foscor perpètua amb molt de compte. Tanta de por de prendre mal al crani, pobrissons, és clar!

Tret… Tret que els elms eren orinals. Els mateixos orinals on els qui els feien por, els donaven empentes perquè s'estrompessin o ja els assestaven maçada al cap, doncs això, adés aqueixos mateixos malparits en aquells orinals s'hi havien cagat.

Els qui els feien por eren veïns. Uns veïns molt malèvols qui els betzols locals no tenien prou amor propi, o energia, o cervell, perquè no els vinguessin amb pors infantils…

I doncs, els malparits del costat no sols els feien por, també se'ls presentaven, perquè "tinguessin menys por", amb els elms — de qui el so de xipolleig era joiós com el cascavelleig del picarol o dels esquellots del bou o del boc capat qui duen a l'escorxador — i passaven doncs, els malparits de ponent, aleshores alhora com a ferotges i ensems prou pietosos que oferien elms i tot — tret que com he dit els elms eren orinals acabats d'emprar per aitals enemics pseudo-amics — eren orinals plens de femta que els betzols locals tantost de rebre'ls es posaven per barret per tal d'així tindre menys por de prendre mal al crani. *Hum*.

Hum, sí. Costa de creure, mes era així.

Els filargúrics pudents els regalaven merda — en els dos sentits: els regalaven merda i els regalaven merda — els n'oferien i en regalimaven. I els n'oferien palesament, perquè els acollonits regalessin merda, tret que només en un sentit (en el segon: perquè en regalimessin — i en el primer sentit no haguessin pogut, perquè l'únic que els repel·lents cleptòmans no els robaven era la merda que els regalaven).

La meua ànima d'heroi s'alçurà llavors. Aquell excés d'abús clamava al cel. I al cel es veu que només hi era el tit. Per xo… Per xo esdevinguí heroi. Amb nou herois un poble en té prou per a esdevindre independent. Jo era l'heroi nou. Un dels nou. Escriguí a cada paret, i en el llenguatge proscrit d'aquella descoratjada plebs, «*Hom s'aixeca contra els malparits — qui n'accepta cap enverinat obsequi sigui per tothom ahontat i escarnit!*»

Car res de més com cal de fer no hi ha, ca, com escriure a les parets en nits afamegades.

Per als més ensinistrats també els ho deia amb mot de clàssic avial: «*Timeo xarnecs, et dona ferentes*.»

Ja més elaboradament:

«*Tost tots tolts dels drets més elementals/ Traguéssim ara mateix els caps dels orinals!*»

I encar, amb prou estona, componia de cops, en tàpies sens vigilants:

«*Eixugueu-vos les llàgremes ensems, de l'heroi acòlits/ Sotgeu, astuts i amb aplom, com fa ell, com volen els ocells/ No us vol mai pus fills del desori ni aixafats com lacòlits/ Ni empalats a l'asta del penó enemic, ni balbs mesells/ Us vol l'heroi, vosaltres, qui 'en vulgar parleu sobirà'/ Lliures com ocells, sens por ni elm, d'Oriola a Perpinyà*.»

Ah, aquell període d'acció ininterrompuda, l'enyor hi rellepa dolçors! Sens signar paraula, i tothom sap qui só — en Just, justament el qui no porta orinal al cap. Lleu era pertot sol·licitat. Car arreu els valents sem molt demanats. Mes ai. Llavors, la vida de l'heroi és tan aqueferada que no tens gaire lleure per a res més que per a anar resolent peluts dilemes. Empitjora la situació que hagis de portar lents de contacte, car via fora que te'n caigui cap part de terra mentre ets en perill imminent d'extinció — hi veus llavors a mitges, i podria ésser que fos que fessis encar qualque patafi o que acabessis amb l'equació només mig resolta. Així que ull viu.

Ara, darrerement, resolia tanmateix la incògnita. La mateix que fins que el vostre heroi no fes cap no havia semblada sinó la més irreductible a tots els altres herois qui mai ans no visqueren.

Com dic, cap altre heroi enlloc ni Enlloc — qui com tothom sap és Polònia, car, com ja va dir en Jarry, "Polònia vol dir Enlloc", d'ací que quan el malparit vol anomenar els cuscs descoratjats amb elms cagats al crani, els nomi amb aquest nom de "polonesos" — tant se val, cap altre heroi, dic, doncs, no esbrinava per què...

Per què…

Per què surten els fantasmes de nit!

S'escau que m'han cridat (no gaire ha) uns acollonits — amb elm tot lluent i daurat ells, mes amb elm nogensmenys, badocs! — m'han comunit els rics i rucs acollonits a llur castell perquè si més no els desacollonís un bri. «*Orinals fora!*» — he manat d'inici. «*I un bon bany amb lleixiu potent*.»

En acabat, feia veure que llegia i ensumava, molt encaboriat ans entotsolat, els senyals i línies al call de l'urpa del palau entrevingut pels espectres — «*Treu la poteta, palau, que m'és vijares que em celes qualque secret feixuc*». Etcètera. La comèdia. I d'amagatotis en realitat me n'anava a clapar, per tal sobretot d'ésser ben viu i despert durant la fosca més fosca. I, com dic, no em costava gens de resoldre el quòdlibet.

Els dic en acabat:

«És quan l'esperit — qui entrevé la casa de nits i sembla viure en suspensió dins un bagul decoratiu i molt antic davant la portalada de la casa — és quan l'esperit té gana on, de nits, surt a cercar pertot arreu quelcom per a dur-se al pap, pobrissó, és natural. Se'n va a la cuina, se'n va al rebost, s'ajup de quatre potes sota les taules no fos cas que hi trobés qualque mos oblidat pels gossos o els gats i els ratolins, i regira els calaixos no fos cas que ningú s'hi desés qualque enrancit badall.

«Per a escatir això, pse, tampoc no calien les heroïcitats de l'heroi qui us soc, tot i a la meua edat. Setanta-un anys fets, i abans-d'ahir pilotava l'helicòpter que s'endinsà, únic, a la selva en foc — a buidar-hi les caixes de queviures i de begudes, i d'extintors, perquè sobrevisqués l'esforçada tribu empesa a frec d'imminent extinció pels traïdors.

«I so de més a més qui sempre guaita endavant, mai endarrere — totjorn actiu, vós! Guanyador de tota correguda automobilística amb el meu cotxe tot vermell que salta els clots més abruptes amb una lleugeresa ans amb una elasticitat sorprenents.

«I so totjorn modest home d'acció. El qui per la llibertat i doncs contra la por ajuda el poble ras.

«I em cridàveu esfereïts pel monstre qui sortia de nits. I era un pobre esperit afamegat qui eixia del bagul, caríssim i remot, només per tal d'assajar de portar-se un pessic de teca entre les dents. Ah, trist esdevenir-se dels esperits...! Forçats a sàller quan ningú no els veu, perquè, crescuts en timidesa amb els anys, ja no gosen ni volen esgarrifar ningú — i llavors, per dissort o malastrugança, ai, que s'escau que de sobte són prou matussers que aqueixos no ningú als quals no voldrien esglaiar, tanmateix els esborronen amb llur quasi silent sallar per sales, corredors, cambres i racons! Ja ho veus tu!

«Cal sobretot — ja us dic — nodrir els esperits, no fos cas que haguessin llavors d'eixir de nits a dur malsons als oprimits per la por, i aixafats pels fètids elms qui els acollonits porten — per a "protegir-se", hà! — per consell del mafiós qui "els vol de bé" i de qui el desfici avariciós és tan palès que el copsaria el llimac més lent i llefiscós, qui tot d'una, àdhuc ell, s'eriçava d'arestes molt verinoses, tot perquè el mafiós no l'anihilés d'una trepitjada d'elm cagat que li fotés per barret.

«Amb esperits prou ferms i vigorosos, amb vigoria ans briu, doncs, i prou baronívols i ardits, gosarien d'eixir a tota claror, i amb tota claror escriurien — a les parets tornades a empre exclusiu del poble estort, ara sens elm i doncs tot desacollonit i gens cagat — hi escriurien, dic, els esperits lliures i ardits, les nues veritats. I el mafiós a qui la fal·lera cobejosa ja denuncia, hi fora amb mots de foc denunciat amb l'esclat definitiu.

«I prou que fora prou hora, que no?»

Abans d'anar-me'n, llambresc com foc follet, del bagul en trec un pinzell de foc, i, al parapet immens del castell, hi escric encar:

«A Enlloc descloïa al capdavall la flor negra del Reconeixement
Desclosos en l'esclat del gran esparpallament
Amb tres cents anys enrere amanint la independència...

Ah meravella de l'espellida de la més gran i millor nació del món!
S'esbadella en perfecció, enveja de tant d'afoll!
Destrompassa finalment el darrer esglaó cap la glòria de la plenitud!»

D'on fugaç en acabat me'ls fonc. I au.

)...(

(*Wartezimmer zum jenseits*.)

Errant i aberrant enlloc no anava
Virant per tangents sempre soliu
Oclòfob desmanegat fugint la voluda
A una mà de talòs ben cargolada
Duu el talismà dels cretins
L'altra amb cara esmeperduda
Tothora ben parada:
«*U dos quatre sis vuit*
Amb la vostra bonda
Omplim el sarró buit»

Té bon olfacte d'una hora lluny
Sent flaires i sentors de pàmfils al·lucinats
Qui vessen de xibius i catedrals
I amb silent esperança desclou el puny.

A la sala d'espera per al dellà dellà

Ha esperat hores i hores en les foscors
Que s’estronquessin els xivarris dels etzigoris
O els fats misteris de l’idiota embruix
Només per a més tard no haver-se-les d’espinyar
I si més no mica poder menjar.

)...(

Catiu macip n’Orfeu
S’adormí als bracets d’en Morfeu
I en Morfeu allò aprofitant
El donà pel cul mentrestant.

Un culet adés sense màcula
Fet malbé ara com els colls
D’aquell altre cràpula, en Dràcula.

)...(

Orfeu marieta pedòfil
Cansat de culs de minyons
Curiós espia el veu cardar.

Com l’escurçó o l’escorpí
Qui de fiblada mor
Es mor ell d’amor.

Vit que filustra
Vit que en diu serp de greus túixecs
I de bons queixals

Amb una llengua bífida
Que de tanta de bilorda al mal canó
Amb fort braó el desembussarà.

)...(

La faldilla violada és violeta
Faldilla de la nebodeta.

Vers les dues violada
De la matinada violeta.

)...(

Mènades contra marietes
La neuròtica histèrica n'Heurídica
Amb espasmòdic atac
De gàrgola de manicomi
Ni en Satanet ni el papa Khron
Capaires superlatius
Venint d'enlloc i tornant-hi
No hi podran res fotre.

La gorgona de vits molt gormanda
Mènade promíscua
Ni n'Orfeu ni en Satanet ni en Khron
No en sortiríem vius
Si ens hi enfrontàvem.

Si no n'endevinàvem avui ni una
Doncs ni mai
Això rai!

Un altre dia n'endevinarem alguna
Car no pas que de teca en manqui.

)...(

«Discutírem vells corsaris
Amb algaravins rudimentaris
De nòlits translunaris
Que escaugem excedentaris.»

)...(

«Dones a la llongada sens embaràs
Amb conys que inciten a la inserció.

Serves les formes i ert te n'estàs
Prou et solca per dins però la processó.»

)...(

«Amb deler transgressiu et vols espectral
Ditiràmbic atot endut per nimfes
Insinuat dins les eròtiques ruïnes
Del món transhumanal on costurer orquestral
Indeleble rauries.

Somnàmbul peremptori encar nimfolepte
Estrets traus hi sargeixes atleta irrevocable
Qui puges al podi d'on l'escenari inundares.

Escandallares aigües amb colors de cireres
D'esplèndides bugades amb secrecions quallades
I solatges i rares remors al fons
D'espatllats engranatges.

Rients s'hi rabegen lluerts i ofegabous
Qui units en capriciós varengatge
Se't voldrien d'en Caront barcassa
Que a millor port no et mena encara.»

)...(

S'il·lusiona l'il·lús
I l'aixafa l'autobús.

Esquiva doncs lleuger les misèries humanes.
Passa-te-les per la carranxa
Entre els batalls que no sonen.

Sempre sol com un mussol
Si no pas avui demà et veus mort.

I l'endemà, l'oblit i au.

)...(

«Els catalans som odiats
Perquè no anem prou armats.

Tota fractura ens enforteix.

Com les dels més hàbils crustacis
Les nostres fractures omplertes
Esdevenen llavors molt més fortes
Que no la resta de l’arnès
Al nostre més propi exoesquelet.

Crec que a hores d’ara n’hem après
Un niu a ben entomar-les.»

)...(

El tresor dels voltors és l’allioli
Per a acompanyar el tlacatlaolli.

Cada borbó brou de gallina
Cada borbó a la guillotina.

)...(

«Per què ho faig? Per què fa hom re?
Perquè havent-ho fet hom es troba millor.
Una impressió si fa no fa agradable.
Per això re fa hom. O ho hauria hom de fer.»

)...(

«Am ballar amb dama ardida
Qui a la marrera m'amida la tita.

Am fer de guerrer si són mos companys
Defensors de nostra terra i afanys.

Am llegir amb receptiu esperit
Un bon llibre que em duu molt bona nit.

Am ser filòsof i tindre'm per únic
Nedant per l'univers tritó neptúnic.

Am anar amb bandarres en hores tristes
M'encanta llur sobreviure d'artistes.

Am amar l'estil de certs muts herois
Qui el món solquen aeris i mansois.

No am gens fúmer el ximplet paperot
Que et manen els qui remenen el pot.

Per això romanc com l'heroi ben quiet
Passant-li tot ucàs com fètid vent.»

)...(

Caigueres en bassa de fang i ningú no te n'hi treia
Foteres ton darrer badall i a ningú l'oremus no pas ni molla no

romperes
Ni s'estroncaren les cacofonies de l'esplomegat psítac al racó
Ni de l'harpia sos ulls de llençar llampecs ni un segon no es suspengué
Vailet escarransit érets negligit i insignificant i innominat i prou
Segurament superflu i de comptar doncs gens mai no comptares
A certes dames etzibares guerxines que t'alteraren cosserament la fesomia
Tos ulls d'enze feren zoom zum-zum damunt llurs pits
Llavors, més intensament, damunt els codonyacs moscallosos de llurs conys
I hom et prenia per boget i re altre del que foteres no digué a ningú mai gaire re
Tret d'un cop que amb una col al pit et colpires i qui se'n rigué...? Ni l'idiota del poble
Car al capdavall d'aquest esdeveniment estrany que és viure tu semblares
Sempre ésser-ne l'únic que el trobares totalment irrisori
Xiroi pel bordoi i el caminoi de la vida sense ajudes d'artificis ni d'altre al·lucinògens
Te'n foteres molt assenyadament i amb tota naturalitat
Tret que de vegades ton soliloqui perniciós prengué ressons de subversiva conxorxa
I n'hi havia qui entre ells pretengueren de cremar-te en foguera
Et tragueres a canvi la tita a tall d'acrostoli i te la tolgueren d'un tall sec
I llavors se'n rigueren de fàstic i fores feliç de tant no haver-los plagut per un moment
I què en feres de la plaga consegüent sinó mostrar-la penitent?
T'ho agraïren? Tampoc molla. T'apedregaren i et condemnaren per exhibicionista
Sobretot els doctors o metges o guaridors, és a dir, els contistes de la sòlita falòrnia
Car te la curares de la millor manera
Lleixant els voltors prendre'n els carnussos i farnats de carn morta
I eixamorant-la al sol i al foc fins que eixuta fos plaga vistosa
I digna de museu d'aquells que només exposen monstruositats pictòriques
O de les altres
I finalment cercares o caçares fong als fangs i t'hi embassares i t'hi

ofegaves
Com als mals temps dels eclipsis causats adés pel boll i la pols
Adés pels estalzins i les fumeres
Amb un o dos sanglots afegires fiblons o millor fiçances a l'ajut que demanares
Mes en barroer xafardeig gratant-se tothom qui més qui menys la macadissa pebrotera
Permeteren que la fanguera et curullés i que en aquell llord bordell
Lentament ja et neguessis.

)...(

(*Desolació*. *Inutilitat del viure*.)

Inutilitat del viure altre que com a baula
D'una cadena que no va tampoc enlloc.

Com la vida neix de la no vida
Neix de la vida la no vida.

De la mort venim
A la mort anem.

Tric-trac. Et fiquen al sac.

Som baula d'un voler insistent
Que truca i truca a la porta d'un sol no re
Buit i silent.

)…(

(*Dietari impertinent*.)

Imprès avall i trepitjat, sots l'imperi de la beutat (oh apsares!), per obdurada reptació t'arrossegues damunt fangs immunds, pobre mortal, per a atènyer'n els límits, a través dels quals et fora llegut llavors de filustrar'n micoies — beutat inassolible, de la qual l'irrisori domini del mal, avariciós, se'n desa, molt arcanament, cada bocí per a decebre el furtiu i el curiós, com qui cova ous que de tota manera no desclourien sinó en forma d'opacitats de denses estossegoses boires. Podràs plànyer-te'n impetuós, i enfeinat com un bevre rosegant infructuosament palissades de ferre. De res no et serveix. Als barrots ofereix un darrer bes malencònic, i ara, amb abreujat coratge, torna-te'n, estudiós, al cau humil de les lletgeses quotidianes.

Amb crossa corcada fugisser culmines amb agonia histriònica l'alta singularitat de tot comprendre-ho. Comprens sobretot que només volent-te savi gaudeixes del fet de viure. Detalls de l'ornitòleg qui et parla de l'olfacte molt falaguer dels predadors i detritívors els absorbeixes amb delit. Rebutges encontinent i amb enuig les idees aberrants dels incompetents. Encar més rotund trepitges i cremes els exabruptes de tant de brètol qui es propagaria com plaga si no en matessis la infecció. No te n'estiguis. Una foguera immensa. Una crema brutal de tot plec ni replec carregat d'idiotesa. No prenguis cap risc, no permetis que en romangui ni el més microscòpic escrúpol. Que cap dels flats pudents que jaqueix darrere no s'endugui a esguerro ni a foscor ni a desencant cap altra immatura ment.

Presumidet, ensumant-me aviat mig savi, amb abillaments de blondes i pampolatges, i amagant-me sense amagar-me'l un vit tot petitó, xiroi i enravenadet, clau de tot plaer per als conys ordinaris, restava així mateix bocabadat bo i visitant l'estranya meravella de certes cèl·lules eucariotes, de qui les pleiotropies d'alguns de sos gens assortits permetien el desenvolupament d'un pom de trets diferents per a la progressió dels seus descendents devers una major col·laborativa sofisticació d'un cos que endosimbiòticament i a pleret esdevenia extraordinàriament capaç de conèixer's a si mateix i conèixer alhora el poti-poti on s'havia per atziaga distracció extraviat. Epilèpsies i apoptosis, abscisions i dormicions senescents, tota altre mena d'invocacions molt científiques, no m'embafaven gens, ans amb individualitat subrogada, tot entrellaçant succedanis, reeixia, crec, a satisfer la meua fam de cosa sabuda sense temences ni angoixes que n'exhaurís mai el goteig d'aixeta destinada a mai estroncar's mentre els superdotats no existeixin. Em recolzava en els més rebecs, i en els qui els veïns més soques ni tanoques no s'havien avinguts (ridículs carrinclons) que eren tacats de qualque mancament 'moral'.

I així atenyia, dic, un mínim de felicitat.

Fer-se fotre, immers en la inòpia, no és pas fórmula de subsistir. Cal l'espècia especial del saber que tot ho amaneixi.

No arribaré mai a savi-savi, mes en l'intent hi haig de perir, si fa no fa heroic, sense però posar-me a parir ni descoratjar'm molla cada cop que els obstacles ficats pels exterminadors no m'entravanquin.

Els exterminadors de les idees veres. Quins infames paquets de merda! Quan me'n trobava emprenyant pel camí, allò m'esmolava l'aversió que ja de natural no els portava. Em cagava en tots els maleïts 'inspirats' qui fiquen noses estúpides al viure — les bestieses 'metafísiques' que segreguen no són en tot cas sinó infecta bilorda empescada a les llordes clavegueres de llurs enteniments espatllats. Tota religió — idiotes fantasies de tocat. Pudor de naftalè. Ficar-hi foc — bulbs de foc — somiar-hi. Bombolles de focs artificials. Tranquil·litza't. No cometis, massa nerviós, la greu imprudència d'estripar el full que justament no et convé...

)...(

(*En Valeri Çafont i Çapedra torna a voldre's, de la font, pedra*.)

Mes llongues hores de lleure les despenc somiós i distret, i en sublim agonia, entre papirs i més papers. I em sé pòstum. Tsar desniat, afollat, ni esquerat ni mai no nascut del tot, i pel taló públic ignoradament trepitjat, què voleu que altre faci...?

Em rabeig llavors en la commiseració, teula trencada en un teulat de teules falses, i cap capell ni elm no se'm vol sinó amplament foradat. I amb quina velocitat fantàstica no em travessen els jorns amb llurs fletxes d'anys carregats de xacres d'ancianitat!

Tothora el fons de les orelles em boneixen ominosament. Sé sempre doncs que l'atac darrer és imminent. Només em puc tornar a morir una altra vegada, i tanmateix me n'he mortes ja tantes d'altres que la que ve no em farà cap altre efecte, crec, que aquell al qual prou n'estic ja habituat.

Qui fora tan pec (ni autodestructor) d'empassar's els daus que l'han fet perdre? Hom es resigna a sa sort i prou. Els daus són indigests. Els daus et perforen i t'occeixen.

Hom esdevé esclau o rei per decret dels fats. I prou, i prou. Cal fer-s'hi.

«*Acontenta't amb el que et pertoca, carallot.*
Viuràs amb menys d'angúnies ni neguits.
No hi ha res més lleig que l'ambició.»

Ets passiu ostatge precipitat del palau a la rebotiga, o a l'inrevés, tant se val.

Amb vult tendinós tractant sempre nogensmenys de servar l'equilibri. Terrible equilibri sense treva. I sense el qual tot va damunt davall i tot hi és bogeria — un món cap per avall, una horror incrementada cent per cent. Amb tot que cau i recau. Tret que tu s'escau que caus de més lluny encar — precisament de l'altre cul d'univers avall.

Caient caient incessantment, fragmentat i sense que cap bocí teu toqui mai fons. Esgarrapant vanament i mil·lenària els murs del negre orb pou infinit on t'enfonses. Voraçment emmordassat, només et menjaràs mai la mordassa. Incert, davallant per llivells indecents de banal ultratge, en verminosa fallida, havent fracassat en tots tos afers — tes revenges, tos occiments, tos blasmes, tes adoracions...

Amb el mateix visatge de la follia trauques, caient, els flacs flancs del fals progrés. Mai no emergiràs enlloc. No hi ha enlloc on emergir. Un cop ho has comprès, potser tornaràs a l'equilibri.

Estètica perfecció. I estàtica. Equilibri.

Si mai l'atenys, fes això.

Empra el romanent de ton temps d'estada en el manteniment i la manutenció de l'equilibri... Manutenció, efectivament, car l'equilibri demana tostemps que hom el forneixi amb prou detalls de curació — car si hom no en pren prou cura, se li rovella l'atenció, el fulcre se li desfà, els platerets es jaqueixen anar, perden flexibilitat i facultat de contrapès, d'equidistància i de bon llivellament, i no se saben en fi servar com cal. Tot damunt davall, un desajust brutal.

És una feina sense fi. El fi és a la fi. Morir equilibrat, tota altra cosa bat.

«*Estrafàs el discurs d'Arethusa amb les nàiades:*

Pujant de les fondàries amb munts de pedres vàries
Plantàvem un mosaic que mostrava algebraic
Les glòries geomètriques de les mostres simètriques:

Litopedi o pedòlit no paga a Caront nòlit
Ni pateix la mort plàstica — viu per sempre i ecfràstica.»

Molt bé, Valeri Çafont i Çapedra, reeixires en tos designis, campió.

Com diu el teu epitafi:

«*Vols-te pedra en decoratiu molt artístic empedrat. I amb això has acabat exactament ben col·locat.*»

Mes felicitacions, noi, ja ho saps.

)...(

(*Poema inaugural de la poetessa del poble, na Sílvia, vull dir, na Sípia Çafont.*)

Diluviava i s'estimbaven del cel munions de granotes i xanguet. Concloguérem els congregats que allò calia aprofitar-ho. Davallàrem dels cois on mandrejàvem, i traguérem de la cuina paelles traucades de les de rostir castanyes i les paràrem per a veure quants de peixets no caçàvem. Flàccids o remenaires, ben fresquets els rostiríem. I de les granotes n'aprofitaríem les cames. I orsàrem i vogàrem i ciàrem segons convingués per a enxampar-ne, de teca potencial, un màxim.

Amb optimisme mariner, escosírem el cel i albiràrem que els núvols en venien encar prenys, amb un translúcid pessigolleig d'animalons que els animaven. I llavors els ulls se'ns enteranyinaren i ens demanàrem quins gèrmens malèfics podien ésser-ne els causants. I col·legírem, enraonats, que ens trobàvem enmig d'un d'aquells flagells dissenyats per les envejoses i molt repel·lents potències divines, i exercírem els nostres drets i les imputàrem amb blasmes i renecs, i amb imprecacions i increpacions, i mantes d'acusacions selectes i assortides. Qui sembra merda, li creixen cagallons, els dèiem. I tot això és un pastitx, un empastif, i per què encar hi afegiríeu dificultats insalvables, malparits!

I se'ns enrareix l'aire i se'ns arnen els teixits orgànics del cos, i ens envaeix una basarda de fi del món, i fou aleshores que un de naltres, en Silveri, respongué a unes veus misterioses que li nasqueren al cervell mateix, i digué: «*Segur, això rai; ara hi corr!*» I hi corregué. Tret que ningú no sap on. «*Cames ajudeu-me!*» deien unes altres veus sepulcrals que venien del cel, com si en Valeri empaités els estrambòtics propietaris de les veus, i ens malpensàrem que no fos cas que els déus de les alçades interdites es barallessin entre ells i que en Valeri hi hagués pujat just per a resoldre'ls l'embolic.

En Valeri, vull dir, en Silveri, era un mariner de prosàpia i una de les seues filles es deia Sípia.

Com era un escriptor d'hores perdudes — i havia escrites veritats tan pregones com allò de «*Llegum va amb llum*», ço que acostumava de dir encenent-se alhora un petàs que es feia a voluntat — anomenà sa filla Sípia en honor de santa Sípia, patrona dels escriptors (a causa que les sípies, llurs torca-plomes i llurs tintes, foren les més necessàries — amb certes aus de bon plomatge — per a l'ofici).

També havia estat ell qui havia escrit un valent pasquí d'intencions atees on proclamava que calia pelar qui fos qui sobresortís sobergament en re. «*Els qui pugen massa alts i forts cal arranar'ls de soca-rel mentre no han assolida cap mida perillosa, no fos cas, car si els lleixéssim créixer, segurament es creixien, i s'ho creien, i esdevenien tirànics, i volien manar, i nosaltres els normals, llavors què? Patir rai! No, no, vós. Cal ésser previsor. Massa alt ni fort,*

escurçat metòdicament. I au!»

Fou d'ell així mateix la idea per al nostre alliberament en mans dels àvols molt avariciosos ocupants. «*Sic vos non vobis*... (Així vosaltres no pas per a vosaltres feu tot el que feu, ans per al maleït colonitzador qui us espleta i esprem.) *Som-hi minyons! Sabeu què...? Que amb nou herois i prou n'hi hauria prou. Només va caldre, adés durant la història prehistòrica, per exemple, que al reialme dels simis, les tres tribus principals, gibons, mandrils i babuïns, acordessin que amb nou (tres per contrada) herois n'hi hauria prou per a alliberar el país sencer.*»

I així anar fent. Era una font de bones pensades.

I la seua filla Sípia, com ell. Una eminència. Als quatre anys conduïa professionalment autobusos i camions d'excels gàlib. Als sis anys totes les àvies les considerava com a canalla envers la qual calia parar força compte a no trencar'ls la innocència, i quan s'esqueia que n'hi hagués pels voltants, mormolava «*Roba estesa*» i son extremat discurs entrava en sobtat crepuscle. Creia amb raó que tots els gossos eren repulsius i calia desdentegar'ls, extreure'ls sobretot els ullals i fotre'ls en òrbita a l'altre cantó d'horitzó. Era de l'opinió que cap noia qui fos estuprada, és a dir, que tota noieta qui hom hagués provadament estuprada, es mereixia la lluna lluent de la reconeixença pública. Encimbellada arreu. Reconeguda heroïna del poble. Amb totes les propietats de la família de l'estuprador (qui mentrestant el poble havia degudament esquarterat sense més romanços) anant directament a l'estuprada. De fet, creia fermament, i així crec que ho lleixà escrit a un lloc o altre, que si algú es mereixia que l'estupressin era aquella espècie d'abusiva bestiota salvatge de la jungla qui eren els jutges, qui, cosa sabuda per tothom, sempre condemnaven la víctima. «*Oi que ja anaven fastigosament enfaldillats? Doncs encar més fàcil.*» Llur severitat, com la de tota figura autoritària, és la careta de la por que hom descobreixi que darrere la careta hi ha una larva tremolosa, això en el millor dels casos, car el més probable és que darrere la màscara no hi hagi sinó un cagalló disfressat de bípede monstruós i repulsiu. També trobava als set anys que tota cridòria contra els genocidis era d'allò més escaient, i que inclosos certs inicials fragments aparentment inofensius de designat genocidi ni era mai hipèrbole

de denunciar'ls de mantinent, abans no es deterioressin en actual encarnació i garantissin amb esquírria i infecció l'extermini i oblit de cap poble tan traïdorencament escalivat. No volia que els absorts en taral·lirotades ignoressin el patiment del proïsme, car al capdavall tot al món és equivalència. Equivalència dels cossos, de les fufes i xil·les, dels caps (ulls, nassos, queixos i queixals, per exemple) i que tot s'equivalia, que cuqueta i gegantàs si fa no fa, senys i òrgans equivalents si amb prou atenció t'ho mires.

I així endavant.

«*Vogàvem i orsàvem i enlloc no anàvem, i els fulls de la vida esqueixàvem, i se'n planyien i ens en planyíem, i havent tret el nas per l'efímera finestreta de l'ésser que aviat doncs se'ns tancaria, hi ensumàvem i respiràvem mort i sexe, corrupció i secreció, carn i carronya, gangrena i erupció, i lleterada i carbó. I na Sípia se'ns moria i al cel dels isards, les neus sumptuoses, els aires purs i esclets, i els mussols cordurs, els rossinyols més harmònics, i els borinots supersònics, imprudents l'entronitzàvem.*

Ens devia esguardar com a formigues o fragments de formigues qui amb esverada horror continuàvem insensatament i enderiada d'acaronar l'esmicolament diabòlic del conill qui amorosírem adés i embolcallàrem espontàniament com si ens hi anés la vida, i qui tanmateix també se'n moria abominable, vida incoherent que durarà una merda.»

)...(

(*Baronívol espantall vingut a menys, qui era en Carlets, parelleta qui fou de na Sípia, la implacable visionària — i poetessa a instants suspesos, esmorteïts?*)

Qui sap qui era. Ostra en closca. Mai atrapat en cap incident impudent. Mai metamorfosat en re altre que en ell mateix.

En Carlets, ara us ho diré, fou un homenet estrany. Als cinc o sis anys s'havia un bon matí llevat vell. Havia esdevingut nan esgrogueït, arrupit, de barba blanca, pansidot, no gens parler, i la seua serpeta havia esdevinguda impotent, amb el cascavell de la cua tot rovellat i sense so. Una feblesa i una vessa invencible per a fer cap mena de feina l'envaïen, com dic, per sempre pus i irresistibles.

D'ençà de llavors, romania cusc i verecund, com correspon a un mesquí vellard qui sap son lloc al món. Ja no féu sinó cosetes de vell.

Simiesc, es nodria gairebé exclusivament de cacauets (només en moments de molta de talent es rebaixava, en privat i com qui diu d'amagatotis, a fer-se cap badallet de sobrassada amb xocolata).

Es passejava amb un bastó casolà, una mangala asclada. Tothora amb un capell o altre enfonsat fins a les celles, i amb ulleres fosquetes. La seua una vista magra. Ço que no l'entravancava gens per a asseure's a cap pedrís i confegir-hi acuradament, brandant la carbassa, bocins de paper trobats ací i allà duts pel vent.

I, com dic, sense mai dir re a ningú. No pas, però, que no fes cap capcinadeta si qualcú se li adreçava. Una capcinadeta que volia dir que l'altre, és clar, que tenia tota la raó, digués el que digués, aital i tant. Tant se valia. Tota la raó per als altres.

En Carlets, com tot bon vell, sabia que al capdavall res no treu a re. No es capficaria pas doncs per cap raó ni mena d'argument que ningú volgués tindre. Per a ells fotrien. Que treballi altri, que es desficiï altri, que altri es neguitegi amb ximpleries de moralista i sapastrades de polític. Tot en tot, què li duraria la raó al pobre enderiat de tenir-la...?

Aviat el sabria mort, ell i les seues importantíssimes, preponderants, idees. Mort i oblidat, com tot el que existeix ni mai

ha existit. Tot dura allò que dura. I quant no dura? Doncs, tothom ho sap, sempre un no re de re, I au.

S'explica la seua posició. En Carlets no anà mai a escola. Tot allò que s'estalvià. Cap adoctrinament no li fotia malbé ni corrompia de per vida el cervell.

Tot ho aprengué amb els anys. Que, com dic, li caigueren tots alhora una nit on, mentre clapava, la benaurada vareta de la deessa del saber li abonyegava insistentment el crani.

«*Minerva*», va dir, acaronant-se els bonys, «*m'has ben batejat. Ja t'ho diré. Saps què? Mercès, i moltes, noia*.»

)...(

(*Què se n'esdevingué dels cossos dels astronautes del coet que esclatà?*)

—Exacte. Què se n'esdevingué dels cossos dels astronautes del coet que esclatà?

—Què se'n féu dels...?

—Explana-m'ho amb l'obsequiositat de l'aberrant qui prou conec que ets.

—Doncs bé, tantost esclatats en milions i milions de bocins, llurs ions tornen a mare. La mare essent, com hauries d'haver copsat de mantinent, l'olla barrejada on els concos ions es barregen doncs incessants i hi xauxinen coreogràfics al xup-xup de l'eternitat.

—(...)

—Què més vols saber?

—Res. Tota resposta és fútil. No n'hi ha cap que valgui. Me'n fot de tot allò fútil. És clar que què no n'és...?

—Si tot és fútil, què hi fotem, encar aguantant com estaquirots insuflats amb una substància que ens mou i motiva sense finalitat altra que la de la putrefacció contínua?

—Res. Una de dues: Hom muny o se n'esmuny. Hom muny l'atrocitat que és posseir un cos qui es corromp tot sol, i llavors es complau en sa golafreria. O se n'esmuny, bo i ignorant-lo i no donant-li cap satisfacció. Ni una. Saps què? Que es foti! Què es mereix? Desagraït!

—N'has après molt. No ho hauria pas pogut dir millor.

—Res, home. Hemorràgies abstractes d'un cervell supurant. N'hi ha qui burxen i n'hi ha qui bramen, ridículs i carrinclonets arquetips d'un oblic oceà. Què hi faig pel mig de sucós misantrop? No m'esgargamellaré pas ni perpetraré cap erecció. Tot progrés és retrocés. Soc el vodú qui viola cada tabú i per guardó rep el solaç del clima més propici que l'esfèrula pot amollar.

—És un lloc barroc on els vampirs hi entrevenen i hi juguen a golf? És d'on vinc. Cada cop que ompl amb l'esfèrula un forat, em redreç i, amb amb els trets del visatge estrafent-se'm heroics, ensum l'horitzó. La duad no es gaire lluny. La duad és la rabent rierada de merda i carronya, de tota la merda cagada i de tota la carronya dels morts produïda de continu entre tot allò qui viu, i cal travessar-la cada dia on ets encar immers en l'existent.

—L'escalfor del viure. Únic bé de l'existent.

—Dalt el tossal, davant el desert, hi soc el voltor qui, pensiu, escoseix el territori. Tentacles de pop ixen sobtadament d'una bassa de mel. Mals agalius, mals averanys... De bell nou, la polseguera dels bàrbars qui s'hi atansen. Moc dos dits, el del mig i l'índex d'una

de les mans, i allò vol dir 'excisió'. El panorama s'aclareix. La lletjor l'hem tolta, tosa, d'una estisorada.

—Al capdavall tot es redueix a la vida. Ara t'ho diré. Només quan la vida se n'és anada, ens n'adonem com era de preciós aquell cos en vida, en l'escalfor vital de l'existir. Quin únic tresor de bells coneixements no desava! I ara? Malaguanyat!

—Res no és més preciós que la vida. Tret que la vida... què val?

—Tot sistema filosòfic, insinuava en Jaspers, no són tot plegat sinó un arreplec estructures mitològiques, simples empescades de falòrnies, amb la intenció d'amagar-nos-hi, sota, a tall d'aixopluc, contra l'angoixant terror d'haver de viure.

—Tot i que...

—En efecte. Tot i que qualsevol transitori consol que el filosofar no ens proporcioni, al fons sabem que tampoc no trau re a la realitat. La qual continua essent tan horrorosa com sempre. Només passa que ens complau viure en l'ensarronada. Àdhuc quan sabem que qui ens ensarrona som nosaltres mateixos. *Örtlich betäubt. Das Gehirn...* El cervell llocalment anestesiat per la filosofia.

—Això em duu a l'esment la historieta d'en Schwob. Aquella preciosa noieta qui ningú no estima. La noieta finalment eixoïda, i llavors exalçada. Es vol, somiant desperta, la Ventafocs. S'aixeca enmig de la nit de lluna plena i surt al jardí amb el seu gatet qui fa els seus ronquets de benaurança. «Si no vingués el príncep, ja et posaràs les botes de set llegües i partirem a cap oasis d'aventures meravelloses.» I es treu la noieta somiatruites una de les espardenyetes de davallar del llit i la llença al camí, part damunt els esbarzers de groselles i gerdons. La nit és freda. I se'n torna molt més tot d'un cop on hom sent que arriba pel camí una carrossa. Deu ésser la carrossa del príncep! Efectivament, s'atura, segurament davant l'espardenyeta. El moix s'esborifa, esfereït a mort. Una fredor s'ha aixecada, indeturable. Ara apareixen els cavalls negres de la carrossa que s'enduu els morts. El príncep que volia la noieta de les mitges negres qui es creia volguda no pas per ningú era el Príncep de la Mort. La mort qui s'emporta l'escalfor del cossos.

—No preguéssiu pas mai. No fos cas que fóssiu eixoïts i llavors malament rai. Molt pitjor.

—Exacte. Potser us diuen per telèfon. «Ran d'un accident de trànsit, el vostre fill és mort a l'hospital.» La pobra mare qui agafa un taxi, i qui desesperadament prega. Prega devotament i molt pregona. «Salveu-me el fill. Féssiu que no fos mort! Féssiu que no fos mort!» A l'hospital el metge, content. «No és mort, miraculosament és viu; l'únic que, és clar, ara viurà permanentment en un coma insuperable. Viurà anys i panys en forma de patata allitada, i la cosa només us costarà, pel cap baix, un ull, un braç, un ronyó, una cama...» O pitjor. La pobra dona, esperançada, s'atansa al llit del fillet mort... I no és mort! Tot d'una aixeca el cap. És un zombi. On us heu anat a ficar? Això volíeu? Que d'una mossada us arrenqués el cap? Que amb dues mastegades més se us l'empassés, i que llavors fes el rotet?

—Què hi vols fer? Amb la decrepitud creix la cobejança. Encar que prima, de tindre en reserva, d'haver desat quelcom, com més millor, d'haver abassegat força, és l'única closca de seguretat per a la subsistència, la supervivència. I hom vol durar, sobretot quan, amb l'edat, les perspectives de duració minven esborronadorament.

—Com ho arreglarem?

—No em facis riure.

)...(

(*Nota a la conversa*.)

El gat tofut qui arrestà de sobte els seu '*corroc-corroc*' de benaurança, i s'eriçà i es garratibà esmeperdudament i interdita en

presència del Príncep de la Mort, era un gat, els dies raonables, amb un enraonar cúbic, polièdric, agònic, agonal, pentagonal, heptagonal, nonagonal, hendecagonal, tridecagonal, quiliagonal…

Efectivament, cada mot seu s'emmirallava ecoic en les parets on ess trobava inclòs i esdevenia múltiple, i el miol era indesxifrable per causa d'anar massa carregat de significats, tots alhora vàlids i tanmateix sovint totalment contradictoris entre ells.

Era un miol que viatjava ectoplasmàtic i es clavava a l'orella de cada oïdor on era comprès o incomprès, tant se val, a la faisó convenient de cadascun dels tarannàs del personatge.

I ara per què no ens demanem això?

Què va comprendre'n, quan el gat adés tofut s'alçurà i esgarrifà bestialment en guipar'l, tot i que el Príncep no havia vingut per a ell, sinó per a la mestresseta de mitges negres, de sos xerrics i garranyics…? Què va comprendre'n, dic, dels grinyols del moix enfurismat, el totpoderós Príncep de la Mort…?

No crec pas que, tot comptat i debatut, hi capís re, pobre home. En romangué ben astorat! Confús, confós, a tres-quarts de quinze. Car, ara ho entendrem, en anar ell comprenent cascun dels rebotuts incessants sentits de cada miol, cascun dels seus revolucionaris contrincants oposats significats, es trobava en un atzucac cada vegada més estret i esclafador, en romania, com dic, en realitat, pitjor que no pas astorat.

Donava un espectacle deplorable a les altres forces universals amagades pels replecs oblidosos del cosmos més fosc ni opac, les quals encar que han anades sempre més fora d'osques que no pas ell i tot, en filustrar'l ara part de terra, caigut de cul, potes enlaire, ells, si haguessin gosat, àdhuc, saps què, haurien petat a riallades. De moment, només feien rialletes de conill, rere llurs visatges tapats amb caretes. (*És conegut, ja em perdonaràs, que els visatges dels déus cagadament abscosos als més rònecs dels intersticis còsmics, com els visatges teu i meu, i el visatge de quisvulla, tant se val, són només vitrines de mentides. Sense disfressa, anirien, com aniríem, letalment exposats, tortugues sense closca. Saben com saps que*

només d'amagatotis pots ésser tu mateix.)

I el Príncep el paperot que fotia era de pronòstic reservat. Car, tant d'esbrinar n'acabes lelo, tarumba, per a tancar. I ell, massa abassegat de solucions a què pogués mai voler dir cap dels mots del discurs cúbic i poligonal del gat, s'havia és clar al capdavall espatllat com cap joguina massa maltractada, i s'ensorrava, tapant-se ben fort les orelles, amb cara d'idiota.

El Príncep de la Mort era vulnerable! Només calia miolar-li de faisó reverberant, i que cada reverberació volgués di quelcom de diferent. Així no es va enlloc; tothom s'hi perd. Àdhuc ell. I jo. I ningú no dormim. I parem folls. I perim espasmòdics, horroritzats.

)...(

(*I ara això.*)

El mot 'enigma' mateix és un enigma que als murs de vidre del polígon seu on és enclòs es reflecteix i transforma en tots els altres mots, és a dir, en tots els altres enigmes existents, atès que al capdavall tot allò que existeix és de fet un enigma. Tot hi cap al seu polígon.

Així, el gat fotut, vull dir, tofut, diu 'enigma' i ja pots presentar-te com a dits i treure't d'ençà de la màniga, o millor del teu magatzem de paraules i conceptes que coneixes com a 'anomenats', tot i que molts dels quals només són existents pel seu nom i inexistents en la realitat incopsable, i hi pots afegir com a incògnites irreconeixibles els conceptes que t'hi manquen, perquè no han estats encar descoberts, o perquè encar no els has apresos, tant o més nombrosos, segurament, que els anomenats, és a dir, afegeix-t'hi doncs els interrogants dels conceptes i mots innominats.

I per això, ben explicat, és per què no ens entendrem mai, ni mai no entendrem res de re enlloc.

A fer-se fotre, companys de la carmanyola i de l'entrepà d'absurd amb arengada.

)...(

(*De passeig, a les fosques, pels laberíntics corredors del pestífer Hades*.)

Testimonis fúnebres i lúgubres i si fa no fot místics, amb els caps plens de falòrnies, visitem al cementiri les tombes sorolloses i les lloses tremoloses, i hi ha ulls que puden a sofre que, per les escletxes de les esquerdes a les tremolosos lloses, mentrestant ens espien.

De mantinent, tombem els caps i ens sobten no pas els ulls buits que tot ho alfarrassen i calibren fil per randa, ans els caps sencers, caps d'esquelètiques serps qui escopinen càustics virions abassegats llongament, a través els fútils eons, en les esfereïdores foscúries, per aquells llogaters de les tombes, i n'encerten sempre els fits, ço és, els ulls mateixos dels visitants qui, atesos, ens és llegut d'observar llavors clarament les autèntiques horrors d'un univers llençat cruelment a la conflagració i a l'anorreament constants i infinits.

Fèiem ara, eixorbats i vidents alhora, ziga-zagues sense quest per aquell reialme pestífer, a les palpentes, com si ombres dins l'ombra fóssim a la percaça de l'Ombra Remota de Beutat Inassolible. Fos qui fos aquella senyora.

I llavors vaig romandre sull i àzig, isolat, pels corredors laberíntics del cementiri.

I m'esmava heroic, com sempre en les situacions peludes. I em veia havent entrat arquitectural i cerimoniós al magatzem de l'existència... I demanar-me'n, absort, la gran qüestió: Què se'n féu de tots aquells eons d'antany?

I els veia. Bavejant, ells. Car tots els eons que se n'anaren a fer punyetes abans jo triomfalment no fes cap, m'esguardaven envejosos de rere les llordes finestres de llur hotel dels morts sense remei. Quina cara fot un eó que t'esguarda amb enveja rere els vidres emmerdats i esquerdats d'una finestrota qualsevol d'un molt rònec hotel de mala mort?

Sota els al·lucinatoris parallamps, els putxinel·lis, disfressats de carcellers mes en realitat ostatges de la mort, ditiràmbics, preant-me fins a l'extinció, alhora en rosegaven la façana amb llurs salives de benzina i amb llurs queixals de tauró. L'hotel semblava un formatge encar més ratat després de cada nova nit (car tot hi és nit si ets mort).

Els entre-senyals que, quan hi veig, em fan cap del nocturn firmament, clafert de mons en guerra, sempre m'han acollonits. «*Un nombre inconcebible de Sols al cel/ Amb ulls inquisitius de lèmur/ La població astral de la nit m'esterrossa*.»

Estranyament, tanmateix, ara que de cap ull no hi veig molla, la por m'ha fugit, volpella, fent-se caca a les calces, considerant-se segurament massa incompetent davant el nou molt aclaparadorot panorama on ens trobem. Abjura de tot calaix ni arcà divinament inviolables, i diu que ja en té prou, que per a manguis mateix no faré, si ho vull, carallot, que no pot pas coexistir amb aquest massa intricadot novell garbuix. Que els seus periples són més clàssics, pagans, com cal, ço és, sí, com els déus manen, i que amb les meues expedicions puerils — «*com en diré?*», diu — extravagants, extraviades, megalomaníaques, empallussidorament subversives i afollidorament embrionàries, ja me'n puc anar a cagar.

Que quin desgrat dec ja haver empremtat en l'emperadriu de les

vastíssimes pregoneses que ni amb allò no la sedueixc ni gota, ni en seré mai, dels seus cadells d'en Cèrber més estimats, cap, ans corruixada, se'm desmomificarà amb la furor mateixa i, plena de zel, em fotrà tancar d'empertostemps a la cambra de les tortures.

Tant se val. Qui en fot cas, de la por pròpia? Sempre exagera.

Eixorbat no vol pas dir eixorat, acabar orat. Al contrari, per comptes de perdre el senderi, n'he guanyat, he guanyat seny. Sense les distraccions del veure-hi, puc molt millor escatir què cony soc. No dic pas ni qui. Què. Quina mena de cosa no soc de debò. De debò, o si més no més aproximadament que no mai abans. Heus un bon pas endavant per a la comprensió del batibull on et remenen les forces oposades d'un cosmos molt adoloridament datpelcul.

Al reialme subterrani on raíem els pagans traspassats, m'hi havia adormit, ara que n'era estort dels neguits i els tenallaments de la por, i em trobava, crec, tractant d'esbrinar tots els aspectes d'un coixí esdevingut tòrrid com una verge en procés de resurrecció. Com un cuc d'esquer, sempre pres pel seu deure, tot ofert a sa tasca, ell, vull dir, el meu jo somiat, estoicament obscè, endura tot retret, i àdhuc tota nafra, afalagat per la gelosia que li porten els covards i altres impotents, mai prests a sacrificar la pell.

I aleshores el bo de la incursió. Trobada amb un dels avis Grendell, vell i revell de molt lluny, d'eons i eons, carretonades. Mort doncs centúries ans jo mateix no fos nat.

«*Descendent meu? Que més voldries, capdecony*,» em retreu, «*tinguérem em sembla una filla, però fou devorada per pitecantrops i plesiosaures abans no pogués, que jo sàpiga, cap ou.*» On em demanava si els llogaters de l'Hades han perduda tots la xaveta, i si en aquell hospici per a orats, ja els han tots ben diagnosticats com a dements.

I així anar fent. Massa degenerat, ningú no vol ésser el meu avantpassats.

De tots els coneguts ja anats a l'altre món i vinguts doncs a aquest (que és l'altre respecte a l'altre), de tots els qui reconec i em

reconeixen, reconec amb afecte la cacatua Ecopràctica, qui, mimètica com jo, que no tinc mà trencada, eclèctic i ben triat, sinó per a apropiar'm idees, copiava ell els moviments de qualsevol personatge qui volgués estrafer per a més tard arribar a comprendre'l millor que no pas cap grotesc psiquiatre massa pagat (en tots els conceptes). I reconec un plec dels ocells escarnidors qui em lliuraven llurs simfonies, de tal faisó que no em calia ràdio. I els ocells de les encantadores recitacions esticomítiques. Els pinsans 'rufs' i els psítacs locals qui penjaven dels fils telefònics i elèctrics i, hi havia, de bon matí, a l'estiu, damunt les catalpes del jardí, cantant de branca en branca, repetitius, en diàleg massa assajat, fatigós, dient-me, a manguis, però segurament alhora a tothom, però perquè devia ésser dels més mandres al món diguéssim que a manguis particularment, que em fes el llit, «*fes-te el llit, fes-te el llit*» que prou és hora, i eren, ells, els ocells que en deien de 'pipilets', els pipilets, mos pupilets.

I havent abandonat el darrer rusc escurat tot net, l'os Tancred mastegava, àdhuc ací, en acabat amb avidesa les rels i bulbs que desenterrava per les coves i recers més endinsats. Hom el sent com acompleix sense ajornar-les les tasques degudes de la quotidianitat d'ultratomba. I per quins replecs, entre abruptes crétues, l'aranya Silvestrina no la sent així mateix, finíssima, com fila sense atifells la seua esplendorosa teranyina? I el jugadoret Rigolet, de la Unió Esportiva, qui sempre feia el darrer golet, com s'entrena entre murs escrostonats? En sents el rítmic rebotre? I, impulsiu, i amb contumèlia, com qui piqués a l'enclusa, per a no perdre l'hàbit, no et repta encar el mestre Estricte, creatura entotsolada, d'ullals esquerdats, i com més anàvem, més empitjorada anatomia? I els mossens del parvulari patibulari, i aquells adonis d'amfiteatre amb faldilles i nimfòmans, qui et xuclaven les tintes dels dits i d'altres llordures que te'ls envernissaven, i et prenien de joguina exsangüe, i elàsticament, et tractaven d'objecte circense i et trametien al trampolí i als altres ormeigs de gimnàstica, i sempre assolien nogensmenys d'enxampar-te abans no et trenquessis i t'escarxessis ben escarxat.

Escandallaves ara mateix òrbites endins i avall, entre putrescències i disbauxes, per la massa d'espitxats, força dels quals, tot i espitxats, no pas que es trobessin pas millor, fet malbé, estropellats, piocs, rai;

i a contracor i sense espontaneïtat, a pleret, amb les sabates arruïnades, abandonaves les esborronadores baralles entre flonjos morts d'èpoques diferentment rapaces i assassines, i tot i que ignoraves els rellotges xarons que indicaven la teua irrupció caducada, que et calia doncs belleu vacar d'una vegada el pudent magatzem d'espectres, presumptuós et creies que la teua mateixa insignificança t'eximia de cap comiat formal. Et deies, «*Hom sempre falleix d'anomenar'm per al guardó. Mai per re ni per ningú no m'he tret el barret. De lloances me n'he estalviades tota la vida...*»

Omnívor, no he menjades tanmateix sinó deixalles. I de les noctiluques i de les egipcianes, sempre me n'he abstingut. A cap chor monàstic no he cantat mai, ans quiet he romàs. Si res mai m'ha xiulat ha estat el xiulet polissó a les aixelles.

Balb i contemplatiu, em diverteix la font i son solatge de molses i rovells, i no he trobada mai correcta cap barbaritat ni atrocitat, ans succint i friable com eixam d'abelles exemplars, he ordides i tramades, amb tristes filagarses de somnis, estructures de rel científica pel que fa a la fallida vital, i això d'ençà que fui mainatge. Fatu, cert que he borinotejant ingènuament vora el juggernaut qui tot s'ho enduu. Ja em perdonareu. És que els armats qui el custodiaven es ficaven prou sovint la mà a la butxaca i distribuïen llavors llaminadures. Subtil i vacu, amb espurnes d'emoció, em volia àdhuc amb espasa i en actitud d'haver resolt tot dilema humiliant. I amb esglai, en gruixuda somnolència i en llong ensopiment, endevinava nogensmenys endevinalles titllades pels càrrecs i dignitaris del moment d'irresolubles. I cap dol no m'afligia davant cap mena de pèrdua, i havia romàs, amb tendresa, prenent-les cascuna per una duad que s'emportés tots els naufragats i debolits, ni que fossin els de casa, bo i esguardant les séquies curulles d'estralls i de rebuigs, i els llepissosos dilluns on em torcava les mans llordes amb la ceba de la camisa, l'adient sospita m'assaltava que cada rec no fos sinó gargall emès pel mític gegant de les darreres venjances, qui, astruc i taujà, i un bri groller, no m'afalagaria, en un incís entre els seus atemptats i destruccions definitius, i m'empenyeria amunt, em promocionaria, d'il·lustre eximi i eximit amic seu, en premi d'haver sempre callat.

Ço que sempre he fet. I això davant les pitjors calamitats. Com ara, que soc al bon infern, i m'hi trob tant a pler. Amb un goig d'esquirolet eixerit qui, escarbotant tothora no fos cas que tingués la sort d'escunçar-se'n cap aglà, rumbeja part de pit un cor desenfrenat disfressat de delitós esquellerinc de dring xiroi i, de tan íntim, insonor. Hom se'l sent, sempre fiable i amic.

)...(

(*Al laberint del laboratori.*)

A l'immens laboratori on la dona n'és una de les directores. M'ha dit que m'hi vol, car avui, en acabat de la feina, hi tenen una festa i vol que algú qui hi serà em vegi. Hi vaig, tret que hi dec haver arribat massa aviat. Perdut entre tanta de gent qui tots tenen una cosa o altra a pelar, he anat reculant fins a darrere un sòlid gran armari amb portes de vidre, rere les quals hi ha les lleixes amb tota mena d'ormeigs per a les anàlisis i ponderacions i mesures que es veu que prou han de fer els científics. Darrere l'armari hi ha una finestra amb ample ampit interior i allí volia asseure-m'hi, alhora que guaitava defora, i me n'adono que hi ha una pedra amb un insecte de grans proporcions per a mi desconegut, però no gaire diferent d'una libèl·lula de bona mida i d'ales llores, fosques, força renegrides. Em sembla un insecte nerviós... Fa tota mena d'estranys exercicis. I, és clar, en acabat me n'adon, carallot, que a baix, a la terrassa, s'hi troba segurament un dels científics de descans, car hi té una cervesa i un entrepà davant, i ara comprenc que és ell qui amb un bolígraf a tall de batuta dirigeix tots els moviments magníficament coreografiats del seduït, hipnotitzat, insecte. Alhora, tot d'una, una de les científiques o dones de la neteja incorporades, llora ella mateixa i d'allò pus malcarada, m'ha descobert rere

l'armari, i em pren evidentment per un espia d'un laboratori contrincant, i diu que se'n va a avisar els goril·les de la seguretat, i encar m'haig d'arrupir una mica més, fer-me més invisible. I ara, oh aparició, oh visió, oh miracle, una científica de debò, rossa i molt ferma, fa cap al meu amagatall amb un infant de la maneta, i em saluda amb una certa efusió i tot, com si n'estigués força contenta, de clissar-m'hi, i em diu de *confrare científic* i de *col·lega*, i em demana pel nom i li dic *Grendell*, i diu *ah com una de les directores, ets potser el seu fill?* Li dic, *he-hè, voleu riure?* Diu *doncs qui, son pare?* Dic *alça!* Diu *perquè si algú et vol d'home soc jo*, i se m'arrapa i experiment a la pell del pit que se m'esgarrifa la fermetat de ses dues popes i, a desgrat de mi mateix, m'he ficat a trempar, i amb un somriure m'ha renyat, i ha fet signes al seu petit, i m'ha dit si comprenc el llenguatge dels signes, i m'ha dit que si no el comprenc, n'hauré d'aprendre, i per força, car ara que som amics íntims és una condició sine qua non. Li dic que n'aprendré, i obedient em fic a repetir d'ençà d'aleshores el signes que fa a l'infant i que en veu baixa em diu què signifiquen. Diu llavors *has vingut per a la festa, oi? Per força*, contest amb una ganyoteta que em crec simpàtica, i li explic a continuació que estava suara tot fascinat per les evolucions artístiques de la ballarina libèl·lula i és clar, encar pus, per la perícia del científic a la terrassa, i diu *psè*, i agafa l'insecte i se'l fot a la boca, i de primer el cap, i a continuació tòrax i abdomen, incloses potes i ales, la mastega i se l'empassa, no pas sense abans dir-me si no en vull cap mos, ço que li agraeixc, sense apuntar-m'hi, car aquells dies, li dic, faig un règim estricte. I ara ens arriba una musica de ball i se'm torna a arrapar perquè balléssim, i tot giravoltant, me n'adon, llambregant damunt l'armari, que a la sala principal també hi ballen el gros dels científics, entre els quals, molt arrapada a sa parella, la dona. Allò vol dir que han plegat per avui de la feina, i que doncs ha començada la festa per a la qual, pobre de mi, no em presentava. I ara la musica comença a baix, a la terrassa, i la rossa i jo i el marrec ens fiquem a esguardar finestra avall, i veiem arribar-hi els actors. Faran es veu una comèdia grega, o belleu, més que no comèdia, tragicomèdia, perquè més veurem que s'acaba a trets i tot. Els artistes van tots mig despullats, i n'hi ha força de tot nus, com la dona. La rossa ens agafa cascú d'una maneta, el petit a un cantó, jo a l'altre, i davallem, i ens asseiem a la terrassa per a veure de més a prop el sensacional espectacle. Em fa anar a prendre al taulell que hi ha parat darrere les cadires mam i

teca per a cadascú de la 'família', és a dir, per a ella i per al vailet, i llavors, en donar-los-hi, els calzes de xampanyet i els badallets triangulars de coca de recapte, veig que ella ja la tenim festejant amb altri, un científic o assistent d'un laboratori adjacent dels convidats a la disbauxa, i que el menut m'ha dit, ben clarament, de *gràcies*, i comprenc que no és ni mut ni sord, però ves a saber la raó, sa mare vol que aprengui de ben petit els signes tan necessaris, ara que amb tanta de sorollada i tanta de puta guerra i guerreta, tothom es torna sord, i per a bona mesura vol que els aprengui jo ensems, ço que no em desplau gens, és clar. Saber-ne és un delit. Sobretot si la fa contenta, dona trempable. Esguardant-la amb quina facilitat no festeja, comprenc l'enigmàtica confessió que una nit em féu la dona. Comprenc, dic, que la rossa deu ésser '*l'altra*'. La rossa és extremadament ben fotuda, hi insisteixc massa poc, preciosa, desitjable, cardable d'una hora lluny. I ella i la dona són es veu en una mena de tàcita competició per a escatir quina de les dues es carda un nombre més considerable dels mascles mitjanament potables, i no pas doncs homosexuals del laboratori. És a dir, un seixanta per cent dels homes qui hi són. A hores de llavors, ja se'ls deuen haver cardats tots, car cerquen fora del cercle, i d'ací la ficta atracció de la rossa envers un pobre baldraguetes com jo. D'on, al mateix temps, faig ben fet d'amagar'm tant com puc. Si la dona em veu amb la rossa, malament rai. Rere una de les portes del laboratori, hi he trobades unes ulleres, una gorra de metge i una bata que em tenen ben disfressat, crec. He fet signes al vailet que jo era jo, i m'ha comprès perfectament. No crec que la meua entesa amb sa mare vagi al capdavall gaire lluny, mes amb ell segur que ens entendrem. Un amiguet. Un cosinet. Potser de vida, toca fusta. He albirat entre el públic el científic coreògraf i director d'orquestra d'insectes, i m'hauria agradat d'ésser prou valent per a atansar-me-li i felicitar'l per l'insecte ballarí, ballarí i qui sap si cantador d'òpera i tot, tret que per a sentir'l com cal a hom li calien unes bones orelles, de l'estil dels muricecs, o de les falenes de senys hipersensitius, per exemple. A part que, a més de naturalment cusc i timorós, em trobava rosegat pel nelet, per la culpabilitat d'haver segurament causada involuntàriament la tràgica defunció de l'artista, cruspit d'un mos, com qui diu, per l'ogressa rossa de cabells curts i cos verament sòlid. *Nyam*. Tant se val. Com envejava nogensmenys la traça d'aquell home! Aquell científic polimàtic, exemplar, transcendent, i creia palesament que més que '*Nobel-*

able' a hores de llavors. Si hagués pogut, m'hauria fet son deixeble i tot, allí mateix. Mes ai, amb quines credencials les meues de científic amb cara i ulls? Què són una barnús, una estrenyecaps i uns aclucalls de curt de vista per a algú qui tan fàcilment no perd umflària, i es desfia, i desconfeix i desficia? I s'enruna i es qualla quan vol fer passar entre el públic cap nyepa per petitona que sigui? Més talòs que una soca. Me n'hauré d'estar, d'espinyar, com de tantes altres coses. Apa. Mentrestant, l'espectacle de les anormalitats escandaloses es veu que entrava a l'hora àlgida, els actors s'ensumaven els culs els uns als altres, i teixien subterràniament amb allò recances i gelosies, i vincles assidus i consolidats, i al contrari, odis d'embranzides i escarafalls d'alta durabilitat, i tot d'una tot hi era molt anar de correcuita. Un tret havia esclatat, i un dels actors es feia el mort. Allò devia voler dir quelcom o altre, tret que jo no sabria pas què, ni llavors ni ara. Ja s'ho fotrien. No perdria pas l'estona amb l'idiota simbolisme, esbrinant si qui sucumbeix ple de plom és l'enemic qui tot ho emmerdava, o qualque paperina inviable, qualque transitori comparsa, víctima propiciatòria. Com la immortal libèl·lula de mos somnis estètics. Abans tota aquella atzagaiada no fes tocar la trompetada darrera, jo ha m'havia fos i era al carrer. No hi veia enlloc la bòfia qui havia dit que anava a cercar la molt emprenyada llora mentidera. Em sabia greu fondre'm, pel noiet (tan científic, ell, ja) i per l'insecte (la prodigiosa 'libèl·lula' amb palps i sensors finíssims de falena; volia haver'n demanat el nom al mag de la terrassa), i àdhuc per la rossa mateixa, una miqueta. Però qui s'arriscava a exposar's al càstig de l'altra ogressa, la dona, només pel delit i la tremperadeta de qualque altra abraçada de l'escultural molt liberal científica? Content de conèixer-la, no cal dir, això també. Una evocació molt suavitzadora per a les problemàtiques eres venidores, on per atziac destí es veu que em veig condemnat, segurament en part en reacció a la barbàrie universal desencadenada entre governs d'assassins, a tindre cada vas vascular al cos transvasant-me, hipertrofiat, tensions sanguínies com més anem més criminalment, ai, apujades.

)...(

(*Com definiríeu el mort?*)

—Com definiríeu el mort…?

—N'Aristarc V.? Malament rai, malament rai. Un complex d'inferioritat per culpa de la gran alçada, almenys mig metre part damunt de tot i sobretot tothom, gral·latori, s'engeperudeix, vergonyós, maldestre, neguitós, patidor; bonàs, massa somiós, però. Li deia els somnis no són re, aberracions del cervell descontrolat; només la realitat és ferma. Recepta principal de l'antic 'Llibre de Receptes': «*Lleixa't d'ostietes moribundes i gaudeix (fins a l'espetec) dels quatre dies on ets viu (o de fet mig viu).*» Por de la mort: «*Irrupció fecal i ruptura dialèctica.*» La por et fa cagar i et trenca l'oremus. Ja ho sé, home, et penses que no ho sé, que et desvetlles enmig de la nit, mortalment atès. Creus fermament que qualcú (quelcom) t'ha enverinat. I que esdevens caseat, ço és, necròticament degenerat, a tall de formatge que es podreix sense retorn. I és que portaves l'enemic al cos. O un dels mants enemics qui et foradava, un dels enemics qui curullaven d'odi contra tu i pul·lulaven, sotjant-te d'estranquis, pels voltants. Se't declara, el cos, nafrat. Massa malalt. D'aquesta ningú ja no se'n trau l'entec. Un esvoranc al ventre. L'horror de l'abís de la mort se t'obr, no pas enjondre, ans al centre mateix de l'ens. Et desfàs i t'escoles pel sot badat, un sot que s'eixampla per a engolir-te sencer. Esdevenies, com a solució final, nan. Esdevenies un sol petit nucli roent. Esclataràs en res que es fon com fum. Arrapa't fort. El viatge és aterridor. El darrer viatge és el més desastrós. «*Bona nit, Aristarc*», et desitges, «*bona nit, noi; ha estat un plaer…*»

—No us en recordeu de re més?

—Home! La irrupció del vesper de làbils espectres era estressant i anxiogènica, i macilentes fulgors es reflectien al l'eixut pinyol de son

visatge. S'estergien així mateix, damunt son vult ecfràsticament inenarrable — un vult que era un esguerro de minsa, molt nàquissa, vitalitat — els ventalls d'ombres qui, silents, se me li anaven allongant davant, als murs escabrosos de la seua cambra que re altre no guarneix. Una altra desfeta nocturna per a ell. Les colles persistents de vaporosos esperits endureixen tanmateix llurs imatges i esgrimeixen llavors atuells guerrers que l'atueixen. Engranatges barroers, desenraonats greuges. Mecanisme bord del titelleta tràgic, clivellat i abassegat pels magnets i els fòtils llurs. Qui sap si mai s'hi ha despertat en acabat? Creu d'ésser-hi encar amb cada nit de setge, al mateix indret extremadament reguardós. Atès que l'únic que sembla ésser diferent és que cada esporàdic episodi no duu, indolent, comparativament, sinó un canvi mínim de decor colpidor. Per exemple, llurs etèries destrals es cristal·litzaven en vius lluents raors, d'on els acoltellaments que se'n seguien havien d'esdevenir més gloriosos ni genocides que no els d'abans. Proliferaven així mateix, entre els cruanys de les brases i la polseguera de xàldigues caient perillosament vora el polvorí, la perniciosa presència de grotescs campions eqüestres qui es filtraven, esbudellats, per les sobtades escletxes. La sensació era tanmateix que els espectres no emergien pas dels murs, ans de sa clepsa. I que s'emmirallaven en acabat damunt els blancs murs esdevinguts tèrbols i foscs per les túniques negres de la nit.

—Hem trobat aquest poema.

—«*Nat en territori enemic*
M'ha calgut néixer eixerit:
Esquerat tantost del trau no he sortit
Soc jo mateix qui desdentegat encar
I amb quatre mossos
S'ha cruspida la vidiella
Que al cony de ma mare em lligava:
Havent lleixat d'ésser captiu
Capciós surava colàrsega enllà:
Lluny del port fa de millor navegar
Per al capdavall mai trobar l'indret
On acomplir els vells pronòstics.»

—És seu...? És vostre...?

—És... De qui és...? Ara us ho diré. Les dures penes del part (sovint tortures duríssimes, gairebé insofribles), per a la dona qui, heroica, compleix feliçment amb la balba implacable natura, esdevenen instantàniament oblidades amb la llum de la salut. Així el seu cap amb el matí. Com qui, bo i llençant, amb l'aigua bruta del cossi, el mateix infant suara banyat, així abocava a l'abís de l'inexistent els episodis que tant no el duien nocturnament a parir. Cascú se sap els seus singlots poètics, inspector. Tothom endura sos neguits. Vas passant pel carrer, i ets monopsoni, és a dir, l'únic interessat a comprar-te'ls (els neguits). Això sembla. Empatia zero, per part de tothom. Massa por de l'altre, qui, malèvol, va amb gossos malparits o altrament armat. Ara, els de més els veus força marrits, amodorrits, conformistes, moderats. Si els feliços s'assemblen, els infeliços encar més. Voldries, sense en realitat voler-ho pas gens, espiar'ls de nits per un forat. Al zoo d'en Zoroastre hi deu haver de tot. Tret que, tot dit i fet, cada astre deu servar el mateix nombre de desgraciats perduts per l'univers. Un nombre que equival al cent per cent de la població. Per molt que molts, deludits, se n'amaguin. Quan els dius de '*desgraciats*', en dius poc. Car néixer, pobrissons, és la pitjor misèria que els podria mai escaure. Tothom qui neix ja ha perdut. «*Amb cada naixença, més teca*», diu la mort. I se'n fot esmeperdudament; no hi veu (amb raó) sinó un altre (un de més, com si no en tingués prou!) misèrrim ens tard o d'hora (d'hora, d'hora!) molt ridículament desconfit, i aleshores totalment cruspit. Àdhuc al diable del triatge del Reialme de l'Enlloc li sap greu de veure-us néixer, es disculpa que tot fou un acte erroni, reconeix que la violència del fet és un gran crim, el pitjor crim mai comès, i us demana per pietat que oblideu ni que existeix; que, per comptes, us lleixeu entabanar per les falòrnies llordament ejaculades pels maleïts covards de tota jeia (majorment els obsedits babuïns amb hàbit de clergue), i que visqueu doncs en la fantasia de l'espectacle buit de la natura, esperant encar millor — ep, això si feu, capsdecony, l'estúpida bondat que us manen, perquè sou llurs miserables ninots fets de mecanismes assats i massa espatlladots. Còsmica apocalipsi on tot eren esclats de trons i llamps disparats de pertot, i càndidament què havíeu de creure sinó que devien ésser els ecos ominosos del faraut qui us anunciava l'arribada, enjòlit, de la dalla rovellada que aquest cop us segava d'empertostemps. Sotmesos a la perversa megalomania de l'atmosfera, la sagnant

dissolució de totes les incògnites, de l'encès reguitzell de ferotges lligams entre el pànic i les pífies del viure. Una gimnàstica anòmala. La pega fal·lera dels bons intel·lectuals, el va triomf de les òlibes de la raó. Tot allò que nodreix un desig de claredat és deleteri per al ben ésser del personatge representat per l'adotzenat ninot encar no corcat per cap mena de coneixement autèntic d'on sou sumits, en quina altra miseriosa merda d'abassegadora horror abissal. I ara...? Ara se t'ensorra enmig de la nit el sol ficte paisatge tranquil·let que coneixies: «*El del somni esperançat.*» Sents en un incís benaurat l'obscur testimoniatge d'un soroll de glaçons percebut en consens a les dues orelles...? Quin de tos més escarransidets avatars no trincava encar suara per la teua salut...? Quin desgavell de llandes i tubulars. Tants de meandres membranosos traucats traïdorament. Presències ultraviolentes que desumflen les vesícules, els vaixells per on les cèl·lules, amb quines tristes maniobres químiques, no desenterren els fantasmagòrics fenòmens sebollits d'ençà de cada desmanegador incest on et sotmet la bruta natura. Com l'anyell el borreu, t'ha sacrificat l'enemic. I ara, entre aures i banyes, ets l'ens carnavalesc qui neix a empentes i rodolons dins un món massa bavós de podrida ràbia. D'ell és el poema tan revelador. Com peix qui creix de greix i gruix, en quin líquid flatulent raus que no sigui destraler i t'ompli de fiblades...? Ara mateix me'n recordava.

—Creieu que era crit que preconitzava el suïcidi... Que d'això és mort...? Creieu que fou son suïcidi induït...?

—En l'argentada nit, érem un orfeó de col·legials qui tornàvem tranquil·lament cap a casa, quan un boldró de massa engrescats mestres d'aixa, tornant de la taverna, ens agrediren vexatoris com tumultuosos bucaners. Ens encomanàvem a n'Orfeu mentre, en escandaloses comeses, ens destruïen certes molt íntimes teranyines de cèl·lules a traus jussans, i maldaven de més a més, malgrat certes desavinences entre ells, força erràtics, com si encar sacsats de mala faisó per latents molt corruixats oceans, per abelarditzar'ns (capar'ns) i com qui diu a la bestreta, ans no caséssim i tot, per minotauritzar'ns (fer'ns cuguços). Ell i jo juràrem que, tantost traspassats, esdevindríem déus al Reialme de l'Enlloc. Ell, amb la seua pell feta d'escates de serp que lluïen com llustrins, amb un dels noms del dotze déus de l'infern hitita, Zulki, jo, amb el més modest d'Enneàquer, el de les nou banyes, bon predictor ran dels auguris.

Per això puc endevinar com va morir, sí, teníeu raó. Sabeu que cagar i cagar-la no és pas mai el mateix. Quan els déus caguen, no caguen pas de per riure: llurs estronts són com planetes sencers disparats a tall de bòlids. Ara, tampoc, encar menys, no la caguen de per riure: la caguen de continu: siguem clars: tot allò que foten i tot allò que mai han fet i no fet què és sinó immensa caguerada...? Ja em direu.

—I doncs...?

—I doncs què...?

—Heu dit que belleu sabíeu les raons per les quals morí.

—Jo? Pobre de mi! Sovint al pati d'escola li demanava, quan el veia tan pansit, «*Què et pruu? Què et nou...?*» I ell s'enfilava a recomptar el reguitzell d'angúnies que avui l'assetjaven. Pel que en dedueixc, s'ha mort de vint-i-quatre mil motius alhora. Viure és una merda. Tan burxat pertot arreu que a la fi l'espitxes. On és la novetat...? Tampoc és tan difícil. Tornem-hi. Assenyaladament, tard o d'hora tots ens morim d'això, de fàstic. En fi, ací ho teniu, tot el que en sé. De moment.

—És clar que tot això no ens serveix de re. Tret que... Escolteu, no us en priveu. Això no fa que si us ve una bona idea no ens l'hauríeu de comunicar. Feu-ho. Per escrit, oi? Això també. No perdrem tant l'estona.

—Exacte. Allò que jo pensava. Apa, siau, i a manar.

)...(

(*Contra els desgraciats*.)

Ens introduïren a la cel·la comuna un lleig personatge
Nefasta influència entre els tancats
Tot ho emmerdava
El contradius s'enrabiava et fotia un mastegot et matava.

De la presó on cap gras maldestre monstre hi tanquen
De mantinent hom en fuig com esperitat.

No em faig amb pallussos qui són alhora matussers goliats.

La vida és massa curta per a viure-la
Ni que només sigui uns dies
Amb desgraciats.

No els desgraciats...
Els desgraciats eternament bandejats dels meus voltants.

)...(

(*Geòrgica*.)

Camejàvem poliglots en temps de verema
Vulnerables i amb anyocs de raïms
Que tastàvem com si fossin dosis de saviesa.

I a les finestres hi brollaven ulls que ens sotjaven
Per si de cas no entrepussàvem i de creus no ens fotíem.

Llavors dels fumerals haurien eixides ales
I a tots els buiracs a les espatlles dels muriacs
Els esmolats cairells tost s'haurien exhaurits —

Car encertadament tramesos
Ens fiblaven fins a l'extermini.

)...(

(*Una escapadeta per l'abissal dejús*.)

Corríem el perill de fer tard
I perxò pujàvem al rickshaw
I en fustigàvem durament el conductor
Qui era llord i mig orb i un greu bardaix
Menjador de narcòtics per tot farratge
I clafert de ganyotes de llagot
Amb una pell vellutada de serp
I unes parpelles que li covaven vacus
Uns ulls com si fossin ous o cireres
Que es desclourien eventualment
Transformats en orenetes de vori
Virades en vols d'oc de dret al lleure imperible
I qui ara ací baix amb impermeable ulcerat
Encén amb torxes ossos
Perquè fessin més de goig ni patxoca
De nits pels poti-potis de les pires
Inversemblants on no anàvem a tot estrop
I xiulant a tall de locomotriu.

Ens esgargamellàvem en el rebombori ambient
I establíem setge al clos on no trigarien
Els ja injuriats espietes a mandrosament
Ni cerimoniosa d'ésser matusserament executats.

Plantats com esfinxs (esfingins doncs) llepàvem
Tan ben instal·lats un cornet de gelat maragda
I paròdics esperonàvem com els altres
L'espectacular desmantellant dels cossos
Cacoètics i algolàgnics dels exposats cul enlaire.

Com qui cercant-se una puça pel paltruu
Es va esbudellant d'esòfag avall
I tot per a toldre's del neguit insuportable
D'uns furóncols a l'ull del cul
Imponents com peus de cabra
Així l'enlluernador anorreament
D'aquell sarpadet de rebecs i de sapastres.

Al pedrís mateix on sèiem adelitats
Hi esgrafiàvem gliptografies
Idíl·liques eròtiques atiadores d'íntimes pruïges
I fraudulents i barroers coincidíem
Sense temences a fonamentar el fenomen
De la nostra insolent efusió artística
A l'exaltació provocada als cranials ambres arcaics
Per la depravació intrínseca
De la nostra ànima primitiva.

Robusts i sobergs rapaços mai no engavanyats
Per l'oposició als costats de les buides
Dissortades presències d'altres qui no compten
Tot plegat enllà de captaires sense eines
Sobirans avesats a les perpètues tebiors
Vessades pels incessants vassalls
Ens anem embutxacant crepuscles
Que els mostrem exclusius ran abruptes voravius
Per a rebre'n refilets de lloances
I alhora ferms i exalçats desigs de clarors futures
A les quals volubles tampoc no ens comprometem
Misteriosos com lleteres rudimentàries
Amb gerres curulles de meloses panacees.

Enllà del fum i les sentors anguinioses
Nit arribada les constel·lacions ens tenen ben fotografiats

Som déus sense taques i ens fotem les currutaques
I amb no pas menys èmfasi els efebs i minyons.

En el lucre resclosits i mai precaris
Seduïm igualment penjats escarnits i condemnats.

A la percaça dels pedaços cosits al son enyoradís
Uns malsons de simitarres daurades
D'incertes durades
Com ara forns ardents que usurpen
A les nostres inveterades cotnes
Les osques safrà on s'acomodaren
Durant astoradors eons les cròniques d'adés
Posen nocturns llurs accents irritants
A les escrostonades façanes i escorces
Que sempre havíem cregudes asèptiques
I potser de bell nou ens erràvem encar.

Un comiat glacial imposem llavors al món
Mentre hom s'esllangueix fet malbé
S'esvaeix i se li reflecteixen a les llacunes
Del seu esment deteriorat inconeguts obstacles
I ajorna el dol que les rels rebels de les riberes
Fan rebotir devers el gep boví del qui fuig
Armat amb el tràmec vers son aixopluc
Que s'ofega de còdols o galàxies extracurriculars
I ell qui doncs assidu no se t'ensopeix pas mai
Ai llas company (no pas? no pas?)
Mai no ens llegut de ja plegar d'una puta vegada
Als immortals.

)...(

(*L'esfèrula sencera és un parany per a piranyes*.)

Per a esbargiment del xurriburri, sinistra fou la disbauxa en honor del ressuscitat. La més púdica de les putrefaccions declararen les autoritats ésser la seua. La folla cassigalls del violí tocava el seu instrument espatllat.
Els nimfòvors ens confoníem en el xipolleig de les orgies i ens amorràvem mentrestant a les xones de les truges. Renoi, amb quina goludam, amb quina golafreria, no hi insistíem, i això a despit de les boires mentals, i els meteors cacofònics amb què l'estultícia pròpia i aliena no ens lapidaven a manès i de continu. Sense engaltar, hi anàvem de dret, hipnotitzats pels pampallugueigs i els matisos més cridaners dels miratges novells en forma de monumentaloides fufes. Les volves als ulls se'ns convertien en vulves, les buades de les quals, ço és, les voltes vaginals, adés severament i àdhuc mortalment interdites, se'ns revelaven sense estalvis. Per amples i llises avingudes crurals, carranxes endins, les seus catedralícies, els sitis sagrats de setins i d'aromàtiques bromeres saboneres, els descobríem meravellats, i grollerament, rescabalant-nos-en esmeperdudament, hi fotíem mossada i ens n'atipàvem. Obsedit a foradar, mon filaberquí guspirejava en tota llum, fos de fanal, fos solar. Tot al voltant de la cleda on ens desfèiem de robes i de reserves, hi onejaven els cons del parar compte. On no podíem entrar, tot i que ens desficiàrem per a fer-ho, fou als magatzems cosmopolites. Corpresos, ens els guaitàvem de lluny amb melangia. Sabíem que hi pul·lulaven anacrònics tripijocs i que s'hi amunteguen els tendrums dels megalòmans. I que, part de dins, hi patrullaven, a tall de parrots o burots, certs furots qui, com tota feram, s'obsedien sovint per ombres o espectres invisibles i els hauríem vists llavors com es cargolaven com ara atesos per tot d'esgarrifaós de fred glacial, i eren aleshores tan vulnerables que àdhuc els bandejats podríem haver'ls desconfits o anihilats.

Llavors, els indígenes, enferritjats a la fi de tanta de festa, ens ajocàrem una mica més escurçats que no feia quatre dies, quan el ressuscitat encar era viu. Car ara, pobre diable, ja ho sabeu, oi? S'havia tornat a morir. Confiàvem amb totes les forces de les nostres voluntats que aquest cop fos de per de bo de bo. Que no fotés com

aquells pobres bons muricecs qui cremàvem als fogons quan fútilment ens volíem dibuixants, només per a copiar-ne els horrorosos posats de dimonis a l'infern, mentre encesos voleiaven morint-se i portant flames pertot al voltant de la cuina closa. Sort que en acabat, havent fracassats també de dibuixants, esdevinguérem boxadors de qualitat indiscutible. Això també. Ep, jo mateix hauria arribat lluny. Era aquell vespre amb mon pare, el qual s'esqueia que aleshores representés la 'Universal Pictures', i avui érem a punt de signar un contracte de bilions i bilions amb una cadena de televisions, i no sé pas què, quina malura, potser un petit atac de feridura, l'ha atès, car prou sembla haver perdut el quest, flasc i balb, i no troba l'adreça ni el programa enlloc, només es raspalla la ferramenta tot el maleït jorn, i farem tard per al contracte, i personalment hauré mancat l'essencial entrenament per a avui al vespre, justament quan millor no em preparava per a una oportunitat magnífica que tindré l'endemà d'assolir el campionat d'enguany. Fui batut vergonyosament, dos ulls de vellut, uns llavis fesos, un nas de través, un fetge malmès, uns ronyons cardats... Tot un desori corporal, del qual ja no em refaria pel que em romangués d'estada.

Escarnint detalls marginals als mosaics del mausoleu de na Gal·la Placídia, a Albatàrrec, les gavines atapeïdes eixien, disfressades d'ànimes, dels buiracs de pell humana que portàvem, darrere, eslingats als baldrics, els geperuts qui anàvem, fictament penedits, a les cerimònies de l'enterrament definitiu del repatani carallot qui es veu que acabà, efervescent, surant a la fangosa superfície, malgrat passar-s'hi força de dies, al foradot on fou colgat un cop declarat finat i refinat. I tots hi havíem beguda a la seua honor i memòria xarrupades o rajolins al porró comunal pel del fi bon vi de Vimbodí. La mòmia se'ns en reia, era evident. La química, no hi ha re de més eloqüent, la química que batallava sota la mortalla se li estergia a la faç debolida en ganyotes insultants. «*Malparit!*» Renegàvem contra el mort de les ressuscitacions extemporànies i contra tots els seus dignitaris ignars i botxins.

De quan érets petit i érets, dels monstres, farratge, et retornaven a l'esment els monstres qui t'emergien de les parets i es despenjaven dels ràfecs i t'entraven per les finestres tancades, sense esbatanar-les mica ni asclar-ne els verguerons. Llur setge era incessant,

enderiats a aparèixer-se't i a envair-te. Eren els innombrables espectres dels morts extraviats lluny de llurs Camps d'Asfòdels, i et venien disfressats de monstres amb parracs que portaven totes les colors més resplendents de l'espectre. Sovint es feia el silenci i en l'oasi del silenci hi jugaven els babuïns a la mateixa partida d'escacs; l'endemà i l'altre, i l'altre encar, hi eren; catorze dècades s'escolaren i el silenci es trencà, i tot fou peces pels aires. Qui havia guanyat? No ho esbrinàrem mai. Car els dos contrincant eren emmirallats bessons i s'assemblaven tant. Sublims, ensenyaven llurs dents amb la mateixa joia, tret que tot d'una, tot anà a pitjor. El campió, o el batut, foté mossada al coll de l'altre. El clima s'espatllà. Allò evità que acabés de cruspir-se'l. En acabat de la gran tronada, constatàrem que el cadàver mig menjat era, no pas de babuí, ans de cavall. El cavall negre qui havia ficat el rei perdedor en escac mat. Maleïda revenja. Trobàrem que, meningítics, devíem haver patida qualque al·lucinació. La pandèmia al·lucinatòria era en el seu moment més estel·lar. Tothom al·lucinava més o menys; si fa no fot, tothom veia als esporàdics miratges escenes pretèrites encastades en períodes posteriors, introbables de moment a cap vera història dels astròlegs del futur.

Tornant del cementiri, aflictes tots plegats pels rars vibrions i clostridis d'un ambient calamitós burxat i solcat per tot de tel·lúrics singlots eruptius, els totalment tolts esclaus ens declaràvem muts i absents; fantasmals, desapareixíem com pigments descolorits pels marges del temps, i d'amagatotis, acobitiats i encobeïts per la natura, sèduls, apreníem d'alquímies i aritmètiques. En les foscors de les nits clandestines, s'esqueien, adients, els esclats dels flascons enfeinats. Vapors antropomorfes se'n deseixien; espectres nostrats qui ens obeirien ulls clucs. Tornaríem fets uns bocs plens d'urc i vim, i, amb llurs ajuts, guerrejaríem sense treves. M'hi plac de segur força, en el somieig... I aleshores menys. Tot minva a la llarga. Me'ls guaitava dolçament i impassible, i una compassió em corfonia. Compassió per als apassionats, car prou totjorn es rabegen en les infectes cagarrines de llurs dogmes i manaments misèrrims. Llavors afluixava el fil de la miloca, em feia enrere, i em desava enjondre. Ja no soc, com abans, escènic i dels qui lluiten. Ara, escèptic, he apresa de la ciència. No soc ja cap despulla pollosa qui s'acarnissa amb les desferres. Era abans enclí a l'episòdica orquestració salvatge. Esdevenia plural i no em veia concernit per cap crim gregari. Ara

veig que les fanàtiques arrencades comunes no treuen mai a gaire.

Rebia com a conseqüència manta de guitza a les arracades. Amb els senys de sobte esmussats, sentia que em deien, urgents, «*Osta! Osta!*». I que no hi cab, tot i que abans sempre hi cabí. Ara s'hi volen fotre ells, els novells, els de les noves lleves o fornades, renocs arronyacats, amb ímpetus primitius, no gens permissius, qui tot ho trobaven plumbi i no prou acolorit de sang.

Els ostracitzats ens en tornàvem capcots. Vessàvem d'insígnies que anàvem, astènics, lliurant als elements. Entràvem en la pol·lució de la convalescència. Amb una meitat eixuta i l'altra plena de túixecs, ens fenyíem, entre els llimerols del desfermat oceà, algues conreades pels espasmòdics taurons. Amb llengües convertides en trencats termòmetres, gaudíem dels pèssims fragments d'enrogallades idees, mentre pentinàvem els ases ensopits, qui, malmesos i tot, ens menàvem doncs, d'ençà dels antics fasts d'en Faust, directament al permanent Elisi.

«*Sents els gongs?*» Ens arribàvem a cap kermesse on tothom, enjogassat, es banyava a la Font de la Sang del Drac. La sang del drac hipogeu qui es va dessagnant fins a la fi dels temps. Ens n'estiguérem d'afegir'ns-hi. No ens mullàrem ni els peus. Qui es volia ja incòlume? Havien definitivament passats per a nosaltres els anys de les falòrnies. Tentaculars, mnemotècnics, no ens sotmetríem pus als turments de cap litúrgia. Havíem fetes miques les tabel·les de les obligacions. Esbravats, ni eutrapèlics ni ataràctics, mes amb les clepses prou buides, ja no crèiem ni en carismes ni en catarsis. Ni rialles ni plors no ens atenyerien mai pus.

Atesos a les femorals per banyes de senglars, trontollàrem devers l'ocàs. Tornem-hi, per un paisatge irrisori de dòlmens i menhirs força esquerdats (seients i crosses per als betzols gegants d'adés, qui òlim ronsejaren llongament pels mateixos rònecs verals, fins que també s'escolaren com ens escolarem estigis fangs avall), camejàrem, capats i acaules, i amb crosses asclades, ranquejant com carronyes qui eludissin curosament el contacte de llurs penellons i d'altres coents nafres vives a les peülles amb els caires esmolats i les arestes més cruels dels pedrots més agressius. Una rapsòdica exuberant pirotècnia atmosfèrica ens brasejava les natges. No

entràrem pas en pànic. Un cop nat, tot el terror romanent ja no et pot sorprendre molla. Els misteriosos mecanismes bacterials a través dels quals resultàrem nats, deuen ésser escrits (tret que evidentment cal suputar que il·legibles — i qui n'escatiria mai el codi?), a la nostra memòria marmòria. De les sorres als llécols, dels llécols a les palúdiques pàtries dels samarucs, i d'ací a les glaceres mateixes, el camí s'estretia i esdevenia de pus en pus advers.

Estrenus sentinelles semblaren, glaçadament estatuaris, voler-nos impedir l'accés als mefítics cenotafis on havíem la intenció de refugiar'ns per a la sempiterna nit de septentrió. Frígids els vèiem. I de fregits al desert a frígids a l'àrtic ens veiérem nosaltres mateixos. Allò ens féu espetegar. Palesament, 'fregit' i 'frígid' no era el mateix. No valia a embarbussar's. Emprenguérem el ritu quaix oblidat del riure. I allò ens distengué.

Amb els auriculars oraculars de les mans esquerres es grataven eternament a les galtes brians carners, mentre si pixaven, pixaven calamarses, i si cagaven, flocs i glaçons. Vigilants qui eren com ara carrinclons xarons ninots de jardí de ric-home. Nans amb barretina, uixers negres, i uniformats cornetes de cacera de guineus, i postillons, i palafreners... Amb allò, rai. Hi accedírem, als cenotafis o iglús, sense que es belluguessin gens, com prou havíem conjecturat abans de fer el primer relliscós pas. Ens menàvem ara plans, per les blanques enlluernadores esteses de la ja moribunda estada. N'atenyèrem al capdavall els darrers mèdols, i pregonament bleixàrem, pus distesos. És conegut. Tot allò que existeix s'enyora de la pau del no ésser. És el somni fonamental de l'existent. Tornar-se-n'hi. És l'odissea de cada objecte qui viu, ni mai no ha viscut, minúscul o gegantí. Tornar-hi i tornar-hi, amb l'incís si fa no fot heroic de tornar-s'hi quan calgui, i en acabat tornar-se'n. Cap a Casa. Per la via de la putrefacció. A Casa, a Casa, a Casa. Uf.

)...(

(*Fi del cinquè llibre*.)